

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUTHOR OF *WHEN I THINK OF YOU*

MYAH ARIEL

**NO
ORDINARY**
Love

a novel

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÖVGÜ İÇİN

Seni Düşündüğümde

"Myah Ariel, ikinci şans romantizmine umut ve özlem katıyor, keder ve kaybı ustaca ve dikkatli bir şekilde ele alıyor ve bu çarpıcı ilk kitabın sayfalarını patlayıcı bir kimyayla ateşliyor. Romantizmin bu yeni ve güçlü sesine sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

-Kennedy Ryan, *Before I Let Go* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"Myah Ariel'in *Seni Düşündüğümde* kitabı, gecenin ilerleyen saatlerine kadar sayfalarını çevirmemi sağlayan ısıltılı bir ilk roman. Ariel, kişisel tutkuları ve birbirlerine olan tutkuları için yanıp tutuşan karakterlerle, genellikle affetmeyen bir dünyada kişisel ve profesyonel kırılganlığa düşünceli bir bakış atıyor. Kaliya ve Danny'yi ve onları şekillendiren geçmişten yeni bir şey inşa etme konusundaki ortak kararlılıklarını çok sevdim."

-Kate Clayborn, *Georgie, All Along* kitabının yazarı

"Bu kitabı ilk sayfasından itibaren çok sevdim! Kişisel gelişim, affetme ve ikinci şanslar hakkında komik, ilgi çekici, dokunaklı bir aşk hikayesi. *Seni Düşündüğümde* bir kazanan!"

-Farrah Rochon, *The Hookup Plan* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu ilk kitap sadece Hollywood'un hikâye anlatma makinesine yönelik zekice eleştiriler içermekle kalmıyor, aynı zamanda Hollywood'un kendisi için yarattığı türden yavaş ilerleyen bir aşk ilişkisini de anlatıyor."

-Elle

"*Seni Düşündüğümde* göz kamaştırıcı bir ikinci şans romanı.... Myah Ariel'in hikaye anlatımı o kadar ilgi çekici ki bunun ilk romanı olduğuna inanmak zor. Bu karakterlere aşık olmak çok kolay ve kitabın sonu inanılmaz derecede hak edilmiş."

-BuzzFeed

"Myah Ariel *Seni Düşündüğümde* için ayakta alkışlanmayı hak ediyor.... Eğer bir film tutkunuydysanız, kara romantizmi seviyorsanız ya da kitaplığınıza yeni bir kitap eklemek istiyorsanız, *Seni Düşündüğümde*'den başkasına bakmayın."

-Culturess

"Sürükleyici, duygusal açıdan yankı uyandıran bir romantizm."

-Fangirlish.

"Rüya gibi bir kitap olan Myah Ariel'in ilk romanı... büyük hayalleri olan Siyah kızların incek yumuşak bir yeri hak ettiğini hatırlatıyor.... *Seni Düşündüğümde* özünde bir ikinci şans aşk hikayesi ama Ariel'in bu çarpıcı ilk romanı bundan çok daha fazlası.... Muhteşem bir şekilde yazılmış.... Ariel, kadınların, özellikle de Siyah kadınların asla yetinmemeleri ve bunun yerine kendilerinden bekledikleri kadarını başkalarından da talep etmeleri gerektiğini ilan ediyor. *Seni Düşündüğümde* bize tutkuların çoğu zaman risk gerektirse de, çiçek açtıklarında gerçekten sihirli olabileceğini hatırlatıyor."

-Blavity

"İkinci şansları, siyahi aşkın olumlu temsillerini görmeyi ve iyi yazılmış çok boyutlu karakterleri okumayı seviyorsanız, Myah Ariel'in ilk romanı *When I Think of You*'ya bayılacaksınız."

-Essence

"Myah Ariel'in ilk romanı *Seni Düşündüğümde*.... eski üniversite aşıkları arasında geçen.... Hollywood'da geçen keskin ve güncel bir ikinci şans aşkı. Etkileyici ve iyi işlenmiş.... çok katmanlı ve iyi yazılmış.... incelikli ve insani karakterler Ariel, zor kazanılmış bilgileri gerçekçilik ve baygınlık arasında hoş bir denge kuran etkileyici bir romantik kurguya dönüştürüyor."

-NPR

"Eğlence sektöründeki ayrıcalıklar üzerine zekice bir yorum ve ikinci şans aşkına doğru duygusal bir yolculuk."

-USA Today

"Ariel'in bu ilk romanı.... birbirlerini asla unutamayan üniversite aşklarını konu alan bayıltıcı bir ikinci şans aşkı. Sırasıyla mizahi ve yürek burkan, kahramanların en sıkıntılı karşılaşmalarının bile altında yatan için için yanan bir duygusallığa sahip bu roman, tüm kütüphane koleksiyonları için şiddetle tavsiye edilir."

-Library Journal (starred review)

"Hollywood aşklarının ve ikinci şans senaryolarının hayranları, Ariel'in ilk aşk romanı olan bu özenli aşk ve kendini keşfetme hikâyesini çok sevecekler."

-Booklist

"Ariel'in duyarlı ilk romanı Hollywood'daki beyaz olmayan insanların deneyimlerini inceliyor.... Danny ve Kaliya eski ritimlerini inandırıcı bir şekilde yeniden keşfederek ilişkilerinin neden yürüdüğünü görmeyi kolaylaştırıyor ve Kaliya, zorluklar gücü ve tutkusuyla okuyucuları neşelendirecek harika bir kahraman olduğunu kanıtlıyor. Ariel romantizmde heyecan verici yeni bir ses."

-Publishers Weekly

"Roman Danny'nin ailesinin hikayesini anlatırken ve yazarın siyah neşe ve sanatla ördüğü sahnelerde parlıyor.... Kaliya ve Danny'nin New York'taki üniversite yıllarında yaşadıkları aşka dair geriye dönüşler.... ilk aşkın heyecanını etkili bir şekilde hissettiriyor. Keyifli."

-Kirkus Reviews

MYAH ARIEL TARAFINDAN DA

Seni Düşündüğümde

**NO
ORDINARY**
Love

ØYAH Å8IEL

BERKLEY ROMANCE

Yeni Yor/r

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 Myah Ariel tarafından

Seni Düşündüğümde'den alıntıdır telif hakkı© 2024 yazar Myah Ariel

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılmayacağını unutmayın

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Ariel, Myah, yazar.

Başlık: Sıradan bir aşk değil / Myah Ariel.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2025. Tanımlayıcılar:

LCCN 2024043330 (basılı) | LCCN 2024043331 (e-kitap) | ISBN

9780593640616 (ticari cilt) | ISBN 9780593640623 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3601.R536 N66 2025 (baskı) | LCC

PS3601.R536 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20241001

LC kaydı <http://lcn.loc.gov/2024043330> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <http://lcn.loc.gov/2024043331> adresinde mevcuttur

E-kitap ISBN 9780593640623

Kapak illüstrasyonu: Oboh Moses Kapak

tasarımı: Katie Anderson

Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanan iç tasarım

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <http://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

pid_prh_7.1a_150722766_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Seni Düşündüğümde'den alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

Şifa arayan kırık kalpler için.

Sadece sevgi istemeye hakkınız var.

İlle de "güçlü" bir insan olmak istemiyorum, sadece devam ediyorum.

Tina Turner

Peruğu takmamalıydım. Sheryl'in düzgün bir şekilde kurmama yardım edememesi yeterince kötüydü. Şimdi de peruğun sekizde biri Saç çizgimin bir santim yukarısında ve boynumun dibinde. Ama bu benim imza görünümüm olduğu için-uzun, koyu çikolata rengi, vücut dalgalı-saat dört yönünde turnikenin yanında duran mavi çizgili takım elbise giyen adamın beni fark ettiğinden oldukça eminim.

Ve evet, şimdi cep telefonunun kamerasını bana doğru çevirmiş, fotoğraf çekmeye hazırlanıyor. Başımı yana eğiyorum ve bu cüretkârlığa hayret ediyorum. Çoğu insan en azından FaceTime'daymış *gibi davranma* ya da dışındaki tohumu kontrol etmek için selfie kamerası kullanma nezaketini *gösterir*. Mahremiyetimi açıkça ihlal etmekten utanması gerektiği bu adamın aklının ucundan bile geçmiyor ve söylemeliyim ki... bu cüretkârlıktan etkilendim.

Homurdanarak, vücudumu hafifçe eğip çantamın askısını omzuma yeniden yerleştirirken, asansörün otuzuncu kattan inişine biraz hız vermesini diliyorum. Neyse ki, amatör bir paparazziye dönüşen bu şirket avukatı tipi, tek katlar için asansörlerin yanında bekliyor, bu da yakında ondan kurtulacağım anlamına geliyor.

Yine de kendimi tekmeleyebilirim. Çünkü büyük olasılıkla bu gece onun fotoğrafları *Gölge Oda'yı Ella Simone: Boşanma Avukatının Ofisinde Görüldü!* gibi bir başlıkla süsleyecek ve reklamcım Lydia kalp krizi geçirecek. Onu savunmak için, buraya gelmem

tek başına tavsiye edilmezdi. Eğer istediği olsaydı, menajerim Angelo'yu gönderirdim, o da beni Zoom'a bağlardı. Ama *gerçekten* istediği olsaydı, bu ziyaret için hiçbir neden olmazdı. Çünkü kariyerim için "akıllıca olanı" yapmış ve Elliot Majors'a bağlı kalmış olurdum.

Ama bugünlerde, bilge öğütlere karşı dayanıksızım. İronik, bugün buraya gelme sebebim göz önüne alındığında.

"Affedersiniz, bayan? Özür dilerim ama *çok* büyük bir hayranınızım." Kelimeler sol omzumun arkasından ve yaklaşık yarım ayak yukarıdan bana doğru yuvarlanıyor.

Görünüşe göre Mavi Çizgili Takım, doğaçlama fotoğraf denemesinin konusuna yaklaşmak için cesaretini ya da daha doğrusu terbiyesini toplamış. Gözlüğümün arkasından gözlerimi deviriyorum. *Lanet olsun bu yavaş asansöre!* Takım Elbiseli Adam muhtemelen o grenli fotoğrafları en yüksek teklifi verene göndermeden önce benim ben olduğumu teyit etmek istiyor. Dönüyorum ve benimsediğim eğitimli gülümsemeyi takınıyorum - çantasında hem acı sos *hem* de Mace olan iyi bir insan olduğumu söylüyor.

İsteksizce, elini sıkmak için elimi uzattım. "Merhaba, nasılsınız?" Biraz ölçülü de olsa kibarca söylüyorum - bu etkileşimin kısa süreceğini belirtmek için bir taktik.

Elimi nemli avucunun içine alıyor ve agresif bir şekilde sıkarak karşılık veriyor. "Vay canına, sen olduğuna inanamıyorum!" diye haykırıyor, alnında boncuk boncuk terler belirirken. "Acaba... sakıncası var mı?"

Benden bir şey imzalamamı isteyeceğini düşünerek kalem almak için çantama uzandım. Ama ben daha itiraz edemeden yanıma yaklaştı ve kamerası selfie moduna çevrilmiş telefonunu kaldırdı. Son anda *kayıt moduna* geçtiğini fark ettim. Hayali sirenler kulaklarımda çınlıyor.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o hızla ilerliyor. "Şu şarkıdan biraz söyleyebilir misin... neydi o?" diye soruyor. Yüzüm utançtan kızarıyor ve sonra... "Bitch Better Have My Money"nin gürültülü ve nefes kesici bir yorumunu yapmaya devam ediyor.

Elleriyle küçük hareketler yapıyor ve bu dans hareketleri o kadar agresif ve öngörülemez ki, "Atışları ben yaparım, atışlar, atışlar!" diye bağırıldığında kafa darbesi almamak ya da yandan çarpılmamak için bir adım geri atmam gerekiyor. Sütyen, sütyen, sütyen gibi!"

Aynı anda donup kaldım, şoka girdim ve tanık olduğum şey karşısında tamamen dehşete kapıldım. Sonra sönüyorum. Rihanna ile karıştırıldığım için ya da içinde bulunduğumuz bu "dinleme ve öğrenme" ve "daha iyisini yapma" sonrası Amerika'da *bazı* insanların hala belirgin fiziksel özelliklere sahip Siyahları ayırt etmekte başarısız olduğu için hayal kırıklığından değil. Ama daha önce bastırdığım tüm o korku ve endişe, patlamış bir balon gibi içimden fişkırıyor. Kim olduğum hakkında en ufak bir fikri bile yok. Bu da sırrımın güvende olduğu anlamına geliyor. En azından şimdilik.

Muhtemelen on beş saniye süren ama bir saat gibi hissettiren performans şimdi bitti ve sanki onun için küçük bir şarkı söyleme sırası bendeymiş gibi bana doğru işaret ediyor. Bu ne cüret. Bir şovmen olabilirim ama şu anda onun eğlencesi için burada değilim. Başparmağıyla kayıt düğmesine dokunmadan önce uzanıp elimle kamera lensini engelliyorum.

"Eğlenceliydi ama aslında bunu yapmamayı tercih ederdim," diyorum. Sonra boynumu büküp panik içinde turnikede görev yapan iyi giyimli güvenlik görevlisine *İmdat!* bakışları atıyorum.

Neredeyse anında sıkıntımı fark etti ve yardım etmek için yanıma geldi. "Affedersiniz efendim. Ama lobide film çekilmesine izin verilmiyor."

Ding!

Asansör, kabul edilmiş bir dua gibi, yüzlerinde sert ifadeler olan bir avuç aşırı kolalı kişiyi indirerek açılıyor. Çıkmalarına izin vermek için kenara çekiliyorum, tam da rozetine göre adı Jamal olan güvenlik görevlisi Rihanna'nın en büyük hayranını nazikçe benden uzaklaştırırken.

Bekleyen asansöre adımımı atmadan önce Jamal eğilip kulağıma fısıldıyor. "Endişelenmeyin, Bayan Simone. Söylemeyeceğime söz veriyorum." Göz kırıyor ve kapılar kapanırken gülümsüyorum.

BEDEN DİLİ ÇAY YAPRAKLARI GİBİ.

Her sayfayı çevirdiğinde, sanki bir işaretmiş gibi, kusursuz bir şekilde lamine edilmiş kaşlarını kaldırıyor ve porselen kaplamalarının arasından küçük, boğuk bir hoşnutsuzluk sesi çıkarıyor.

Burada, 1901 Avenue of the Stars'ın otuz yedinci katında hava beklediğimden daha sıcak. Ama Janet Waterman'ın keyfi yerinde, sanki termostatu onun DNA'sına göre programlamışlar. Waterman, Schuster & Milner'ın ana konferans salonunda oturmuş, *Daily Mail*'in deyimiyle Buz Kraliçesi kaderimi değerlendirirken terlememeye çalışıyorum. Ve görünüşe göre, boku yedim.

Bu lakabın, Hill Street'te kameralar yanıp sönerken ve muhabirler yüksek profilli müşterileriyle ilgili açıklamalar talep ederken kırmızı poposuyla yürürken yansıttığı soğuk havayla mı yoksa söz konusu müşterilerin buz gibi varlıklarını acımasız ayrılıkları sürecinde yağmalanmaktan korumasıyla mı ilgili olduğunu hep merak etmişimdir - şimdi bunun eşit bir bölünme olduğunu düşünüyorum.

Janet Waterman'ın gözlerini, henüz yirmi yaşındayken imzaladığım evlilik öncesi anlaşmanın her bir lanetli maddesini geçerken izliyorum. Geriye dönüp baktığımda, attığım imzanın ciddiyetini kavrayamayacak kadar genç ve cahil olduğumu görsem de, belki de daha acıklı olanı, Elliot Majors'la bir hayat vaadini umursamayacak kadar aşık ve sarhoş olduğum kısımdır.

Okumayı bitirdiğinde, net çıktıyı buzlu cam konferans masasının üzerinden yardımcısına doğru kaydırıyor ve mükemmel bakımlı iki elini çaprazlıyor. Sol bileğini çevreleyen pembe altın Patek Philippe'i fark ediyorum ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. On yıl önce, kırk bin dolarlık bir saatin varlığı karşısında bayılırdım. Şimdi, bir daha dönmeyi düşünmediğim bir çatı katında, bir kutunun içinde duran bir saatim var

İronik bir şekilde, Janet'in yardımıyla son evlilik yıldönümümüz olacak olan sekizinci evlilik yıldönümümüzde Elliot'tan bir hediye idi.

"Eminim ne söyleyeceğimi tahmin etmişsinizdir?" diye soruyor, sesi bir çan gibi net ve yankılı. Kalabalık bir odanın gevezeliğini kesen türden bir ses. Bu beni çok nadir rastlanan bir şekilde rahatlatıyor. Belki de

Profesyonel bir vokalist olmanın getirdiği bir şey olarak, kendimi karşılaştığım her yeni sesin tınısını ve tonunu içgüdüsel olarak değerlendirirken buluyorum.

Geciktiğimi fark ederek başımı sallıyorum ve ona cevap vermek için acele ediyorum. "Bana becerildiğimi mi söyleyeceksin?" Boğazımdan gelen boğuk, içi boş seslerle irkilerek cevap .

"On dakika önce"- omuz silkiyor - "sen o kapıdan girmeden önce, boku yediğini söylerdim." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, işaret parmağıyla her iki kulağının arkasındaki dar ve düz siyah saçları okşuyor. "Bu boktan bir durum... gördüğüm en yırtıcı durumlardan biri. Bu haliyle, evlilikten uzaklaşırsan, müzikten de uzaklaşırsın."

Anında, milyonlarca küçük iğne etimi delip geçiyor. Zaten varsaydığım şeyi doğrulamaktan başka bir şey yapmadı. Ama her nasılsa, oldukça aptalca bir şekilde, Janet'i tutmanın acısız bir boşanmaya doğru hızlı bir geçiş yapacağım anlamına geleceğini düşünmüştüm. Elliot'ın avukatlarını evlilik öncesi belgeleri bana vermeye zorlamak için hâkime dilekçe vermek zorunda kaldığı gerçeğini boş verin, çünkü yıllar önce imzaladıktan sonra bana kendi kayıtlarım için bir kopyasını vermedi.

"Ama sen bunu biliyordun," diyor. "Onu terk etmeye karar verdiğinde. Arkanda ne bırakabileceğini biliyordun." Janet bana kurnazca bakıyor. Bu bakış, bu odadan farklı olarak, genellikle çok *daha* yaşlı, *erkeklerden* oluşan takım elbiselerin karşısında otururken, yönetim kurulu odalarında katlanmaya alışkın olduğum şehvetli, değerlendirici bakıştan çok uzak. Takım elbise bile giymiyor. Zevkli kesiklere sahip yüksek yakalı kolsuz bir Alaïa shift giyiyor - eğer böyle bir şey olabilirse.

Başımı sallıyorum, boğazıma düğümlenen bir yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Elliot Majors'la evlenmenin muhtemelen hayatımın en büyük hatası olabileceği gerçeğiyle tamamen hesaplaştığım günden daha aptalca hissetmemiştim. Şimdi sadece Buz Kraliçesi'nin alternatif bir sihre sahip olmasını umabilirim. Çünkü bu evlilikten kariyerime zarar vermeden kurtulmak istiyorsam, Elliot'ın benim için yaptığı kayıtlardan, ikimize de Grammy kazandıran şarkılardan ve bana milyonlarca hayran kazandıran hayranlardan bir kuruş bile gelir elde etmek istiyorsam, muhtemelen bunu yapmam gerekecek.

Janet yükselen paniğimi hissetmiş olmalı. "Sorun değil," diyor. "Evliliğe evet dediğimizde, boşanmak aklımıza gelecek en son şeydir. Özellikle de yirmi yaşında."

Özellikle de evet dediğiniz adam, hayatınızda aşkı acıtmayan ilk adamsa... ta ki acıtana kadar.

"Peki, seçeneklerim neler?" diye soruyorum, omuzlarımı dikleştirerek ve gözyaşlarımın yakıcı tehdidini burnumu çekerek.

"Müşterilerimden bir 'D' seçmelerini isteyerek başlamayı severim. Cevap şüphesiz nasıl ilerleyeceğimizi belirleyecektir," diyor sırtarak. "Peki, sizin için hangisi daha önemli, *fesih işlemi* mümkün olduğunca çabuk halletmek mi? Yoksa mal varlığınızın *dağılımı* mı sizi daha çok ilgilendiriyor?" diye soruyor. "Çünkü eğer A seçeneğiye, bunu Kaliforniya'nın standart altı ayı içinde tamamlayabiliriz. Tantana ya da el ovuşturma yok. Daha önce belirlediklerinizi harfiyen uygulayacağız. Ama evlilik sözleşmesinde belirtildiği gibi, her şey Elliot'a geri döner."

Bunun üzerine irkildim. Ama fark ettiyse de belli etmiyor ve devam ediyor. "Bu bir anlamda özgür olacağın anlamına geliyor. Onun ürettiği müziğin tüm performanslarından gelecekte elde edeceğin kazancı paylaşmaya devam edeceksin. Ama eserlerin yüzde yüz mülkiyeti onda olacak. Onun yeteneği olarak ortaya çıktığınız için tüm bağlarınızı koparmış ve kayıt sözleşmenizi geçersiz kılmış olursunuz. Aslında, bir sanatçı olarak yeni bir başlangıç yapacaksınız."

"Bu özgürlük değil," diyorum. "Bu soygun."

"Tamam." Şimdi öne doğru eğiliyor, dirseklerini konferans masasına koyuyor ve ellerini kavuşturuyor. "O zaman size sorayım. Özgürlük size nasıl görünüyor?"

Derin nefes alıyorum, yavaş ve düzenli bir şekilde veriyorum; sesimdeki kabadayılığı ortaya çıkarıyorum. "Özgürlük benim çekip gitmeme benziyor... uğruna çalıştığım her şeyle birlikte."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Arkasına yaslanır ve gülümser. "*Dağıtım* öyle."

Asansörden indiğimden beri ilk kez ben de gülümsüyorum. "Peki, bu ne kadar sürecek?"

"Y O uzun boyunlu, dar kıçlı tavus kuşunun Bayan Thing ile Avrupa'yı dolaştığını, bu arada senin oturmak zorunda kaldığını mı söylemek istiyorsun? Susie Homemaker gibi sırf sokaklara düşmemek için geri mi döneceksin?"

"Tuh! Bu benim için safra."

"Tatlım, bu cesaret. Cesaret. Arsız bir cüret. Bana nerede bulabileceğimi söyle. Çünkü belli ki indirimi kaçırmışım."

"Pekâlâ, pekâlâ. Bir tur sessizlik oyununa ne dersin?" Sinirim kabarmadan önce pek de sakın olmayan bir şekilde öneriyorum. Üç saatlik glam rutinimin üçte birini tamamladık ve tüm niyet ve amaçlar için, Sandalye olarak adlandırdığım şeye hapsolmuş durumdayım.

Genellikle burası benim kutsal, güvenli alanımdır; canlı bir performans ya da önemli bir görünüm öncesinde kendimi merkeze koyduğum yerdir. *Ella Simone*'un iyi hazırlanmış popstar kişiliğine dönüşmeden önce sadece ben, Elladee Robinson olmanın son anlarının tadını çıkarabildiğim yer.

Ama bir noktada hepimiz kendimizi kaybettik. Muhtemelen *Waiting to Exhale* soundtrack'inin Bluetooth hoparlörümde yerini aldığı ve Sunset Tower süitimin havasını buna göre değiştirdiği sıralarda oldu. Şimdi, Mary J. Blige nasıl "ağlamayacağını" söylüyor ve benim glam ekibim son yirmi yılın en üretken hit yapımcısından yaklaşan boşanmam üzerine spiral çiziyor.

Pasif-agresif sessizlik isteğim üzerine, üç bakış sanki "*Bizi bir daha böyle kontrol edersen seni Grammy sahnesine berbat bir halde çıkarırız*" dercesine beni olduğum yerde sabitledi.

Ama sonra stilistim ve en eski arkadaşım Rodney, gece elbisemin şifon eteğini özenle buğulamaktan vazgeçiyor. Makyaj aynasında benimkilerle buluşan gözleri yumuşuyor ve sanki aniden parlatılmış ve astarlanmış dış görünüşümdeki ince çatlakları fark etmiş gibi keskin bir nefes alıyor.

"Olamaz! Çok ileri gittik." Sözleri soluk soluğa ve pişmanlıkla karışık, fısıltının biraz üzerindeydi. Rodney'nin dolgun dudakları somurtarak arkadaşlarına döner. "Hanımlar," diye tersledi. "Belki de bir çentik aşağı alalım?"

"Beni yumuşak özle, Rodney!" Sheryl ona ters ters bakmak için dönerken cıvıldıyor. Mucizevi bir şekilde, saçımın uzun bir tutamını kıvrırma çubuğunun etrafına ustalıkla sararken bir ritmi bile kaçırmıyor. "Kimin ihtiyacı var 'bir çentik aşağı çekmek' onun önemsiz eski sevgilisidir."

"Saat tut!" Jamie, özenle hazırladığı yüz hazırlığı rutininin ikinci adımı olan nemlendiriciyi yanaklarıma sürerken söze karışıyor. "Ve *asıl* iğrenç olan ne biliyor musun?" diye soruyor. "Herkesin ondan *şirin* görünmesini beklemesi. *Daha büyük bir insan olmasını. Yüksekten git. Çantayla uğraşma.* Güven ve inan, o avukat hanımın sana tavsiye ettiği şeyin mantığını görebiliyorum." Duraksıyor, dudakları şapırdayana kadar emiyor. "Ama bu, şu anda birkaç kışta bir kapak kırmak istemediğim anlamına gelmiyor."

"Mm-hmm," diye ekliyor Sheryl, hem beni hem de Rodney'i sivri bir bakışla kıştırarak. "Kıssadan hisse, arkadaşlar... toplum içinde şirin görünebiliriz. Ama kapalı kapılar ardında bunu yapmak zorunda olmadığımız kesin."

İçimden uzun bir nefes çıkarken ikisi de beşlik çakıyor. Bununla birlikte omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azalmaya başlıyor. Her ne kadar özel hayatım haline gelen kamusal felaketle ilgili ham duygularımı *kimseye* açıklamaktan kaçınsam da, en yakın arkadaşlarımdan benim adıma kendi duygularını ifade etmesi bir bakıma katartık. Bir bakıma onlar benim öfke tercümanlarım oldular ve şu anda beni patlamaktan kurtarıyorlar.

Bu üçü, her şeyin başlangıcından beri benim Day Ones'ım oldu. Rodney ve ben Boston'daki Berklee College of Music'te şarkı yazarlığı eğitimi aldığım kısa süreli döneme kadar uzanıyoruz. Sheryl ve Jamie plak şirketi tarafından işe alınmıştı ama biz hemen kaynaştık.

Bu yüzden iyi niyetli olduklarını biliyorum.

Ancak şu anda başıma ve yüzüme yapılan bakımlar nedeniyle fiziksel olarak kapana kısılmış olsam da, artık Janet Waterman'ın kurallarına da bağılıyım. Onun milyon dolarlık stratejisine ters düşmemek ve on yıllık kan, ter, gözyaşı ve hayat değıştiren müzikten gelecekteki kazanç şansımı kaybetmemek için dini olarak uymam gereken kurallar.

"Bakın, bunun ne kadar boktan bir durum olduğunu anlıyorum çocuklar ve için özür dilerim. Bu hafta... çok zor geçti," diye itiraf ediyorum. "Janet, boşanma görüşmelerine hazırlanırken Elliot'ın basında önüme ne koyarsa koysun, tüm bunlar olurken itibarımı tertemiz tutmam gerektiğini söylüyor. İlgi çekici manşetler yok. Kötü halkla ilişkiler yok. Ve ayrılığımızdan önce olduğunu iddia edebileceğı yeni ilişkiler yok."

"Pekâlâ. Şimdi *bu* beni DJ Chlamydia ve Thing One ile şehirdeki tüm o zıplamalar hakkındaki asıl noktama geri getiriyor... yoksa Two muydu?" Sheryl, gerçek sahne adı olan Bayan Şey'e atıfta bulunarak söylüyor.

"Kadın onun sanatçısı," diye cevap veriyorum bıkkınlıkla. "Yani bu konuda makul bir inkârı var."

Jamie sol gözümün altına bir aloe bandı yerleştirirken alay ediyor. "Şey... dili boğazının her yerindeydi-"

"Bu konunun dışında," diye keskin bir şekilde araya giriyorum ve o da geri çekiliyor. "Evlilik sözleşmesi *onun* adına aldatmayı şart koşmuyordu... sadece benim adıma." Dün Janet bana o uzun belgenin bir kopyasını verdiğinde yeniden öğrendiğim bir şey. Tanrı biliyor ya, eğer öyle olsaydı, şu anda tüm belgeye bir kibrit çakabilirdik.

Jamie başını sallayarak ve diğerk göz bandını takarak, "Alçaldıklarında," diye mırıldandı, "görünüşe göre Elliot cehenneme gidiyor."

Tekrar iç çektim. Rodney sanki daha hafif bir ruh haline ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi ipek kimonomun üzerinden omzumu okşuyor. "Sorun yok, boo. Her seferinde bir gün. Bu geceyi her zamanki gibi kusursuz görünerek atlatmanı sağlayacağız. Sonra oradan devam ederiz," diyor ve elbisemin korsajındaki boncukları kontrol etmeye başlıyor.

Toni Braxton gözyaşlarını silip atmak ve akışına bırakmak hakkında şarkı söylemeye başladığında herkes sanki zımnî bir anlaşmaya varmış gibi sessizliğe gömülüyor. Ekip özenle işinin başına dönerken ben de makyaj masasındaki yansımaıa bakıyorum.

Bir sanatçının mermerden süslü bir büst yontması gibi beni kırmızı halıya hazır bir pop yıldızına dönüştürmelerini izlemek tam bir beden dışı deneyim - ortak nokta, sonucun yine de bir *ürün* olması. Ne kadar güzel olursa olsun, o gerçek değil.

Hoda Kotb bir keresinde bana glam rutinimin en dönüştürücü adımının ne olduğunu sormuştu ve ben de hiç düşünmeden saçlarım olduğunu söylemişim. On yıl önce Onyx Records ile imzaladığım anlaşmadan bu yana, ister renk işlemlî sahte saçlarım olsun, ister sırtımdan aşağıya doğru örülmüş olsun, isterse de düz bir şekilde preslenmiş olsun, kendi omuz hizamdaki saçlarımı bir görünüm için serbest bırakmamışım.

Elliot ya da sektördeki herkesin ona verdiği isimle "Majors", toplum içinde ağır makyaj ve saç tokalarıyla süslenmemi her zaman sevmiştir - "doğal güzelliğimi" ona saklamamı tercih ederdi.

Zaten seninle ilgili pek çok şeyi dünyayla paylaşmak zorundayım, demişti. Şunu alayım.

İlk başta bunun tatlı olduğunu düşündüm. Onun tarafından güvende tutulduğumu hissetmek hoşuma gidiyordu. Ancak daha sonra, neredeyse isteyen herkesle her *şeyini* paylaştığını keşfettikten sonra, stil seçimlerim ve nihayetinde *tüm* seçimlerim üzerinde kontrol sahibi olmak için duygularımla oynamasını son derece boğucu ve hatta sapıkça bulmaya başladım. Ama o zamana kadar korumam gereken bir imajım vardı. Onyx Records'un üst düzey yöneticileri, A ve R departmanı ve belki de en önemlisi dünya çapındaki milyonlarca hayran tarafından imzalanmış ve desteklenmiş bir imaj.

İlk çıkışıımı yaptığımda, doksanlı yıllar boyunca ve sonrasında listeleri domine eden güçlü R&B/hip-hop titreşimleri birkaç sanatçıya inmişti. Çocukluk odamda hayranlık duyarak ve hatta taklit ederek büyüdüğüm Ashantis, Mýas ve Ameries artık düzenli olarak albüm yayınlamıyordu. Yayın akışı tüm endüstriyi altüst etmişti ve plak şirketleri sersemlemiş, yeni yetenekleri yetiştirmek için yeni formüller bulmaya çalışıyorlardı. O günler geride kalmıştı.

sokakta, hayırlı bir açık mikrofon gecesinde ya da demo kasetler göndererek keşfedilebilir.

2014 yılıydı ve Berklee'deki ilk dönemimin ardından okulu yeni bırakmıştım. Kötü bir gününde yakaladığım bıkkın bir danışman bana aklımı başımdan *alan* bir tavsiyede bulunmuştu: *Zaten sahip olduğun ve peşinden gidebileceğin bir diploma için borca girme.* O ayki öğrenci kredisi çekimin kalanıyla Los Angeles'a uçak bileti aldım ve önümüzdeki altı ayı Rodney'in kuzeninin kanepesinde yatarak geçirdim. Hiç kimseyi tanıımıyordum ve kayıt endüstrisi hakkında daha da az şey biliyordum. Tek planım *The Voice* için seçmelere katılmaktı.

Televizyonda yayınlanan şarkı yarışmaları büyük reyting getiriyordu ama aynı şey gelecek vaat eden müzik kariyerleri için söylenemezdi. Yine de, kalıpları kıran aykırı kişi olacağımı umarak kendimi tüm bu sirke maruz bıraktım. Görünüşe göre değilmişim.

Ancak yarışmanın üçüncü haftasında eve gönderilmemden kısa bir süre sonra Amy Winehouse'un "Love Is a Losing Game" şarkısını söylediğim bir YouTube videosu viral oldu. İşte o zaman ibre benim için doğru yönde hareket etmeye başladı. Sonra bir baktım, Elliot Majors DM'lerime girmiş, beni bir aylık kayıt seansları için New York'a uçurmak istiyor.

İlk telefon görüşmemizde *sen bir yıldızsın* demişti. *Şu anda bunu bilen tek kişi benim. Yakında herkes bilecek.*

O andan itibaren her şey kaotik bir bulanıklığa dönüştü. İlk single'ımı kaydetmemiz iki haftamızı aldı ama aramızda titreşen elektrik kimyasına teslim olmamız sadece bir haftamızı aldı. Daha önce hiç Elliot gibi bir şampiyonum olmamıştı - gözleri üzerinizdeyken sizi odadaki en parlak nesne gibi hissettiren bir adam. Ve her nasılsa, onun bana olan inancı plak şirketindeki herkese de yansıdı, çünkü sözleşmem müzakerelerden geçti ve yasal olarak alkol içmeden önce imzalanmış bir sanatçıydım.

Henüz otuz yaşındayken, sektörde bu kadar nüfuza sahipti. Elliot benim bir sonraki *boşluk dolduran* değil, Ella Fitzgerald ve Nina Simone'u birleştirerek yarattığı sahne adıyla ilk *Ella Simone* olduğuma ikna olmuştu - *Çünkü sen yaşlı bir ruhsun, bebeğim*, demişti. *Ayrı duruyorsun.*

Ayrı durmak söylemek yapmaktan daha kolay olacaktı. Beyoncé kendi adını taşıyan beşinci stüdyo albümünü kısa süre önce yayınlamıştı ve Rihanna'nın *Unapologetic* albümü iki yıl önce çıkmıştı. Söylemeye gerek yok, benim gibi pop ve R&B'nin sınırlarında dolaşan yepyeni bir Siyah kadın sanatçı için kendimi kanıtlama ve ayırt etme konusunda hataya çok az yer vardı.

Rih gibi sinirli, saygısız ya da havalı biri değilim. Koreografisi yapılmış bir sekiz sayısında yolumu bulabilecek kadar doğuştan gelen bir ritim duygusuyla kutsanmış olsam da, ham performans yeteneği söz konusu olduğunda kendimi Kraliçe Bey ile aynı kategoriye koymak hayalcilik olur. Ama küçüklüğümden beri her zaman sahip olduğum şey, melodiler için bir kulak ve kelimelerle bir yoldu.

Rolling Stone, ilk EP'min "taze ama tanıdık, tatlı melodiler ve dinleyicilere R&B'nin ritim ve blues anlamına geldiğini hatırlatan iç burkan sözlerle" bir havaya sahip olduğunu söyledi. Elliot bana eleştiriyi Manhattan'daki Four Seasons'ın kral dairesinde paylaştığımız köpüklü banyonun diğer ucundan okudu. Aynı gün bileğine *Songbird* kelimesinin dövmesini yaptırmıştı - bana taktığı lakap ve ilk albümümün adı. Mükemmel, göz kamaştırıcı bir şekilde mutluyduk. Ve o gece seviştikten sonra, bize ilk Yılın Kaydı Grammy'sini kazandıracak şarkıyı yazdık.

Sözler. Melodiler. Bir yaz esintisi hakkındaki bir şarkı sözünü çalınmış bir öpücüğün kalıcı izi üzerine bir meditasyona dönüştürebilen ikili ve üçlü imalar - hepsi bizim için kolaydı. Gerisi onun için çok zordu.

ELLA! ELLA! BAYAN SIMONE! Omzunun üzerinden, Ella!

Sağında!

Buradayım, Ella!

Bize bir

gülümseme

verin!

Teşekkür ederim! Bir duman alabilir miyiz?!

Bize biraz bacak göster!

Ella! Ella! Bayan Simone! Bu taraftan!

Korumam Sanders'ın sırtındaki elinin ağır ve sabit baskısı ve menajerim Angelo'nun sol dirseğimi sıkıca kavraması, Sunset Tower Hotel'in çift kapısından geçip yanıp sönen ışıklar denizine dalarken beni sabitliyor. Glam Squad arkadan geliyor, ben de önümdeki taş geçitten rölantide çalışan siyah bir cipe doğru ilerliyorum.

Kaosun içinden geçiyoruz. Bir paparazzi sürüsü yolumuzu çevreliyor, canlı bir hayran kalabalığı tarafından destekleniyor. Altı inçlik platform topuklu ayakkabılarla elimden geldiğince istikrarlı bir şekilde ilerliyorum, bunu yalnız yapmadığım için her zamanki gibi minnettarım. Arabaya ulaşıyoruz ve koltuğuma oturmada önce durup Angelo'nun elini sıkıyorum ve sorgulayan bir bakış atıyorum, o da hızlı bir baş sallama ve göz kırpmayla karşılık veriyor. Kamuya açık her anınızda gözlemlenmeye alıştığınızda sözsüz iletişim çok önemli hale geliyor. Korumama dönüp hızlıca mırıldanıyorum, "Sorun değil Sandy, onlara birkaç poz verebilirim."

Flaş kalabalığıyla yüzleşiyorum ve taleplerini yerine getiriyorum. Bir ayağımı SUV'a giden bir basamağa dayayarak, parıldayan vücut yağına yeni bulanmış bir bacağı ortaya çıkarıyorum. Ardından sol omzumun üzerinden dönüp göz kamaştırıcı olduğunu hesapladığım bir gülümseme sunuyorum. Saniyeler öncesinden gelen çılgınca bağırışlar ve çılgınca kamera tıklamaları, yüzümü ve uzuvlarımı uyuşturmayı asla başaramayan sağır edici bir yaylım ateşine dönüşüyor. Saniyeler sonra, Sanders beni aracın içine kapattığında ve her şey sessizleştiğinde - Angelo etrafımdan dolaşıp yanımdaki koltuğa oturduğunda - nihayet korsemim sıkı sınırları içinde bile nefes alabiliyorum.

"Pekâlâ, gecenin planı," diye söze başlıyor Angelo ve hiç şaka yapmıyor. "Sen ve Majors halıda yürüyeceksiniz, açılış parçası için yerinizi alacaksınız, sonra Balmain elbisenizi giymek için hızlıca geri döneceksiniz. Tıpkı provalarda olduğu gibi, gösterinin ortalarında Mariah'ya saygı için Ariana ile birlikte 'Always Be My Baby' / 'Fantasy' medleyini seslendiriyorsunuz. Gösterinin son çeyreğinde ise Miles Westbrook ile birlikte Yılın R&B Şarkısı'nı sunuyorsunuz..."

"Pardon, kiminle?" Ben soruyorum.

"Miles Westbrook," diye tekrarlıyor Angelo. Telefonundan başını kaldırıp, sanki ona bugünün hangi gün olduğunu sormuşum gibi gözlerini bana dikeyor. "LA Dodgers'ın başlangıç atıcısı," diye açıklıyor.

Birden gerginleşerek koltuğuma yerleşiyorum ve ışıltılı akriliklerimi karıştırmaya başlıyorum. "Onu *taniyorum*," diyorum, biraz savunmacı bir tavırla da olsa. "Ama bana bir beyzbol oyuncusunun Grammy'de neden sunuculuk yaptığını hatırlatır mısınız? Kayıt Akademisi Major League Baseball ile bir tür anlaşma mı yaptı?"

"Tam isabet," diye onaylıyor Angelo. "Tüm bunlar yayını canlandırma ve kanala daha fazla reyting kazandırma stratejisinin bir parçası. Bu geceki her ödölün bir plak sanatçısı ve tırnak içinde söylüyorum 'başka bir alandan önemli biri' tarafından verileceğı söylendi. "

"Hmm," diye mırıldandım, bu hileye tam olarak inanmamıştım. Aynı zamanda, iz bırakıyor. Bugünlerde bu işte hepimizin yaptığı tek şey *doğru* türden bir ilgi için entrikalar çevirmek gibi görünüyor.

Angelo bilgilendirmesine devam eder. "Her neyse. Miles hakkında bilmeniz gerekenler... onun büyük bir 'F' ile iyi olması dışında -"

"Ayrıca görünüşe göre büyük 'F' ile bir fuckboy..." Ben araya girdim. "Ama devam et."

Yedi yıldır benimle birlikte olan Angelo, sözünü kesmemden hiç etkilenmedi.

"LA Dodgers'daki çaylak yılı 2014'tü ve o zamandan beri takımla birlikte. Dört yıl önce ilk atıcı oldu ve takımı iki Dünya Serisi şampiyonluğuna taşıdı, geçen yıl ise *yıkıcı* bir mağlubiyetle şampiyonluğu koruyamadılar" diyor ve ben Angelo'nun sesindeki sönüklüğü fark ediyorum.

"Görünüşe göre bunu kişisel olarak algılamışsın," diye ekliyorum, soğukkanlı müdürümden alamayacağımı bildiğim bir yükseliş umarak.

"Şehir için zor oldu," diyor doğma büyüme bir Angeleno gibi ağırbaşlı bir şekilde. "Her neyse. Bu sezon bittiğinde serbest oyuncu olacak. Söylentilere göre Los Angeles'tan mümkün olduğunca uzaklaşmak için gemiden atlamak için can atıyormuş."

"Ah, doğru ya!" Yüksek sesle hatırlıyorum. "Eski sevgilim ve takım arkadaşım arasında bir tür drama yaşanmamış mıydı?"

Angelo sırtarak telefonundaki bir mesajı öfkeyle tuşluyor. "Demek ki bir kayanın altında yaşamıyormuş."

"Spor, hiç umurumda değil," diye açıklıyorum. "Sonu kavgayla biten gerçek hayattan bir aşk üçgeni mi? Sezonluk biletler için beni kaydet." Kelimeleri söylüyorum ama anında ağzımda ekşiyorlar. Bu kadar uzun süre yakıcı bir ilgi odağı içinde yaşamak bana bir şey öğrettiyse, o da hiçbir şeyin manşetlerde ya da onlara eşlik eden çoğu zaman şüpheli "kaynakların" müstehcen iddialarında görüldüğü kadar siyah-beyaz olmadığıdır. Ve eğer Westbrook'un geçtiğimiz yılıyla ilgili duyduklarım doğruya yakınsa, Westbrook çok zor bir dönemden geçiyor demektir.

İnternetteki dedikodulardan mümkün olduğunca kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Ancak Rodney, Sheryl ve Jamie ile Sandalye'de geçirdiğim saatler göz önüne alındığında, kaçınılmaz olarak en son skandalları ozmoz yoluyla özömsüyorum. Hayal meyal hatırladığım kadarıyla önemli bir oyuncunun karısının takım arkadaşıyla ilişki yaşarken yakalandığından bahsediyorlardı.

"Sonrası adam için felaketti," diye hatırlıyor Angelo hüüzünle. "*LA Times*, *SportsCenter* ve diğer herkes Dodgers'ın Dünya Serisi'ndeki çöküşünü finalden hemen önce Morales'le aralarında geçen soyunma odası tartışmasına bağladı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu durumda, ondan sonra gelen tüm mayo modelleri ve aktrisler için onu kim suçlayabilir?" İçimdeki acıyı ve hatta belki biraz da kıskançlığı bastırmaya dikkat ederek düz bir şekilde söylüyorum. Göz önündeki erkekler terk edildiklerinde ya da ihanete uğradıklarında, herkesin onların şeytana pabucunu ters giydirme dönemlerinden zevk alıyor gibi görünmesi, eski sevgililerini atlatmak için ellerinden gelen her şeyin ve herkesin *altına girerek* onlara adeta tezahürat yapması beni her zaman iğnelemiştir. Ancak ünlü bir kadın, kocası dadısının bluzunun altında eliyle yakalandıktan sonra antrenörüyle biraz fazla yakınlaşırsa, aniden "sarmal" oluyor, zavallı ve özensiz olarak yazılıyor. En kötüsü, zarar gören *sadece* itibarı bile değil. Eğer dikkatli olmazsa, kariyeri de zarar görecektir. Özgüveninden bahsetmiyorum bile.

Elliot ve ben bir yıldır birlikte yatmadık. Aylardır aynı çatı altında da yaşamıyoruz. Bu süre zarfında evliliğimiz, ünlülerin halkla ilişkileriyle ilgili yorgun bir klişeye indirgendi. Bu da demek oluyor ki, bir erkek tarafından, bir erkek için karmaşık bir şekilde koreografisi yapılmamış bir şekilde .

üç yüz altmış beş günden fazla bir süre içinde müzik videosu veya canlı performans. Ve eğer Janet Waterman'ın istediği olursa, evlilik sözleşmemizin ve kayıt sözleşmemin kısıtlayıcı maddelerini geçersiz kılmak için canla başla mücadele ederken, bu durum en azından önümüzdeki altı ay boyunca böyle kalacaktır.

Front Street'in kendi tarafını temiz tut. En azından magazincilerin gözünde, dedi. Ve bu benim için yeterince kolay olmalı, çünkü gerçekliğim için için yanan sıcak bir karmaşa olsa bile, görünüşü koruma eylemini mükemmelleştirdim.

A WeHo'dan Downtown LA'e doğru yola çıktığımızda siyah cipimizin içine boğucu bir sakinlik çöküyor. Bu gece, beni endişe sokacak adaylıklar ya da yeni single'ların kırılma noktası olacak performansları yok; sadece denizin önünde evliliğimin son ayinlerini yaparken hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuş gibi davranmanın baskısı var.

kameraların.

110'daki trafik dur-kalk şeklinde ilerliyor ve radyoda kısık sesle çalan NPR konuşmaları dışında her şey sessiz. Sanders ve şoförüm Rohin kilden heykeller gibi önde oturuyorlar, o kadar metanetle önlerindeki yola odaklanmışlar ki bir bölmenin arkasına da yerleştirilebilirler. Angelo'nun sessizce e-postalarına geri dönmesiyle, düşüncelerimle boğuşmak için yalnız kaldım.

Eğer menajerim yardımcı olabilirse, benimle dışarıdayken başka müşterilerin telefonlarına cevap vermez. Bu şekilde giyindiğimde beni en çok kaşıntıran şey bu tür bir hürmettir - takma kirpikler, göğüs bandı ve şekillendirici giysilerden bile daha fazla. İnsanların beni memnun etmek ve yatıştırmak için kendilerini eğip bükmeleri. Ya da belki de rahatsızlığım şu anda *buna* ne kadar *alışık* olduğumdan kaynaklanıyor - istememe gerek kalmadan bana uyum sağlanmasının ne kadar doğal hissettirdiğinden.

Elliot'la ilk kez bir araya geldiğimizde, onun dünyada nasıl hareket ettiğine, daha doğrusu dünyanın onun *sayesinde* hareket ediyor gibi görünmesine hayran kalmıştım. Herhangi bir odaya girdiğinde yolların otomatik olarak nasıl oluştuğu, kapıların nasıl sorunsuzca açıldığı ve o kapıların arkasındaki insanların onun varlığını nasıl not ettiği. Adam ruh hali müziğiydi. Bulunduğu her mekanın havasını o belirliyordu.

Pop kültürünü iyi bilen ya da gerçek bir soundhead olan biri, Elliot'ı sanatçılarının müzik kliplerinde yaptığı cameo'lardan tanıyabilir; bu kliplerde Elliot genellikle arka planda havalı havalı oynar, pikapların arkasına sıkışmış ve kıvranan vücutlarla çevriliyken tasarımcı gözlükleriyle başını sallar. Ancak sokakta yanından geçen ortalama bir insan, günümüz hip-hop müziğinin yüzde sekseninde kullanılan katmanlı trampet ritminin Elliot'ın MySpace'te sanatçıları keşfettiği yıllardaki çalışmalarından esinlendiğini bilemez. Ayrıca Prince bugün aramızda olsaydı, Elliot'ın sahnede onun yanında bir ritim gitarla tek başına durabileceğini bilmezlerdi.

Gerçek bir müzik dehasına bağlanmak ilk başta bana çok yabancı gelmişti. Ama çok geçmeden, onun soluduğu nadir havayla temas kurdum ve göz açıp kapayıncaya kadar onun dünyası benim dünyam oldu. Bu yeni şöhret diyarı bir maceraydı ve Elliot benim tur rehberimdi. Elimi tuttuğu ve bana ipleri gösterdiği sürece hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum. Ama yol boyunca bir yerlerde tutuşu gevşedi ve gitmenize çoktan karar vermiş birini tutmanın ne kadar zor olduğunu öğrendim.

"Planlar değişti," diyor Angelo, düşünce bulutumu delip geçerek. Sesinin alışılmadık, yıpranmış tonu biraz daha dik oturmamı sağlıyor. "Elliot halıya yapmıyor," diyor agresif bir şekilde kaşlarını ovuşturarak. "Coco mesaj attı."

Elliot ve ben, ekiplerimizin ayrılığımızla ilgili ortak bir açıklama yapmasına izin vermeden önce bu son kırmızı halıda birlikte olmayı kabul etmiştik. Bu, dünyaya bilinçli ayrılığın sadece Goop kalabalığı için olmadığını gösteren dostane ve birleşik bir cephe planımızın bir parçasıydı. Bencilce, Elliot'ın pek de özel olmayan pek çok sadakatsizliğine rağmen, basını ve onların hakkımızdaki kirli çamaşırları ortaya çıkarma konusundaki kudurmuş iştahlarını frenlemeye yardımcı olabileceğini umuyordum. Her iki halkla ilişkiler ekibimiz de bunun için bastırdı. Ve bir aptal gibi, hazır olduğumuzu varsaydım.

"Heeeey, C! Ella ile birlikteyim." Angelo işin aslını öğrenmek için Coco'yu hoparlörden aramıştı bile. "Dinle, Majors'un halıya gelememesi sorun değil. O gelene kadar koltuk doldurucu rolünü oynayacağım. Olur mu?"

"Oh, sevgilim. anlaşılmadıysa, hiç gelmeyecek. Ya halı ya şov," diyor Elliot'ın menajeri Londra aksanıyla. "Bu bir oyun zamanı kararıydı, yoksa elbette size daha önce söyledim."

Koltuğuma yığılıyorum ve başımı bırakarak pürüzsüz siyah deriye çarpmasına izin veriyorum.

Bugünlerde, stüdyoda müzik üzerinde çalışmadığımız sürece, Elliot ve ben birbirimizle bir aracı olmadan nadiren konuşuyoruz - genellikle bu görev, birbirimize karşı sessiz ama yine de hissedilir bir hoşnutsuzluk geliştirmiş olan menajerlik ekiplerimize düşüyor. Ve tam iki gün önce Coco onun burada olacağını doğruladı. Her zamanki sahte tatlılığıyla, bala batırılmış bir yalan gibi söylemişti. Ve aptalca bir şekilde, Elliot'ın son yıllarda Kayıt Akademisi'ne yaptığı onca hakaretten sonra Grammy'yi varlığıyla onurlandırmayı kabul etmesine biraz şaşırılmış olsam da buna güvenmiştim. Ama söz vermişti ve buna güvenmek benim için uzun bir listedeki hatalardan biriydi.

Ama şimdi, avukat tutmayı seçtiğim için beni cezalandırmak için mi böyle bir yola başvurduğunu merak ediyorum. Evlilik sözleşmesini incelemeye ve sonra da karşı çıkmaya cesaret ettiğim için. Göğsümde bir endişe yumağı oluşmaya başladı. Birden telefonumu aramaya başladım. Hiçbirinin ondan ya da Coco'dan gelmediğini anlamak için okunmamış mesajların üç haneli bildirimlerini kaydırmama gerek yok. Ama yine de bunu yapıyorum, eğer iyi kazanılmış önyargımı doğrulamaktan başka bir sebep yoksa.

Birdenbire insanın nefesini tutmasını zorlaştıran türden bir öfke hissederek Angelo'ya dönüyorum. "Peki, ne diyeceğim? Herkes onun nerede olduğunu bilmek istediğinde?"

"Bir düşünelim," diyor dudağını çiğneyerek. "Muhtemelen Elliot Londra'dan gelen uçağa hiç binmedi, o yüzden... Abbey Road'da olduğunu söyleyelim!" Angelo'nun kaşları sanki günlük Wordle'ı fethetmiş gibi havaya kalkıyor. "Onlara yeni sanatçısı hakkında bir iki satır ver-" Evliliğimin belini kıran Miss Thing'den bahsedince gerildiğim için kısa kesiyor.

Onunla ilk kez plak şirketinin düzenlediği bir albüm dinleme partisinde tanıştığım geceye dair güçlü bir anı çarpıyor içime. Bana gençliğimi hatırlatan biriyle tanışmak için ne kadar hevesliydim.

Kendimi tanıtabilmek, belki de onu kanatlarımın altına alabilmek için onu bir an görebilmek için odayı dolaştım. Yollarımız kesiştiği anda benden yeterince hızlı uzaklaşamıyor gibiydi - gözleri benimkilerle temas ettiği anda nasıl yanıyor ve geri çekiliyor gibiydi. Ancak şimdi, geriye dönüp baktığımda her şey anlam kazanıyor.

"Oooor... başka bir şey bulabilir miyiz?" Angelo beni şu ana geri döndürerek soruyor.

"Hayır. Sorun yok." Bu sözleri, bir manikürcünün tırnak etimi kesmesi ve masanın üzerinde kanlar içinde kalmam durumunda söyleyeceğim şekilde söylüyorum. Acıyı omuz silkerek uzaklaştırıyorum. "LP'lerini takabilirim. Artık tüm fotoğrafları yayınlandığına göre, eminim iz bırakacaktır."

"İyi misin?" diye soruyor ihtiyatla. "Çünkü Lydia'nın kırmızı halı basınına bir şaka tavsiyesi yayınlamasını ve Elliot'la ilgili her şeyi bastırmasını sağlayabiliriz."

"Hayır. Sorun yok." Şimdi kendimi tekrar ediyorum, arıza yapan bir robot gibi. Bu tür bir ipucu vermek dumanı tüten bir silahtan başka bir şey olmaz. Eminim Angelo bunu biliyordur. O yüzden bunu ima etmesi bile muhtemelen onun da benim kadar bu sürprizden etkilendiği anlamına geliyor.

"Ben halledebilirim," diye ekliyorum onu temin etmek için.

Ama müdürüme baktığımda onun da bana inanmadığını görüyorum. Sonra içsel protestosundan geri adım attığı anı görüyorum, omuzlarındaki gerginlik azaldığında ve koltuk başlığına yaslandığında. Ben de arkama yaslanıyorum ve birkaç tur meditatif nefes alarak kendimi topraklamaya çalışıyorum, oynamak üzere olduğum oyun için enerjimi yükseltiyorum.

"Lydia'ya halıyı tek başımıza yapacağımızı haber vereceğim," diyor Angelo ve bu sözler sanki çok söylenmiş gibi geliyor. Çünkü ben çoktan beni dönen tüm sorunlarımın keskin kenarlarından koruyan uyuşukluk battaniyesinin altına geri kaymışım. Ve altı saniyelik son nefesimi verdikten sonra telefonumu almak için tekrar elime sarılıyorum ve yakınlarıma bir mesaj gönderiyorum. Yakınıımızda olabilirler, bizi takip eden SUV'un içindeler. Ama benim onlara daha yakın olmam gerek.

GRUP METNİ: The Glam Squad

Elliot gelmiyor. SHERYL: O zenci

günlerini saysa iyi olur... SHERYL: Sen de onu

korumaya kalkma!

JAMIE: Ne yapacak, Ryan Seacrest'e erkeğinin göletin karşısında
bir denizde yüzdüğünü mü söyleyecek? 🐱

RODNEY: Ryan'a bodrum katında beş koltuk olmasını söyleyebilir.

ME: Soran herkese albüm üzerinde çalıştıklarını söyleyeceğim.

Barış ödülünü hak ediyorsun. SHERYL:...ve bu gece

biraz premium yan 🐱 .

Evet tatlım! Hadi seni kız arkadaşının etrafına atalım. Elliot tüm
eğlenceyi alamaz.

HİÇBİR ŞEYİ hak etmiyor.

RODNEY: Genelde sizinle aynı fikirde olmam ama burada aynı
fikirde olabilirim.

BEN: Tamam. Bu bir hataydı. Halıda görüşürüz.

SHERYL: Yan tarafa hayır demedi 🐱 yani... bu bir şans olduğu
anlamına geliyor.

Kesinlikle sıfır şans var.

Ey imanı az olan. Peder Tanrım, inançsızlığı için onu affet.

Burası gerçekten çok kötü oldu. Buna kızgın değilim.

BEN: Aptallar. Ben aptallarla arkadaş olurum.

BEN: Sevimli. Yetenekli. Ama hepsi aynı.

Iss tamam boo. Tuttuk seni. 🤔🤔🤔

JAMIE: 😊

RODNEY: 😞

GÜNEY FIGUEROA, Crypto Arena'nın dışında sıraya girmiş şık siyah SUV'lar ve Sprinter minibüslerden oluşan yılan gibi bir sıra ile YETİŞTİRİLİYOR. Sonunda ortaya çıkma ve müzikle yüzleşme sırası bize gelmeden önce yavaşça ilerleyerek yirmi dakika boyunca oturuyoruz.

Sanders yolcu koltuğundan atlayıp kapımı açıyor ve kaldırıma çıkmama yardım ediyor. Bu benim ilk rodeom olmaktan çok uzak, ama yine de gözlerimin güneşin parlak beyaz parıltısına ve önümüzdeki sarsıcı hareketlilik yığınına alışması biraz zaman alıyor. Saniyeler sonra, glam ekibi neredeyse yoktan var oluyor. Sindirella'yı balo için giydiren sihirli orman yaratıkları gibi, hiç vakit kaybetmeden etrafta uçuşuyor, beni dürtüyor, dürtüyor ve kırmızı halıda tek başıma yürümem için ince ayar yapıyorlar. Saniyeler içinde parlaticım yeniden sürülüyor, eteğimin uçuşan ipeksi kumaşı yumuşatılıyor ve peruğumdaki uçuşan teller ikna edilerek eski haline getiriliyor. Sonunda, Rodney'nin dudaklarını büzüp göz kırpmasıyla, devam etmek için onay damgasını aldım.

Sırtarak müdürüme dönüyor. "Bu kartta yüz kartı hiç reddedilmedi," diyor.

Angelo elimi sıkmadan önce göz kırpmıyor. "Rock and roll'a hazır mısın?" diye soruyor. Ben de onu sıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum, sonra başımı sallayıp gülümsüyorum.

Sonra bizi şirketteki reklamcım Lydia karşıladı. Tepeden tırnağa siyah iş kıyafetleri giymiş ve bir elinde bir pano, diğerinde bir telsiz tutuyor. "Merhaba Ella, tam zamanında geldin," dedi.

diyor ve bizi halının kenarına, yani ormanın ağzına götürürken takip etmemizi işaret ediyor.

Böyle bir gecede kırmızı halıda yürümenin yapılandırılmış bir kaos unsuru vardır - tüm bir sektör tek bir noktaya indiğinde ve herkes dikkat çekmek için çabaladığında. Yükselen yıldızlar sürekli değişen bir platformda statülerini sağlamlaştırmayı umarken, sektörün kıdemlileri kendi azalan ilgilerine tutunmaya çalışıyor. Müziği kutlamamız gereken bir gecede, her şeye odaklanıyoruz ama kıyafetlere, artı-one'lara, partilere, kavgaya, dramaya. "İçerik" sanatın önüne geçiyor.

Elliot bir keresinde bana bu yaşam tarzını seçmenin nasıl özel bir insan tipi gerektirdiğini anlatmıştı. Kucaklamak ya da reddetmek için kendilerinin en savunmasız kısımlarını isteyerek dünyanın önüne koymak. Üç yüz yüksek çözünürlüklü objektifin önünde durmak, evdeki milyonlarca gözbebeğinden bahsetmiyorum bile, hepsi de her açınızı yakalamaya hevesli yetenekli fotoğrafçılar tarafından kullanılan flaşlarla - her biri mükemmellikten daha azını beklemiyor, ancak yine de bir yenilik anı gibi daha da değerli bir şeyi yakalayacak kadar şanslı olabileceklerini umuyorlar - bir zayıflık veya sıkıntı işareti. Elliot'ın bu akşam gelmemesine sevinmemin tek nedeni de bu.

Neredeyse on yıldır bu "suçlu yürüyüşlerini" birlikte yaptıktan sonra, bu eylemden giderek bıktım. Bulaşmış bir göz kalemi ya da biraz fazla şeffaf fotoğraf veren bir kumaş yüzünden kendinizi "Kırmızı Halıda Yaşanan Aksilikler" listesinde bulmanız ve herkese şekillendirici kıyafetinizi göstermeniz bir şeydir. Bu olağan bir durum.

Ancak bir çift olduğunuzda, inceleme on kat artar. Aranızdaki herhangi bir gerginlik belirtisi, ister garip bir baş eğme ve kısık bir fısıltıdan sonra gergin bir gülümseme olsun, isterse açılı vücutlarınız arasında fazladan yarım inçlik bir mesafe olsun, ertesi sabah *manşetlerde Cennette Sorun* yazabilir ve bir beden dili uzmanı ayak parmaklarınızın içeri mi yoksa dışarı mı dönük olduğuna bakarak ne kadar dayanacağınızı tahmin etmek için getirilebilir.

Yani bunu başına yapmak benim için işleri kolaylaştırıyor. Tek yapmam gereken

(a) doğru görünmek ve (b) ayağımı ağızma sokmamak. Turta kadar kolay.

Ella, düz git!

Omzunun üzerinden, Ella!

Bayan Simone! Bize bir gülücük verebilir misiniz?

Basamağa üç adım kala tekrarladım ve basın kalemi tarafından fark edildim bile. Gelecek vaat eden bir sanatçı az önce dilini çıkarmış voking yaparken fotoğraflanıyordu, ama şimdi bir halı görevlisi tarafından o kadar da nazikçe kenara itilmiyorlar, bir diğeri beni onların durduğu yere götürüyor. Yanıp sönen ışıkların önünde yerimi alıyorum ve anında sahneye *çıkıyorum*.

Basamaktan aşağıya doğru ilerleyin ve tecrübeli bir profesyonel gibi tekrarlayın. Sayısız gülümseme, somurtma, saç çevirme ve birkaç sarsıcı derecede yıpratıcı dönme talebinden sonra, her kaotik bir Simon Says oyunu gibi hissettirmeye başlıyor. Angelo beni basın turu için çağırdığında, hissettiğim rahatlama sistemimde bir şok etkisi yarattı.

Sherelle mırıldanıyor: "Ve şimdi de aramızda sersemletici Ella Simone var." Ben yaklaşırken, basamakları çıkmama yardım etmek için zarifçe iki elimi birden tutuyor. Sherelle, Zümrüt Şehir'den fırlamış gibi görünen, yere kadar uzanan ışıltılı yeşil elbisesinin içinde pırlantalar saçıyor. Bacakları ve beli için inanılmaz şeyler yapıyor.

"Tatlım! Bu gece bize *her şeyi* veriyorsun!" diye cıvıldıyor.

Kameraların en iyi açılarımızı yakalaması için kendimizi konumlandırmaya dikkat ederek birbirimize bakıyor ve havadan öpüşüyoruz. Kendimi etkileşime odaklamaya ve etrafımızı saran hareketlilik korosunu bastırmaya çalışıyorum. "Ama şu haline bak! Belin kapılmış," diye mırıldanıyorum, halının kaotik gürültüsüne karşı koymak için içgüdüsel olarak bağırmanın evde izleyenlere tamamen saçma geleceğini zor yoldan .

"Oh, kes şunu." Sherelle eldivenli eliyle şakacı bir şekilde bana vuruyor. "Tabii ki herkes senin yakışıklı kocanın bu gece nerede olduğunu merak ediyor. Majors'un size daha sonra katılıp katılmayacağını söyleyebilir misiniz?" diye soruyor.

Bir yerde bir plak cızırdıyor ve omurgama şiddetli bir ürperti gönderiyor. Angelo ve ben bunu arabada prova ettik, elbette. Ama tüm o dönüşlerden ve

Burgular, bir şekilde bu bıçaklı bir pusu gibi hissettiriyor. Eğer Sherelle henüz açıklanmamış eski sevgilimin yokluğunu vurgulayacak tek röportajcı olacaksa, en azından bizi buna alıştıırır diye düşündüm. Belki diğerleri gibi o da kim olduğumu ya da boynuma batan ve kulak memelerimi geren milyon dolar değerindeki elmasları kimin ödünç verdiğini sorardı. Yüzümde belirmeye vakit bulamadan ekşi bir ifadeyle okula gidiyorum.

Elliot nerede diye mi soruyorsunuz? Muhtemelen kafası yirmi iki yaşındaki bir kızın eteğinde, diye düşünüyorum ama söylemeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine rahatça omuz silkip soluma bakıyorum, Angelo kulak kesilmiş bir şekilde duruyor, eğer bu röportajı bombalamaya başlarsam devreye girip beni kurtarmaya hazır.

Sherelle'e tüm gerçeği söyleseydim, şu andan itibaren Elliot Majors ve Ella Simone'un savaşta olduğunu söyledim - iki eski sevgili tüm bağları koparmak için bir girdiler. Ancak daha az dramatik bir ölçekte, neo soul ve alternatif R&B sanatçılarının - endüstrinin ilhamının büyük kısmını aldığı ancak en büyük gecesinde kenara itmekte zorlanmadığı - ödül kategorilerini televizyonda yayınlamayı reddettiği için Kayıt Akademisi ile çok açık bir şekilde anlaşmazlığa düştüğünden beri bu ödül törenini çok da ince olmayan bir şekilde uçuruyor. Dolayısıyla, Elliot Coco aracılığıyla söz vermiş olsa da, bu gece ortaya çıkması bir sapma olurdu. Ama ne yazık ki, kapakla yetiniyorum.

"Abbey Road'da," diye yalan söyledim, gülümseyerek.

"Oh! Londoon." Sherelle son heceyi uzatıyor ve kaşlarını sallıyor. "Çok özel bir şey üzerinde çalıştığını varsayıyorum o zaman? Yani, böyle büyük bir geceyi kaçırmak için mi?"

Dalgınca, sol yüzük parmağımı ağırlaştırıran beyaz altın bir bandın üzerinde duran sekiz karatlık yakutu parmaklıyorum. Evlilik sözleşmemize göre, mal varlığımızı resmen paylaştığımızda onu geri alacak. Belki de o zaman birlikteliğimizi bağlayan son ipin koptuğunu hissedeceğim.

Sherelle'in merakını giderip işimi bitirmek için sabırsızlanıyorum ve alıştıırma yaptığım senaryoma dönüyorum. "Elliot inanılmaz yeni bir sanatçıyla anlaştı-"

"Mm-hmm, Bayan Thing! Oh evet, tatlım, gördük," diye araya giriyor Sherelle. Angelo'nun yaklaştığını hissediyorum - Sherelle ve yapımcısına burada sınırların içinde kalmaları için bir uyarı. Belli ki herkes Elliot'ın seksi genç kızının fotoğraflarını görmüş.

Londra'daki Cirque le Soir'ın VIP bölümünde kucağına oturttuğu çırağı.

"Evet, yeni bir albüm üzerinde çalışıyorlar," diye ekliyorum sahte bir hevesle. "Kaydettikleri bazı parçaları dinledim ve gerçekten olağanüstü şeyler."

Çevremde, her zamanki infazcı Angelo'nun sağ eliyle boynunun üzerinde bir kaydırma hareketi yaptığını görüyorum. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi; hepsi de Sherelle'e saçmalamayı kesmesi için verdiği sözsüz işaretin bir parçası. Sherelle bunu fark ediyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunduktan sonra neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Ardından, hızlı bir şekilde rotasını düzelterek, "Eminim Majors bu geceki görüntünle o gölete geri dönmek için can atıyordur! Söyle bakalım, kiminle giyiyorsun?"

Hiç sormaz sanmışım.

KRİMSON KORİDORU'NU AŞTIKTAN SONRA, Angelo ve ben Lydia'nın arkasından aceleyle arenanın zemininde bize ayrılan koltuklara doğru ilerliyoruz. Thundercat'ın açılış performansına sadece birkaç dakika kala onları bulduk. Angelo genelde olduğu gibi kuliste ya da yeşil odada takılmak yerine yanımda, Elliot'ın yerini dolduruyor. Bu sayede bütün gece bir yabancıнын ya da daha kötüsü plak şirketinden bir yöneticinin yanında oturmak zorunda kalmıyorum. Prodüksiyon, gecenin sunucusu Trevor Noah ile açılıştan sonra yapmam gereken bir komedi gösterisi için beni stratejik olarak koridora yerleştirdi.

İçkilerimiz az önce servis edildi; benim için bir kadeh şampanya, Angelo için de bir bardak viski. Işıltılı sıvıdan bir yudum alıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Onları açtığımda, etrafımızda hafif bir kargaşa patlak verdiğinde bir enerji değişimi hissediyorum. Döndüğümde, iki koltuk doldurucusunun çeneleri neredeyse çözülmüş bir şekilde koridordan aşağı baktığını görüyorum. Omuz silkiyorum - bir ünlüyü görmenin üzerimde böyle bir etki yaratmasının üzerinden uzun zaman geçmişti. Tam sahneye dönmek üzereydim ki uzun boylu, esmer bir figür onların aval aval baktığı yönden dikkatimi çekti. Gözlerimi iki kez kırpıştırarak bu görüntüyü

geçmişte gördüğüm fotoğraflarla aynı. Üçüncü göz kırpışta, açık seçik belli oluyor.

Miles Westbrook binaya girdi.

Arenanın loş mavi ışıklarının altında Miles'in uzun, atletik vücudu beliriyor; karanlık, heybetli ve yıkıcı bir şekilde muhteşem. Birdenbire ne yapacağımı bilemez bir halde ve dik dik bakarken görülmek istemediğimden aceleyle arkamı dönüyorum. Hangi sebeple? Bilmiyorum. Ama tam o sırada tam arkamdaki sandalyenin üzerine onun adının yazılı olduğu bir kart yapıştırıldığını fark ediyorum. Koltuğunun yanında da *Draya Nishelle* yazan bir kart var. Hemen tanıyorum ve ensemden küçük iğne batmaları hissediyorum.

Draya, bir keresinde Elliot'ı bir albüm tanıtım partisinin uzak köşesinde biraz fazla yakınlaşırken bulduğum bir fitness modeli. Onunla bir şeylerin başlayıp bitip bitmediği konusunda bana hiçbir zaman net bir cevap vermedi. Ama sonra, kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden olan sayısız senaryo hakkında Elliot'tan hiçbir zaman doğru cevaplar alamadım. Daha sonra onu suçüstü yakalayana kadar gerçekliğim sadece gerçek oldu.

Aşırı ısındığımı hissederek öne doğru dönüyorum ve şampanya flütümden büyük bir yudum alarak neredeyse bardağı boşaltıyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda Miles ve Draya bizden sadece birkaç adım ötede, Draya'nın kolları Miles'inkilerle kenetlenmiş halde duruyordu. Vücudu saran sıcak pembe bir tulum giyen Draya, yetmişli yılların Cher'ini andıran saçlarını omzunun üzerinden savururken bir yandan da gülümseyerek oturmakta olan katılımcılara havadan öpücükler gönderiyor. Miles ise sıcak, geniş bir gülümseme ve gözlerinde şaşkın bir ifadeyle, neredeyse bu sıcak karşılama karşısında şaşırmış gibi duruyor. İtiraf etmeliyim ki, televizyondaki tüm şamatalı görünümlerine rağmen, yüz yüze gelindiğinde yapmacık ve soğuk olabilen bir salondan çok hoş bir kucaklama. Ama Miles, Machine Gun Kelly'den Ed Sheeran ve Usher'a kadar herkes tarafından alkışlanıyor.

Daha fazla insan onun gelişini fark etmeye başladıkça etrafımızdaki sohbet de birkaç kademe artıyor. "Sanırım beyzbol gerçekten de Amerika'nın en sevdiği spor," diye mırıldanıyorum, Angelo'nun kulağına yaklaşarak, arenada kameraların her an üzerimizde olduğunu ve herhangi bir abartılı duygu gösteriminin muhtemelen yakalanarak viral bir meme haline getirileceğini aklımda tutarak.

Angelo kendi gözleriyle görmek için boynunu bükerek. "Beyzbol şöyle göründüğünde

ve dokuz rakamlı bir kontratı var... Sevilmeyecek ne var?"

Bunun üzerine neredeyse şampanyayı tükürecekmişim. "Pardon, *dokuz* mu dediniz?" Angelo alay etti. "On yıla yayıldı ama... evet. Çocuğa ödeme yapıldı."

Tam da hayatımdaki tercihlerimi sessizce düşünmeye başlamışken, evin ışıkları daha da kararıyor ve saatin çifti yanımdan geçip gidiyor. Ama onlar geçmeden önce Miles yere bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Tam o anda, soğuk ve sıcak bir şey tüm bedenimi sarıyor ve ona bakmamak için kendime verdiğim sözü anında unutuyorum. Göz temasımız iki saniyeden fazla sürmüyor ama arkasını döndüğü an düşecekmişim gibi hissediyorum. İşte o anda Thundercat sahneye çıkıyor ve kalabalık heyecanla patlıyor.

Her nasılsa Angelo benim için bir duble shot temin etti ve onu minnetle öpebilirim. Saniyeler içinde şarkının ritmine kendimi kaptırıyorum ve ayağa kalkıp vücudumu hipnotik bas çizgisine göre hareket ettirmekten başka çarem kalmıyor. Üç dakika sonra şarkı bitti ve Trevor Noah koridorda yanımda duruyordu ve spot ışıkları üzerimize çevrilmişti. Önceden prova yapmamıştık, ama yeterince basitti - teklilerimden birine ayarlanmış viral bir TikTok dansının sekiz sayımını yapıyoruz ve kalabalık bizi kibar kahkahalarla ödüllendiriyor. Gösterinin girişini yaptı ve yarışa başladık.

Saniyeler sonra, Lydia bana ve Angelo'ya doğru koşuyor, bu da kıyafetlerimi değiştirmek için sahne arkasına gitme işaretimiz.

Bu BALMAIN NUMARASI "neredeyse orada" ifadesini bile matruşka gibi gösterebilir. Gövdemin etrafında bir kafes deseni oluşturmak için her yönde kesişen çok renkli ipek kayışlardan oluşan karmaşık bir devre. Etek, bacaklarımın tamamını ve kırımın sadece bir kısmını sergileyen yırtık pırtık bir saçak efektiyle aşağı doğru daralıyor. Taslağı ilk gördüğümde ve provalar sırasında denediğimde çok hoşuma gitmişti ama şimdi ışıkların altında sahneye çıkmak üzereyim ve acaba biraz fazla mı abartıyorum diye düşünüyorum.

Rodney aynada kendimi incelediğimi fark edince "Uh-uh," diye cıvıltıyor. "Yapma şunu!"

"Neyi yapmayayım?" Sahte bir şaşkınlıkla soruyorum, zaten ne söyleyeceğinden eminim.

"Çok iyi göründüğünü biliyorsun. Buraya 'spor salonunda daha çok çalışmalıydım' bakışıyla gelme. Kimsenin buna vakti yok!" diye azarlıyor.

Gösterinin bir sonraki bölümünü sahne arkasından izliyoruz. Bazıları diğerlerinden daha ilham verici olan performansların arasına serpiştirilmiş uzun konuşmalarla uzayıp gidiyor. Yarısına geldiğimizde Lydia beni almak için yeşil alana geliyor, böylece en sevdiğim ilk beş vokalistten biri ve muhtemelen en büyük lirik ilham kaynağım olan Mariah Carey onuruna yapacağımız düet için Ariana Grande'ye katılabileceğim.

Performans çoğunlukla planlandığı gibi gidiyor - "Always Be My Baby" şarkısının köprüsünden sonra bir anlık tedirginlik dışında, repliklerimiz çakışmaya başlıyor, ben de mikrofonu geri çekiyorum. Ama sonunda ayakta alkışlanacak kadar kurtardık. Ve görünüşe göre Mariah nefret etmemiş. Eğer etseydi, bu ve boşanmam beni süresiz bir aradan çıkarmak için yeterli olabilirdi.

Seyircilerin arasında Angelo ile bir kadeh şarap yudumlayarak bir yirmi dakika daha geçiriyorum. Artık kalabalık iyice yağlanmış ve gevşemişti. Herkes şovun bitmesini bekliyor, böylece after party'lere gidebilecekler. Ancak gecenin en büyük ödülleri yaklaşıyor, bu da havada sağlıklı bir dozda endişe olduğu anlamına geliyor. Bu yılki adaylık döngüsü için yeni bir albüm yayınlamadığımdan, Miles ile yaptığım Yılın R&B Şarkısı sunumu hariç, gece için üzerimdeki baskı kalktı. Performansımdan sonra döndüğümde o ve Draya yerlerinde değildi ve henüz dönmediler.

Kendimi, bu arenanın gizli köşelerinde birlikte neler yapıyor olabileceklerine dair görüntüleri uzaklaştırırken buluyorum. Ama merakımla yaptığım bu savaşı kaybetmeden önce omzuma bir kez daha dokunuluyor.

Döndüğümde Lydia'nın koltuğumun yanına çömeldiğini görüyorum. "Miles Westbrook seni sahne arkasına çağırıyor."

Bazılarımızın kurtarılmaya ihtiyacı var ama herkes görülmek istiyor.

Mariah Carey

MILES WESTBROOK'UN VARLIĞI sahne arkasında büyük bir etki yaratıyor. Bizi ayıran çılgın bir insan denizine rağmen, karanlık bir köşede durup ekibinden biriyle yakından sohbet ettiğinin farkındayım. Daha önce hiç tanımadığım birinden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum; hem temkinli hem de merak içindeydim. Bu geceden önce adamı daha önce de görmüştüm... fotoğraflarda ve televizyonda.

Kısaca, Sheryll'in grup sohbetine yaptığı gülünç katkıları, Jamie ve Rodney'nin amansız sataşmalarını tekrar gözden geçiriyorum. İşlerin yoluna girmesi konusunda arkadaşlarınızla şakalaşmak bir şeydir. Ama hiçbir şey beni Miles'in bir bakışıyla içimde kimyasal reaksiyonlara hazırlayamazdı. Hepsi bu. Vücudun, en temel istekleri uzun süre ihmal edildikten sonra, arzulanan bir insanla karşılaştığında verdiği doğal tepki.

Bu durumda, aramızda mekik dokuyan ve çılgınca gösteri yapma işiyle meşgul olan diğer herkesten birkaç santim daha uzun duruyor. Neredeyse yarımızın parmak uçlarında yürüdüğü ve ayak bileği denebilecek bir şeyin üzerinde durduğu düşünülürse, bu çok şey ifade ediyor. Bu kişinin güçlü bir çenenin üzerinde genişçe uzanan parlak beyaz bir gülümsemesi var; bu gülümseme son derece dolgun dudaklarla çerçevelenmiş ve köşeli yüzünün zengin kahverengi teninin derinliklerinde kıvrılan gamzelerle desteklenmiş.

"Bayan Simone, şimdi benimle gelerseniz sizi Bay Westbrook'la tanıştıracam," diyor program yapımcısı kibar bir gülümsemeyle ve beni transımdan . Ben de gülümsüyorum ve sert bacaklarımla onun peşinden gidiyorum. Miles'la aramdaki mesafe kapandıkça odada temel bir şeyler oluyor. Sanki bir şekilde, sadece otuz adım yürüyerek bir kıtayı aşmış ve yeni bir iklime girmişim gibi. Yolun yarısına geldiğimizde Miles yaklaştığını fark eder gibi oldu. Ve gözlerimiz bu gece ikinci kez kilitlendiğinde, gerginliği kırmak için bakışlarımı kaçırmadan önce teması sadece bir an sürdürebiliyorum.

Ona ulaşmadan önceki son saniyelerde kendime yüzyılın moral konuşmasını yapıyorum. *Bu konuşma, birkaç tane kızım, o sadece bir erkek ve son bir yankılanan Elladee Ashley Robinson, büyükannen sana bundan daha iyisini öğretti gibi cümlelerden oluşuyor.* Böylece, tam olarak karşısına geçtiğimde, iyi ayarlanmış bir yetişkin gibi davranmak için dengemi ve kontrolümü topladım, ama sadece en belirsiz terimlerle.

"Merhaba Miles, tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve son derece profesyonel bir gülümsemeyle elimi uzatıyorum.

"Ella," diye adımı söylüyor ve sanki bir şeyle devam edecekmiş de ne diyeceğine tam karar verememiş gibi susuyor. Ama gözleri benimkilerde sabit kalıyor. Ve orada bir kararsızlık var, sanki *gerçekten* istedikleri gibi beni boydan boya kat etmektense yerlerinde kalmalarını istiyorlarmış gibi.

Onun tarafından bakılmak istediğime dair tehlikeli duyguyu içimden atamıyorum. Sanki gözlerinin beni içine çekmesini, doyurmasını ve zevklerini sözsüz olarak onaylamasını istiyorum. Daha da çıldırtıcı olan, onun bana bu imrenilen, durgun bakışın tatminini vermeyecek olması. Magazincilerin söylediklerine rağmen Miles Westbrook'un kendini kontrol etme yeteneği var ve içimdeki *her şey* bunu test etmek istiyor.

Geçen birkaç saniye içinde bir noktada yalnız kaldık. Yapımcının bize taraflarımızla birlikte döneceğini söylediğini hatırlıyorum. Ama şu anda daha çok Miles'ın ipek gömleğinin üstündeki, boynunun dibindeki çukuru ve güçlü göğsünün bir kısmını ortaya çıkaran iki gevşek düğmeyle meşgulüm.

Dikkatim öylesine dağılmıştı ki, Miles boğazını temizleyene kadar tam bir sessizlik içinde dururken ne kadar uzun süredir baktığımı farkında değildim. "Yani, ben... hayranıyım," diyor, garipliği delip geçerek. Ve şaşırtıcı bir şekilde kelimeleri yapmacıktı, sanki sadece bir dakikadır yalnız kaldığımız için -en azından bu kadar uzun sürdüğünü umuyorum- benim varlığım karşısında gerilmiş gibiydi. "Müziğin hakkında yani."

"Ah," diyorum, bu iddiaya şüpheyile yaklaşarak. Temas ettiğim çoğu sporcunun AirPods'unda Drake ya da Kendrick var, benim pop ve R&B alt türüm değil.

"Beni sorguya çekmek üzeresin, değil mi?" diye soruyor, mükemmel yüzünde sinsî bir sırıtma beliriyor.

Sırtımda boncuk boncuk ter hissederken kendimi yelpazeleme dürtüsüyle savaşıyorum. "Cesaret edemem," diye yalan söylüyorum.

"Oh, sorun değil. Babam her zaman hazır olursan, hazırlanmak zorunda kalmazsın derdi," diye karşı çıkıyor, omuzlarını bir antrenmana hazırlanıyormuş gibi yuvarlıyor. Şeytani olduğu kadar çocuksu bir sırıtışa sahip.

"Bekliyorum o zaman," diyorum kollarımı kavuşturup başımı yana eğerek. Bu hareketin elbisenin içinde göğsüme ne yaptığının farkındayım ve gözlerinin alçaldığı ve sonra yüzüme döndüğü anı kaçırmıyorum - ya da çatık kaşlarının hafif gerginliğini, yenildiği için kendisinde hayal kırıklığına uğramış gibi. Hayal kırıklığına uğramadım.

Omuzlarını yuvarlıyor. "Tamam, benim için en iyi üç Ella Simone parçası...'Cry Alone,' 'Thief of Hearts,' ve yeni çıkardığın. Sade yorumlaması."

"No Ordinary Love," diyorum, Elliot'la bir yıl önce kaydettiğimiz ve plak şirketi geçen hafta yayınlayana kadar rafta tozlanmaya bıraktığımız redüksiyona atıfta bulunarak. Daha çok Miles Westbrook'un *interpolasyon* kelimesini kullanmasına şaşıyorum. Bir sporcunun geniş bir kelime dağarcığına sahip olmayacağı gibi temel bir varsayımda bulunacak kadar aptal olduğum için değil. Sadece müzik üretme süreciyle yakından ilgili olmayan kişilerin ağzından duyabileceğiniz bir kelime değil.

Ama ben daha cevap veremedim, repliklerimizin çıktısını taşıyan yapımcı tekrar bize katıldı. Bize doğru yavaşça yaklaştı, sanki

araya girmeye korkuyor. "Ezberlemek zorunda değilsin," diyor çekingen bir tavırla. "Prompter olacak. Ama ne olur ne olmaz, bazen insanlar... şey, ikiniz de bunu daha önce yaptınız. Neyse, bana ihtiyacınız olursa seslenin. Beş dakikaya çıkıyorsunuz!"

Bize bakmamız için bir çıktı veriyor ve diğer görevlerine koşturuyor. Artık görevimizi aldığımızı göre, müzik konuşmasını buza koyuyoruz. Miles rahatça yanıma yerleşiyor ve sayfayı indiriyor, böylece ben de onunla birlikte bakabiliyorum. Sonra sessizlik içinde duruyoruz. Onu bilmem ama ben sayfadaki kelimelere bakıyorum ama orada ne olduğunu göremiyorum. Bunun yerine, kolonyasının ince notalarını katalogluyorum, tam olarak ne kadar uzun olduğunu merak ediyorum ve parmaklarının ne kadar güçlü bir şekilde tanımlandığına odaklanıyorum - aniden sayfayı tutan elin atış yaptığı el olup olmadığını bilmek için merak ediyorum.

Miles boğazını temizliyor. "Yani... görünüşe göre bizim için oldukça basit tutmuşlar," diyor ve benim varlığımdan benim kadar rahatsız olup olmadığına dair gizemi çözüyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin kaydığını ve çenesinin gergin olduğunu fark ediyorum. Az önceki havalı ve rahat hali tamamen kaybolmuş. "Bekle, sakın bana... sunum konusunda gergin olduğunu söyleme?" Onunla alay ediyormuşum gibi görünmemeye dikkat ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. Küçümser gibi değil, daha çok yenilgiyi kabul eder gibi. "Topluluk önünde konuşma. Bu..." Duraklıyor, gözleri pusuda bekleyenleri kontrol eder gibi etrafı tarıyor. "Kekeliyorum." Tekrar omuz silkiyor ama bu sefer küçük bir gülümsemeyle. Ve bu yetişkin, muhteşem adamda böylesine masum bir jest silahsızlandırıyor.

"Anlıyorum," diyorum, onu rahatlatmak için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi şaşırmış bir halde. "Tıkandığında sana yardımcı olan bir şey var mı? Yapabileceğim herhangi bir şey?" Ortaokuldaki en iyi arkadaşımın kekemeliği vardı ve sonunda bir hecede ya da harfte ellerini çırpmanın ya da parmaklarını şıklatmanın bu sorunu aşmasına yardımcı olduğunu keşfetti. Aynı numaranın aynı konuşma bozukluğuna sahip herkes için işe yaradığını varsayamam, ancak sormaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

"Hayır, sorun değil," diyor Miles. "Ama çoğu insan bunu sormayı düşünmez bile, bu yüzden sana minnettarım."

Muhtemelen biraz fazla agresif bir şekilde başımı sallıyorum ve beynim başka hiçbir düşünce üretmiyor. Birkaç saniye daha garip bir sessizlik içinde duruyoruz.

Miles, "Sıkıştığım da kalçama vuruyorum," diyor. "Her zaman işe yaramıyor ama bana yeterince yardımcı oluyor."

Bu savunmasız ifşaat için tamamen yetersiz bir şey söylemek üzereydim, *bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim ya da oh, bunu bilmek güzel*, zil tarafından kurtarıldığımda.

"İşte buradasın!" diye bağırıyor Rodney. Kendimi tedirgin ve çaresizce bir kaçış yolu arıyor hissederek, eteğimin uzun püsküllerinden birinin Miles'ın ayakkabısının altına sıkıştığını fark etmeden dönüp ona ve Angelo'ya doğru yürümeye başlıyorum.

Kayışların teker teker koptuğunu hissetmeden önce kumaşın patladığını duyuyorum. Angelo hiç telaşlanmadan, "Aman Tanrım," diyor.

Birden, gövdem etrafındaki sıkı sıkışma başlıyor. Sanki ağır çekimdeymişim gibi, elbisemin vücudumdan düşmeye başlarken çekildiğini ve kaydığını hissediyorum. Son anda, üçü beni zaten çeşitli soyunma hallerinde görmüş olan ve biri böyle bir kaderden kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibi görünen dört kişiye kendimi tamamen ifşa etmemek için göğsümdeki bardakları tutuyorum. Miles sırtı bize dönük, burnu neredeyse duvara dayalı bir şekilde duruyor.

Dönüyorum ve Lydia'nın, Angelo'nun ve Rodney'nin yüzlerindeki panik ifadesi beni anında etkiliyor. İki dakika içinde yola çıktık ve tek bir yanlış hareketle elbisem yırtık pırtık bir kumaş yığınınca dönüşebilirdi. Tek bir iplik koptu, sonra bir diğeri, sonra da tüm giysi çözüldü.

"Pekâlâ, arkadaşlar, planımız nedir?" diyorum sakince, çünkü gerçek bir panikten uzak durmaya çalışıyorum. "Açıkçası elbisemi kaldırarak dışarı çıkamam."

"Senin için tutabilir miyim?" Miles omzunun üzerinden bakarken çok masum bir şekilde teklifte bulunur. "Bu teknik olarak benim hatam ve çok üzgünüm."
_"

"Sus, dostum!" Rodney yanağını avuçlayarak, görünüşe göre tamamen boş olduğunu söylüyor.

"Hayır, gerçekten," diye tekrar teklif ediyor Miles, "kumaşı arkadan sıkıştırabilirim"

_"

"Sus!" diye hep bir ağızdan ona bağırlar. Bunun üzerine Miles birkaç santim küçölür ve köşesine döner.

"Tamam, düşünelim," diyorum neşeyle Rodney'e dönerek. "Kırmızı halı görünümüm için soyunma odasına geri dönecek vaktin var mı?"

Lydia'ya döner, o da geri sayım saatini işaret eder. Reklam arasının bitmesine bir buçuk dakika var. Yani cevabımız *kesinlikle hayır*. Sözsüzce, hepimiz sönüyoruz.

Miles hiçbir açıklama yapmadan kendi gömleğinin düğmelerini çözmeye başlar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Kıyafetlerini giy! Oraya gitmeliyiz..." Saate bakıyorum. "Bir dakika on beş saniye. İkimiz de çıplak olamayız!"

Dönüp bana göz kırıyor. Midem bulanıyor ve yüzümdeki kasların kaşlarını çatmasını ya da ona sırtmasını engellemek için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Ve olmayacağız da. Sen bunu giyebilirsin, ben de ceketini giyerim," diyor, birden kendinden emin bir şekilde. Sessizliğimizle karşılaştığında bu özgüven eriyor. "Bu Atelier Versace mi?" diye soruyor, sanki bir satış noktası gibi. Kısa bir süre için onun bir moda adamı olup olmadığını ya da stil ekibinin bunu özellikle bu gece için onunla prova edip etmediğini merak ediyorum. İçimde ikincisi olduğuna dair bir his var ve bu hoşuma gidiyor. Saniyeler sonra bunu doğruluyor.

"En azından bana öyle söylediler?" Miles gömleğini sallayıp Rodney'e bakar, Rodney sanki bir saniye önce destansı boyutlarda umutsuz bir gardırop krizi yaşamıyormuş gibi birden rahatça sırtmaya başlamıştır.

"Fena görünmüyor," diye mırıldanıyor Rodney. "Muhtemelen işe yaramasını sağlayabiliriz." Ellerinin arasında evirip çeviriyor, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi değerlendiriyor, ben ise onun görünürdeki acelesizliğine hayret etmeye devam ediyorum. Miles'ı işaret ediyor. "Tamam. Sen, geri ." Sonra bana: "Sen, şundan çık ve buraya gel."

Miles güvenli bir şekilde tekrar duvara bakarken Rodney'nin dediğini yapıyorum. Gömleği giymeme yardım ediyor ve kumaşın yumuşaklığıyla sarmalandığım anda Miles'ın gür kokusunun dalgasına kapılıyorum. Gömlek de fena değil. Kuşkusuz, harika bir moda parçası. Tam uyluğumun ortasına denk geliyor ve Rodney düğmelerini göbeğimin hemen üstüne kadar açık tutmayı tercih ediyor. Sihirli bel çantasının bir yerlerinden, gömleği göbeğimin altından bağlayan bir kısıkaç çıkarıyor.

Bu da üzerimde tam bir sırt çantası gibi görünmesini engelliyor. Saate bakıyorum ve kırk saniye kala, bu kesinlikle olabileceği kadar iyi.

Angelo ve Lydia, sahne arkasında başka kimsenin bu küçük tanık olmadığından emin olmak için çevreyi gardırop bölmeleriyle güvence altına almışlardı. Ama şimdi dönüp Rodney'nin çalışmasını hayranlıkla izliyorlar.

"Tamam, Miles. Artık geri dönebilirsin," diyor Rodney.

Yavaşça yüzümüze bakarken, düğün günümüzde "ilk bakış" fotoğraf çekimindeymişiz gibi hissetmekten kendimi alamıyorum ya da daha kötüsü, o fuayede terli avuçlarının arasında bileğimdeki korsajı tutarak garip bir şekilde dururken, ben mezuniyet balosundaki kız arkadaşıma takdim edilirken bitmek bilmeyen bir merdivenden inmişim gibi hissediyorum.

"Peki," diyorum sabırsızlıkla. "Nasıl yaptık?"

"Görünüyorsun...sen, um." Boğazını temizlemek için öksürüyor. "Çok güzelsin."

Tenimin her yeri sıcaktan kavruluyor ve gözlerinin bir kez bile yüzümden ayrılmadığını fark eden tek kişi ben miyim diye merak ediyorum. Konuşurken kalçasına vurduğunu da gözden kaçırmadım.

SAHNEDE GÖZLERİNİZİ NEREYE ÇEVİRECEĞİNİZİ BİLMİYORSANIZ, sahnenin üzerine yerleştirilmiş ağır ışık küreleri karşısında kör olmanız işten bile değildir. Ve ışıltılı halenin ötesindeki her şey sonsuz bir siyah deniz. Sahnenin solundan DJ D-Nice'ın "walk out" marşımız için en büyük hitim "Make You Mine "ı çaldığını görebiliyorum. Aynı anda Miles'ın ve benim "Major League Baseball'un eski Yılın Adamı ve iki kez Grammy kazanan pop ve R&B prensesi" olarak anons edildiğimizi duyuyorum. Hail Mary takımıyla Miles'ın Tweedledee'sine karşı Tweedledum gibi görüldüğüme ikna olarak derin bir nefes alıyorum ve gerginliğimi üzerimden atıyorum. On dakika sonra kadehimle yeniden bir araya gelmeye niyetliyim - bu kez içinde şaraptan daha sert bir şey var.

Sonunda mikrofonun yanındaki yerimize ulaştığımızda, arenadaki alkış ve müzik gürültüsü dağılmaya başlıyor ve metnimiz prompter'da beliriyor. İlk sırada ben varım. Netleştirici bir nefes daha alıyorum ve açılış başlıyorum. "Bu gece, Miles ve ben Yılın R&B Şarkısı adaylarını sunmaktan büyük onur duyuyoruz."

Miles kendi payına düşeni yapmadan önce yanımda titreyerek nefes alıyor. "Ama bunu yapmadan önce Ella'yla konuşmamız gereken birkaç konu var." Az önce ondan yayıldığını hissettiğim gerginliğe rağmen, kelimeleri arsız bir parıltıyla söylemeyi başarıyor.

"Mm-hmm. Bu doğru," diyerek kollarımı kavuşturdum ve yardımcı sunucuma döndüm. "Dodgers soyunma odasının R&B'ye karşı katı bir politikası olduğunu duydum." Bir kaşımı kaldırıp izleyicilere doğru hile yapıyorum ve tam bu sırada kalabalıktan bir dizi *ooh ve aah* sesleri yükseliyor. "Görünüşe göre, bu 'doğru hava' değil. " Ellerimle abartılı alıntılar yapıyorum ve bu sefer yuhalama sesleri duyuluyor.

"Durun, durun, durun," diyor Miles, rolünü mükemmel bir şekilde oynayarak. "Kafamızı karıştırmayalım. R&B müzik zamansızdır, beni yanlış anlamayın. Örneğin bu geceki adayları ele alalım. Coco Jones'u çok severim. Biraz Giveon. Lucky Daye. Ama gemi söz konusu olduğunda, her şey eldeki görev için doğru ruh halini ayarlamakla ilgilidir. Şimdi, biraz Marsha Ambrosius'u gerektirebilecek birkaç *başka* görev düşünebilirim" - beni şakacı bir dirsekle dürtüyor

-"Hatta *belki* biraz... E-ella Simone-"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye kıkırdayarak araya girdim. "Sanırım nereye varmak istediğini anladık, dostum." Kaslı omzunu hafifçe okşuyorum ve neredeyse düşünce trenimi kaybediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre. Daha fazla uzatmadan, Yılın R&B Şarkısı adayları..."

Bu noktada spiker devreye giriyor ve adayları sayarken jumbo ekranlarda seyircilerin her birinin canlı görüntüsü yanıp sönüyor. Elliot, Muni Long ile birlikte yazdığı ve yapımcılığını üstlendiği bir albüm için son aday olarak açıklandığında, sürpriz bir şekilde gelmediği için beklendiği gibi parlak vesikalık fotoğrafı ekranları dolduruyor.

"Bu onuru size bırakıyorum leydim," diyor Miles, midemde bir şeylerin ters dönmesine neden olan alçak bir ses tonuyla.

Bu duygudan sıyrılıyorum ve elimdeki karta bakıyorum. "Ve kazanan-" Sert kart kağıdının üzerinde gördüğüm harflerin beynimde hesaplanması gerekenden daha uzun sürüyor. Her zamanki profesyonelliğimle konuşmaya devam ediyorum. Ama heceler boğazımda düğümleniyor.

Sonra Miles boğazını temizlemeden önce, "*Merak etme, ben hallederim*" dercesine elini hafifçe sırtıma koyuyor. "Elliot... M-majors!" Beni kurtarırken, çok iyi bildiğim o ismi söylüyor.

Anlık transımdan sıyrılıp prompter'a bakıyorum, ödülü *eşim* adına kabul edeceğimizi duyurmaya ekran kararıyor ve gerçek zamanlı olarak yenileniyor. Prompter'da KAZANAN İÇİN TUTUN kelimeleri yanıp söndüğünde kalp atışlarım hızlanıyor. Ardından, Elliot'ın ıslıl ıslıl, *canlı* gülümsemesinin evdeki tüm ekranlarda yanıp söndüğünü görüyorum.

Karanlık arenadan çıkıyor ve yüzümdeki tüm kan akıyor, vücudumdan aşağı kayıyor ve ayaklarımın dibinde birikiyor - beni yerimde tutuyor. Eğer kaçmak isteseydim, hiç şansım olmazdı. Hiç düşünmeden, vücudum Miles'ın sıcak ve sert gücüyle aynı hizaya gelene kadar sola doğru eğilmeye başlıyor. Miles'ın Elliot'ın adını söylemesiyle Elliot'ın sahneye ulaşması arasında geçen süre on saniyeden fazla olamaz ama ayrı yaşadığım kocam geldiğinde sanki bitmek bilmeyen bir yaza katlanmışız gibi hissediyorum.

Baştan aşağı siyah ipek bir takım giymiş. Muhtemelen Gucci. Kesinlikle stilistinin gece için tasarladığım elbiseyle eşleştirdiği görünüm değil. Sanırım bu ikimizin de haydutluk yapacağı anlamına geliyor. Merdivenleri kasıtlı ve akıcı hareketlerle çıkıyor; adam normal bir insan gibi bile yürüyemiyor. O yaklaştıkça, içimdeki korku çukuru daha da genişliyor. Sonra, aniden, Miles'tan Grammy ödülünü alıyor. Sonra, beni kucaklamak için kollarını uzatarak bana doğru eğiliyor.

Her hareket hızla bir sonrakine karışıyor, o kadar hızlı ki yetişmekte zorlanıyorum, ileri sararak izlediğim bir film montajı gibi. Elliot bir elini belime koyuyor, ben de içgüdüsel olmaktan çok pratik bir hareketle ona yaklaşıyorum. Geniş, parlak gülümsemesi kameralar için. Ama gözlerindeki yoğun bakış benim için. Başını aşağı eğiyor, sanki öpmek için yaklaşıyormuş gibi. Sonunda

İkincisi, iki şeyin gerçekleşmesi için başımı yeterince çeviriyorum: Elliot'ın öpücüğü kulağımla boynum arasındaki boşluğa konuyor ve ardından gözlerim Miles'in ateşli bakışlarına kilitleniyor. Eşzamanlı sarsıntı aşırı duyuşal yüklenmeye neden oluyor. Sersemlik hissinden kurtulmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum ve konuşmasını yapabilmesi için Elliot'tan uzaklaşıyorum.

Miles ve ben hâlâ sahnedeşyiz ama spot ışıkları Elliot'ın üzerinde olduğı için artık mikrofondan uzaktayız ve gölgeler içinde yıkanıyoruz. "İyi misin?" diye fısıldıyor. Ve bu soru beni ne kadar ağır nefes alıp verdiğim konusunda uyarıyor. Hemen cevap vermediğimde, parmak eklemlerinin yumuşak sıcaklığı elimin değiyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Evet," diyorum. "Ben iyiyim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var."

Elini kıpırdatmadı ve şimdi neredeyse ten tene olduğumuz noktada küçük elektrik ateşlemeleri kıvılcımlanıyor. "Neredeyse oldu" diyor. Ve o kadar hassas ki sanki bir kucaklaşma gibi, sanki ellerimiz birbirine dolanmış, parmaklarımız iç içe geçmiş gibi.

Bir noktada Elliot kabul konuşmasını bitiriyor ve bir Grammy eskortu tarafından sahne arkasına götürölüyoruz. Kuliste Angelo ve Rodney ile göz göze geliyoruz. Bir saniye içinde gece için seçeneklerimi tartıyorum... kalıp Elliot'ın gölgesindeki partilerde gevezelik etmek ya da buradan defolup gitmek. Hiç düşünmeye gerek yok. Kaçıyorum.

Aşk bir musluk gibidir. Açılır ve kapanır.

Billie Holiday

9 buçuk yıl önce

ELLIOT beni dans pistinde zonklayan bedenlerin arasından geçirip kulübün arka tarafına doğru götürürken elimi ve kalın kırmızı perdelerin arasına yerleştirilmiş özel bir kabin bizi bekliyor. Asit kelebekler midemde çılgınca çırpınıyor, nefesimi tutmamı zorlaştırıyor

Gecenin gerçeküstülüğüne alışmaya çalışıyorum.

Wyclef Jean'in Chelsea'deki Platinum Sound kayıt stüdyosundaki üçüncü seansımızı yeni bitirdik ve sanırım Elliot'ın ilk single'ım olacağına ikna olduğu şarkıyı -şirketin onayını aldıktan sonra- başardık. On saatlik yorucu bir gün, kabinde her satırı tekrar tekrar çalışarak, sadece Elliot söylediğinde ulaşabildiğim o yakalanması zor mükemmelliğe ulaşmak çabalayarak geçti. Şimdi, gece yarısından hemen sonra, yarın her şeyi yeniden yapmadan önce kutlamak ve gevşemek için dışarıdayız.

Tam masaya ulaştığımızda, Elliot beni nazıkçe öne doğru çekiyor ve kenetlenmiş ellerimizi sırtımın alt kısmına getiriyor. Beni yanına çekiyor ve boynuma doğru eğiliyor. "Sakin ol kaplan," diye mırıldanıyor kulağıma, elimi öpmek için ağzına götürüyor, "tutuşun mengene gibi. Neden bu kadar gerginsin?"

"Bir şey yok," diyorum, yüzüm utançtan alev alev yanıyor. Etrafımıza bakıyorum. "Sanki... herkes bizi izliyormuş gibi hissediyorum."

Omuz silkiyor ve çevremizi hızla tarıyor. Ama benim gergin ve utangaç halimin aksine, o soğuk, kendini beğenmiş ve çok seksi. "Ve?" diyor. "Ne olmuş yani

Onlar mı?"

Belki bir gün akvaryumda yaşamaya alışırım. Sanırım her zaman hayal ettiğim kadar başarılı olmayı planlıyorsam buna kalacağım.

Elliot bizi kabine oturtuyor ve saniieler sonra iki garson yalvaran gülümsemeleriyle beliriyor. İçkilerimizi sipariş ediyor, onun için viski, benim için soda ve limon - çünkü onunla içki dışında her şeyi yapabilecek kadar büyüğüm. "Is It a Crime "ın boğucu açılış saksafon akorları etrafımızdaki boşluğa nüfuz ederken uzun parmakları enieme masaj yapıyor. Kendime ve sinirlerime rağmen içgüdüsel olarak sallanmaya başlıyorum.

"Ah, demek Sade'den hoşlanıyor." Elliot küçük bir sırıtışla ağzını kıvrırarak iç geçiriyor.

"Mm-hmm," diye onaylıyorum ve tam da yasak bir sevgiliyi özlemekle ilgili acı dolu itirafını söylerken gözlerim kapanıyor. "O benim için ilk beşte. Eller aşağı."

"Söyle bana," diyor, "onda seni hareket ettiren şey ne?" Ve nihayet gözlerimi tekrar açtığımda, bana öyle dikkatle bakıyor ki nefesim kesiliyor.

Yine de cevap vermeyi başardım. Biraz daha dik oturarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve "Her şey! Onun tonu. Müzikalitesi ve grubuyla arasındaki neredeyse elektriksel kimya duygusu. Bir araya geldiklerinde sanatlarının ne kadar etkileyici olduğunu. Dünyada hiç kimse onun gibi ses çıkaramıyor." Yoğunluğumdan utanarak frene basıyorum. Elliot'ın beni bir sanatçı olarak görmesini istiyorum, bir fangirl olarak değil.

Ama verdiği yanıtla beni şaşırtıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, boynuma ve omuzlarıma iniyor, giydiğim mavi askılı elbisenin açıkta bıraktığı kahverengi tenimi okşuyor. "Bana onu hatırlatıyorsun," diyor. "Tarzın. Sesin." Sonra omuz hizasındaki kıvrıcık saçlarımdan bir tutamı parmağına doluyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. Tüylerim anında diken diken oluyor.

Yakışıklı olmanın ötesinde, Elliot Majors çarpıcı diyebileceğim biri. Koyu renkli, büyüleyici gözleri yüzünün zarif keskin düzlemlerinde mücevher gibi süzülüyor. ile en tereyağlı, kusursuz orta kahverengi

Ten rengi, sadece boynunun tabanını öpen ve göğsünde ve kollarında dans eden karmaşık dövmelerle kesintiye uğruyor. Uzun boylu ama çok zayıf; kayıt stüdyosunu spor salonu olarak gören bir adam gibi, çünkü bir zamanlar gecelerini ve hafta sonlarını basketbol ya da futbol antrenmanı yerine evde plak dinleyerek ve Roland davul makinesinde ritim tutarak geçiren bir çocuktur.

Görünüşe göre onun için de her şey yolunda gitmiş. On yılı aşkın bir süredir sektörde tanınıyor ve bunu kanıtlayacak platin plakları var. Buraya girdiğimizde herkesin başı döndü ve hatta bazı kameralar parladı. Şimdi burada, neredeyse onun kucağında otururken, Sade'nin boğucu sesi birinin sizi istemesini istemenin suç olup olmadığını sorarken, her şey o kadar sarhoş edici ki gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Beni şaşırtarak şarkı söylemeye başladı. Sesinin tonu hakkında yazılacak bir şey yok. Ama mükemmel bir perdeye sahip ve aşkını kişileştirirken Sade ile kusursuz bir uyum yakalıyor - aşkı geniş ve uzun olarak tanımlıyor, nasıl daldığını, zıpladığını ve en derin okyanus gibi dalgalandığını söylüyor. Elliot Majors bana serenat yapıyor ve kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum.

Sonra, sanki bir kova soğuk suya batırılmış gibi, Elliot'la kayıt seanslarından sonra takılmaya başladığımızdan beri prova ettiğim kendi kendime moral konuşmasını hatırladım. Umutlarımı ve beklentilerimi onun yanında nasıl yumuşatmam gerektiğini. Muhtemelen kızları ilk kez dışarı çıkardığında onlara böyle şarkı söylüyordur. Muhtemelen onları en çok pohpohlayacağını bildiği şeyleri söylüyor. Bu onun için muhtemelen sadece Old Faithful'dur - repertuarının denenmiş ve gerçek bir özelliği. *Beni özel hissettirmek. Sanki onun gerçek ilham perisi olabilecek tek kişi benmişim gibi. Sanki ondan müzik dehasından daha fazlasını alan tek kişi benmişim gibi.*

Kendimi şimdiki ana geri çekerek, zihinsel olarak bu rahatsız edici düşünceleri silkeliyorum. Çünkü diğer kızlarla neler yaşanmış olursa olsun, Elliot Majors şu anda benimle birlikte.

Ama ruh halimdeki değişimi fark etmiş olmalı çünkü zihinsel teğet geçişim sırasında bir noktada şarkı söylemeyi bıraktı. "Hey," diyor şimdi, viskisinden bir yudum aldıktan ve bardağını masanın üzerine koyduktan sonra. "Kafanın içinde neler dönüyor?"

"Bu şarkı yüzünden," diyorum, konuyu saptırarak ama gerçeği de tam olarak gizlemeyerek. "Her zaman sevmişimdir... ama sanırım ne kadar trajik olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Trajik mi sence?" Kabine yerleşiyor, bir tartışmaya hazırlanır gibi benimle karşılıklı oturuyor. "Ben şöyle görüyorum: Kalbini gümüş bir tepside sevgilisine sunuyor, kendini ona sunuyor, onu istediğini söylüyor. Onu geri istemesi için yalvarıyor." Bir an duraksıyor, gözlerimde onay arıyor. Ama orada olan tek şey sessiz bir merak. O da yılmadan devam ediyor. "Bir de şu açıdan bak," diyor. "Bu öyle büyük ve öyle istekli bir sevgi ki, şekillendirilebilir ve biçimlendirilebilir." Artık elleriyle konuşan Elliot'ın gözleri parlıyor. İçkisinden bir yudum alıyor. "Bu bükülebilen bir aşk. Eğer bu trajikse, siz buna trajik derecede güzel demez miydiniz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha cevap vermeden öpmek için eğiliyor.

7

Şimdi

E! ONLINE:

Miles Westbrook ve Ella Simone, Versace takımlarıyla Grammy sahnesini şenlendirdi. Ama hepsi planlanmış mıydı?

TMZ:

Sahne arkasındaki ekip üyesi, Ella Simone ve Miles Westbrook'un sahneye çıkmadan birkaç dakika önce aralarında geçen "samimi" ve "kısmen çıplak" etkileşimi hatırlıyor!

İNSANLAR:

Pop Müziğin Son Takıntısı Beyzbolun Kötü Çocuğu Miles Westbrook Hakkında Az Bilinen 5 Gerçek

GÖLGE ODA:

Elliot Majors Jay Z'nin after-party'sinde Bayan Thing olmadan ama alyansıyla görüldü!!! Ella Simone görünürde yoktu!

PARILTILI VE KIRLI:

Elliot Majors'un Evliliğini Terk Ettiğine Dair Aylar Süren Spekülasyonların Ardından, Bunca Zaman Ella Simone Olmuş Olabilir mi?

SON MANŞET beni yastıklarla dolu pelüş tabutumdan öne doğru itiyor. **T**Cehennemden gelen ödül töreninin ertesi sabahı saat yedi buçuk ama otel odamın katı karanlığından bunu anlayamazsınız.

Karartma perdeleri ve sürgü, dünyayı uzak tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama on beş dakika önce, aptal yaşlı ben telefonumu açarak her şeyin içeri girmesine izin verdim. Bu çaylakça hareket, Angelo'dan gelen ve başka herhangi birinden gelse uysalca geçirilebilecek etkileyici sayıda mesajla başlayan bir bildirim sağanağını serbest bıraktı. Ancak dün gece, sahneden ayrıldıktan kısa bir süre sonra Malibu'daki favori saklanma yerime gitmek üzere bir Uber çağırarak takımı ne kadar çabuk atlattığımı düşünürsek, bitmek bilmeyen *Nerdesin, Els* ve *Seriouslys* mesajları için onu kim suçlayabilir ki?

Kaydırmaya devam ettikçe suçluluk duygusu daha da artıyor, utançtan derim diken diken oluyordu. Ama başparmağımı kaydırmaktan alıkoyan ve göğsümün çarpmasına neden olan Angelo'dan gelen *Miles bile endişeli* mesajıydı. *Ve lütfen. Sadece hayatta olduğunu bilmeme izin ver*, mesajı cevaplamak için parmaklarımı tekrar hareket ettirdi.

Özür dilerim Lo. Oradan çıkmam gerekiyordu. Ben .

Bulunduğum yere bir iğne bıraktım ve uygulamaları kıyamete kadar kaydırmak için örtülerin derinliklerine gömüldüm - ve bir saniye önce patlayana kadar orada kaldım. Korkularımın en kötüsünün gerçekleştiğini görmek, dün geceki sahne gafının berbat bir medya fırtınasına dönüşmesi, beni ayağa kaldırdı ve Rodney'in iletişim numarasını aramaya zorladı.

"Oh bak! Kalkmış." Daha ilk zil çalmadan cevap veriyor, sesi telaşlı geliyor - hem hareket halinde *hem* de benim saçmalıklarımından bıkmış gibi.

Uzun, yavaş ve düzensiz bir nefes veriyorum. "Biliyorum. Size böyle karanlık davranmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Özür dilerim."

"Mm-hmm," diye karşılık veriyor. "Şanslısın ki sır tuttuğum gibi kin de tutarım."

, hiç de değil. Eğer Rodney'nin gür sesinin yankısını da duymasaydım, onun kolayca affedilmesinden dolayı rahatlamış olacaktım... ve sonra ani bir vuruş

süitimin kapısında.

"Şu anda ciddi olamazsın," diye mırıldandım.

"Felç gibi," diye kestirip atıyor. "Şimdi Malibu Polisi koridorda Siyah olduğum için beni aramadan önce kapıyı aç."

Yataktan fırladım, üzerime bir bornoz geçirdim ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda en iyi arkadaşım elinde bir şişe votka, bir tepsi kahve ve lezzetli ve ilahi kokan bir şeyin paketiyle diğer tarafta duruyordu.

"Beni nasıl buldun?" İçeri girmesine izin vermek için kenara çekilerek sordum.

Rodney'nin gözleri uzun, değerlendirici bir hamleyle beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Onaylamadığının en ince işareti olarak başını sallıyor. "Bunu bilmek bana, düşünmek sana düşer," diyor kesin bir ifadeyle. "Bu çok şirin," diye düşünüyor, eşyalarını mini mutfağın tezgahına bırakırken süite göz gezdiriyor.

"Peki, önce dün gece yaptığın o küçük kaybolma hareketini mi konuşacağız?" diye soruyor. "Yoksa sahnede beş milyon izleyicinin önünde Elliot'tan aldığın öpücükten mi bahsetmek istersin?"

Hatırladıkça ırkiliyorum. Prompter'ın gerçek zamanlı güncellemesini gördüğümde vücudumu kaplayan şok. Miles ve ben Elliot'ın Yılın R&B Şarkısı Grammy'sini onun adına kabul edemeyecektik. Çünkü adam üç saat önce yemin ettiği şova son dakikada sürpriz bir şekilde katılmaya ve ödülü kendisi almaya karar vermişti. Londra'dan Los Angeles'a uçmanın on bir saatten fazla sürdüğü gerçeğini bir kenara bırakın... Bu da bu gösterinin ya maksimum etki için titizlikle planlandığı ya da "uçarak gitme" hevesiyle yapıldığı anlamına geliyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum.

Gecenin duygularına ve gardırop arızalarına kadar kapılmıştım ki onun ödüle aday gösterildiğini bile unutmuştum. Ancak arenadaki aniden ortaya çıkan varlığı, sadece zampara, yakında eski olacak kocama milyonlar merakla izlerken altın bir gramfon sunmak zorunda kalmam değil, aynı zamanda ellerini belime sarıp beni öperken yüzümü ve vücudumu gevşetmek zorunda kalmam anlamına geliyordu.

Çünkü ağız benimkine değmeden önce kafamı çevirecek gücüm vardı.

Ve en kötüsü, bu olay ben başka bir adamın gömleğini giyerken gerçekleşti. Güzel ve esrarengiz bir adam, *tam orada* durmuş, o anda okuyamayacak kadar aklımın ermediği hisler yayıyordu. Ama şimdi, birkaç saatlik aşırı analizden sonra, *öfkede* karar kıldım. Miles Westbrook o anda kesinlikle öfkeliydi. Neden? Önümüzdeki altı saati tüm olasılıkları düşünmeye ayırmaya hazırım. Manşetlerle uğraşmak zorunda kalmamak için her şeyi yaparım.

"Dünyadan Ella'ya," diyor Rodney, elindeki mocha bademli latteyi tuz koklatır gibi burnumun dibinde sallayarak. "Peki, ne olacak balkabağım?"

Ama kapının hızla çalınması beni zehirimi seçmek zorunda kalmaktan kurtardı. Gelenlerin temizlik görevlisi olduğunu varsayarak, Rodney kapıyı açmaya giderken ben de hevesle kahveyi kabul ediyorum. Ancak saniyeler içinde varsayımımın yanlış olduğu, süitimin girişinden gelen ve kısık sesle yapılan tartışmaya benzeyen seslerle kanıtlanıyor.

"Gerçekten çok cesursun, Angelo. Böyle ortaya çıktıktan sonra-" "Dinle."

Menajerim stilistimi ve en iyi arkadaşımı kovdu. "Bunu yapmasak olmaz mı? Bunu yapmak mı? En azından şimdi değil mi? Ve *burada* değil?" yalvarır.

Onlara temkinli bir şekilde yaklaşıyorum, bu her neyse çözmeleri için onlara bir dakika vermeli miyim yoksa olay büyümeden önlerini kesmeli miyim emin değilim. Şu anki kriz durumumdan uzaklaşmak için biraz sulu ve dikkat dağıtıcı bir şey kullanabileceğimi düşünerek ilkinde karar kılıyorum. Ama tam yatak odasına geri dönüp yorganın altında kaybolmak üzereyken Angelo beni fark ediyor.

"Şuna bakar mısınız! Kaybolan prensesimiz!" der ve Rodney'nin yanından geçerek odaya doğru ilerler.

Bana doğru yaklaşıyor, tehditkâr değil ama kararlı. Parmağını bana doğru uzatarak dramatik bir şekilde "*Sen!*" dediğini hayal ediyorum ve bu saçmalığa neredeyse kıkırdayacağım. Ama geri geri giderken pelüş kadife bir kanepenin çarpıyorum ve düşmeden önce oturmak zorunda kalıyorum. Köşeye sıkışmıştım, söndüm. "Bak, Angelo. Ben gerçekten-"

"Özür dilemeyi bırak." Kesik kesik kelimelerle sözümü kesti. Şimdi üzerimde gezinerek üç parmağını dudaklarıma götürüyor ve bir bakışıyla

Rodney. "Ona mi?"

"Bana ne söyledin?" Rodney'nin cevabını önceden tahmin ederek soruyorum. Genelde hareketli olan yüz hatları, oyulmuş taş gibi sert ve haşin duruyor. Tüylerim hemen diken diken oluyor. "Tamam. Biri söylesin."

Rodney endişeyle saatini kontrol eder. "Arabada açıklamak zorunda kalacağız." Angelo'ya döner. "Kıyafetlerini getirdin mi?"

Ben şaşkınlıkla bakarken Angelo ona bir giysi çantası fırlatıyor. "Neler oluyor? Bugün ölü bir gün," diye itiraz ediyorum. "Angelo, programda bir şey olmayacağına söz vermiştin."

"Ah, tatlım," diyor Angelo, gözleri bana acıyarak. "Janet Waterman gün doğmadan beni arayıp sabah dokuzda evinde olmanı istediğinde her şey değişti."

Rodney buharlı duşu açmak için banyoya yönelir. "Yani kendini toparlamak için yarım saatin var, boo. O kadın beni korkutuyor ve onun kötü tarafında olmak istemiyorum. Hadi bakalım. Çabuk ol!"

İtaatkâr bir şekilde süitten banyoya doğru ilerliyorum. Ve sıcak buhar bulutunun içine girdiğimde, boş yere, dışarı çıktığımda hayatımın daha az sıcak bir karmaşa olmasını umuyorum.

JANET WATERMAN Brentwood'da, Bel Air'in hemen sınırında yaşıyor. Çıkıntılı tepeler ve yayılan kanyonlardan oluşan bölge, geniş malikâneler ve onların eski para sakinleriyle dolu. Janet'in arka sokağına doğru kıvrılan dolambaçlı yollardan okyanusun kokusunu alamayabiliriz ama Malibu'ya onu hissedebileceğimiz kadar yakınız. Ve geniş bir mülk olacağından emin olduğumuz yere , bahse girerim ki doğal bir manzaradan kıyı şeridini görebilmek.

Yüksek bir güvenlik kapısına yanaştığımızda Angelo Model X'inin camını indiriyor ve küçük siyah kutunun üzerindeki çağrı düğmesine basıyor. Birkaç saniye içinde dahili telefondan bedensiz bir ses geliyor. "Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Angelo boğazını temizler. "Merhaba. Ella Simone, Angelo Espinoza ve Rodney Jenkins sabah dokuzdaki toplantı için buradalar-"

"Çok iyi," diye araya giriyor ses. "Sizler gelen ilk misafirlerimizsiniz. Bayan Waterman sizi bekliyor, lütfen öne geçin." Bir zil sesi duyulur ve ardından kapılar tıkırdayarak yavaşça açılmaya başlar.

"İlk gelen biziz," diye soruyorum, koltuk başlıklarının arasından öne doğru eğilerek. "Başka kimi bekliyor?"

Angelo ve Rodney dönüp bana bakıyor, sadece omuz silkiyorlar. "Beni aşar," diyor Angelo. "Bana sadece bir adres ve zaman verildi ve malı teslim etmem söylendi."

Eğer Angelo bir keresinde beni uluslararası bir hapishanede kısa bir süre kalmaktan kurtarmamış olsaydı -uzun hikâye- şu anda çok daha fazla sorum olurdu. Bu adamların ikisine de neredeyse tüm hayatım pahasına güvenmeseydim, onların

Tüm bu sahte cehaletle beni CIA'in gizli sorgulamalarından birine bırakmak. Öte yandan, dün geceki gafın şimdiden yarattığı kötü basınla birlikte, tanık korumaya gitmek kötü bir fikir olmayabilir.

Arabayı park edip çıktıktan sonra büyük beyaz meşe bir kapıya yöneliyoruz ve burada bizi nazik gözlü, orta yaşlı, şık ve gündelik kıyafetler giymiş bir adam karşılıyor. "Hernandez-Waterman malikânesine hoş geldiniz," diyor ve ben bu sesi birkaç dakika önce güvenlik interkomundan tanıyorum. "Benim adım Bruce ve size Bayan Waterman'ın ev ofisini göstermekten memnuniyet duyarım."

Bizi uzun, aydınlık bir koridora götürürken üçümüz de Bruce'un arkasına düşüyoruz. Chantilly Lace beyazına boyanmış duvarlar ve hafif lekeli geniş tahta döşemelerle yolumuzun her iki tarafı, aksi takdirde nötr olan paletle tam bir tezat oluşturan süslü sanat eserleriyle kaplı.

Rodney yaklaşıyor. "Az önce bir Basquiat mı dikizledim?"

"Bu bir kopya," diye fısıldıyor Angelo. "Tüm orijinalleri Getty'de ödünç olarak bulunuyor."

"Mm-kay...yani bunların temelde lüks posterler olduğunu mu söylüyorsun?" Rodney bir tablodan diğerine eliyle işaret ederek soruyor.

Angelo gülüyor. "Cezai açıdan indirgeyici bir şekilde, evet."

Kriz anımdaki umursamazlıkları karşısında kafamın karıştığını hissetmekle iş başında tanık olduğum bu yeni dinamik karşısında büyülenmek arasında kaldığımda gözlerimi deviriyor ve gergin enerjimi bu buluşmanın amacını tahmin etmeye odaklıyorum. Koridorun sonundaki duvarda, muhtemelen bir James Turrell eseri olan oval şekilli mavi-yeşil bir ışık küresine ulaştığımızda, aklıma hiçbir makul olasılık gelmiyor. Bruce gizli bir kapıya yöneliyor ve kapıyı iki kez çalıyor.

Birkaç saniye sonra bir zil sesi duyulur ve mandal serbest kalır, bu noktada Bruce düğmeyi nazikçe çevirir ve "Bayan Waterman şimdi sizinle görüşecek" der.

Bu, uzun yürüyüş ve ışık küresi arasında, bunca yolu Wiz'i görmek için geldiğimizi hissetmeye başlıyorum. Ama içeri girdiğimizde sadece Janet şık mermer bir masanın arkasında oturuyor. Biz içeri girince ayağa kalktı. "Ah! Gelmişsiniz. Hoş geldiniz," diyor, yankılanan sesi duvarlarda yankılanıyor.

Rodney eğilip kulağıma fısıldıyor: "Pazartesi sabahı tepeden tırnağa Gucci... Onu şimdiden sevdim."

"Oturmadan önce," diyor Janet, "Bruce içecek bir şey getirebilir mi? Kahve, çay, su? Bloody Mary de hazırlayabilir, eğer biraz köpek tüyü havasındaysanız?"

Yargılanmış hissediyorum. Ama yanığı maskeliyorum. Ne de olsa dün gece oldukça sert vurmuştum. İkimiz de kibarca teklifini reddediyoruz ve sonra garip bir sessizlik içinde dikiliyoruz.

"O halde oturmaya ne dersiniz?" diye soruyor ve hepimiz aynı şekilde hareket ediyoruz. "Sanırım dün gece manşetlerin olmadığı sıradan bir akşam olamazdı, değil mi?"

Janet parmaklarını bir dizine vuruyor, sanki bizi buraya tartışmak için çağırdığı şeyi bilerek geciktiriyormuş gibi. Sonra Angelo'ya nasıl baktığını fark ediyorum, sanki hangisinin önce konuşması gerektiğini ölçüyormuş gibi. Yeni bir şüpheyle derim geriliyor.

Angelo sonunda avuçlarını gergin bir şekilde dizlerine sürterek, "Kesinlikle hareketli bir geceydi," diyor. Bu sözün ardından kayda değer bir şey söyleyemeyince Janet'ın bıkkınlığı açıkça görülüyor.

"Pekâlâ millet, hemen açıklayacağım. A planı - hafızanızı tazelemek için söylüyorum, bu planın sizin dikkat çekmemeniz ve skandallardan kaçınmanız olması *gerekliyordu* - köprüden aşağı uçtuğuna göre, sanırım bu işe *eğilmemizin* zamanı geldi."

"Bekle. Özür dilerim," diye araya giriyorum. "Neden A planından vazgeçmek zorundayız? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyoruz, bu sadece bir haber döngüsü ve insanlar sıkıldı. Devam edecekler! Ayrıca, tam olarak neye *yaslanıyoruz*?"

"Miles Westbrook." Cevabı çok kesin ve az önce söylediğim diğer her şeyi atlıyor. Şimdiye kadar ona bileşik sorular sormamam gerektiğini bilmeliydim. Bunun ötesinde, havada boğulmak mümkünse, muhtemelen bunu yapıyorum.

"Dün gece o sahnedeki optikler, şüphesiz şimdiye kadar keşfetmiş olduğunuz gibi, idealden daha azdı" diye açıklıyor. "Ve repliklerinizi kim yazdıysa size *hiç* iyilik yapmadı - imalarla doluydular. Dürüst olmak gerekirse, reklamcınız daha dikkatli olmalıydı. Daha bu sabah TikTok, müziğinize göre ayarlanmış Miles Westbrook egzersiz videolarıyla dolup taşı. Tüm bunlardan bahsetmiyorum bile.

Sizi tuttuğunda Elliot'ı kürdan gibi kırmaya hazır görüldüğü memleri. Ya da kameranin seyirciler arasındaki sevgilisinin kaşlarını çatmasını nasıl görüntülediğini. Demek istediğim... bu blogların haftalarca yiyebileceği bir ziyafet. Aylarca olmasa bile." Sonunda bir an duraksıyor. Ama sadece kısa bir süre. "Ama bu gevezelik yeter. Sanırım Angelo'nun size söyleyecek bir şeyi var."

Bunun üzerine başım o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse sırtımı fırlatacaktım. Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Bana çıkışmadan önce," diyor Angelo, iki avucunu da savunmacı bir şekilde kaldırarak, "lütfen bunların hiçbirinin benim fikrim olmadığını ve benim sadece elçi olduğumu bilin."

"Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranan bir elçi," diye ekliyorum tuzlu bir şekilde. Rodney, "Mmm. Touché," diyor ve Janet ile Angelo onu kirli bir şekilde kesiyorlar.

bakar. Rodney sadece dudaklarını büzer ve tavanı hayranlıkla seyreder.

Angelo derin bir nefes alır. "Plak şirketi-" Sanki devam etmek için güç topluyormuş gibi duraklıyor. "Bir sonraki klibinizde başrol için Miles Westbrook."

"Ha!" Kahkaha içimden güçlü bir hava akımıyla fişkırıyor. Sonra, söyleyebildiğim tek şey bu. "Ha. Ha. Ha. Müzik klibim mi dedin? Yani... hafta sonunda New York'a dönüp çekeceğim klibi mi?"

Herkes onaylamak için başını sallıyor. Ben de bakışlarım Rodney'den Angelo'ya, oradan Janet'a, sonra tekrar geri dönerken çılgınca kıkırdamaya devam ediyorum.

"Bu... bir şaka, değil mi?" Sorduğum kadar yalvarıyorum da. Rodney omuz silkiyor. Angelo halının üzerindeki bir şeyle meşgul olmaya başladı. Janet bana sadece acıyarak bakıyor.

"Belli ki Miles reddetmiş," diye teklif ettim. Umutsuzca. O zaman Angelo ve Janet bana dik dik bakarak, hayır, Miles teklifi geri çevirmedi, diye sözsüz bir şekilde onaylıyorlar.

"Tamam. Ama bunun *olamayacağı* konusunda hepimiz aynı fikirdeyiz, değil mi?" Nereye gideceğime ya da ne yapacağıma dair bir planım olmadan ayakta duruyorum. "Bu doğrudan medyanın anlatısına uyuyor... Elliot'inkine de!" Volta atmaya, kollarımı sallamaya başladım - tıbbi bir olayın eşiğinde görüldüğümünden oldukça eminim, ama daha az umursayamazdım. İşlemlerim devam ediyor.

"Ve sadece bir saniyeliğine beni eğlendir, tamam mı? Miles Westbrook'un bunda ne çıkarı var?" Yolumda durup işaret parmağımı kaldırıyorum. "*Bu* tür bir basın için bu kadar zor olamaz. Geçirdiği son yıldan sonra olmaz."

Sonunda, sabun kutusundan çıktım. Ama kimse yanıt vermeyince, sürekli can simidim olan Rodney'e solgun bir bakış fırlatıyorum. Ama o bile bir şey söylemiyor ve sadece dayanışma için yüzünü buruşturuyor.

"Bak. Endişeni anlıyorum," diyor Janet sakince; öyle bir sakinlik ki, içimden bir vazoyu kırmak geliyor. "Ama hem plak şirketiyle hem de Miles'ın menajeriyle görüştüm, birazdan burada olur bu arada." Ben şok içinde geri çekilince durakladı. "Sen on iki saatliğine ortadan kaybolduğunda hepimiz şaşkınlık içinde bocalamıyorduk. Hasar oluştu ve bunu kontrol etmemiz için bize ödeme yapıyorsunuz." Omuz silkiyor.

"Ayrıca, touché." Rodney bir zinger daha ekliyor ve şimdi ona pis bir bakış atıyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor Janet. "Şirketin Miles'ı klibinizde oynatmak için son anda yaptığı hamleden haberdar oldum ve son sözü onlar söylediğine göre, sözleşmeye göre, burada elimiz kolumuz bağlı... bu yüzden bunu paraya çevirebiliriz."

Bzzzz!

"Bu onlar olacak." Ellerini birbirine kenetler. "Bana bir saniye verin, Bruce'a onları içeri almasını söyleyeyim," diyerek masasına yöneliyor.

Eğilip Rodney'e fısıldadım, "Özür dilerim. Az önce *onları* mı söyledi?"

KENDİNE HAKİM OLAMAYAN RODNEY sırtıtmaya cesaret eder. "Onun güzel kıcını bu kadar çabuk tekrar göreceğini düşünmemiştin, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve *Get Out* filmindeki o sahnede olduğu gibi yere batmayı düşünüyorum. Bu noktada Sunken Place'in buradan tatlı bir rahatlama gibi hissettireceğine bahse girerim. Aynı yaşadığım kocamı aldatmakla suçlandığım adamla bir müzik klibi işbirliğini tartışmaya hazır olmadığımı söylemek büyük bir eksiklik olur.

"Bayan Waterman, Miles Westbrook ve menajeri Gabriel Pearson toplantınıza katılmak üzere burada," diye anons ediyor Bruce odanın arkasından.

Arkamı dönüp Miles'ın güzelliğini bir kez daha seyretmek istiyorum ama bir şey beni bundan alıkoyuyor. Bunun yerine, müdürün odasına gönderilmiş huysuz bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi yere bakıyorum. Angelo, olmadığım bir profesyonel gibi Miles ve Gabriel'i selamlamak için ayağa kalkıyor. Rodney de onu takip ediyor. Son anda bir parça görgü kuralı beni de ele geçiriyor ve aniden ayağa kalkıp onlara el sıkışmayı teklif ediyorum ama göz teması kurmuyorum. Sıkıntı içindeki bir kız ancak bu kadarını kaldırabilir.

Bir dakika sonra hepimiz rahatça oturmuştuk ve ben iki sandalyenin daha nereden çıktığını merak ediyordum. Ancak Miles'ın menajerinin ilk konuşan kişi olmasıyla mobilya düzenine olan dikkatim dağılıyor.

"Öncelikle Ella, Miles ve benim senin çalışmalarının büyük hayranı olduğumuzu söylemek istiyorum. Ve Janet, bizi evinizde ağırladığınız için teşekkür ederiz," diye başlıyor Gabriel. Biraz çarpık ama tamamen içten gülümsemesi ve bunun gözlerindeki nezaketle nasıl eşleştiği beni hemen etkiledi. Bu işte bir kişi hakkında çok şeyi onu temsil etmesi için seçtiği insanlardan anlayabileceğinizi çok erken öğrendim. Ve şu ana kadar Gabriel, kafamda oluşturduğum spor menajerlerinin yalaka imajına uymuyor gibi görünüyor.

"Bunu söylemen büyük incelik," diyorum ona, gözlerim kısa bir süreliğine, oturduğundan beri yüzümden ayrılmayan Miles'a kayıyor. Bunu baktığım için bilmiyorum. Biliyorum çünkü onu hissedebiliyorum.

Janet onun gülümsemesine karşılık vererek, "İkinizin de gelebilmesine sevindim," dedi. "Şimdi konuya gelelim. Miles ve Ella'nın gizli bir ilişki yaşadığına dair dedikodular yüzünden trenin yanlış rayda gittiğini hepimiz biliyoruz. Ve inanın bana" -durup bana bakıyor- "kuliste onun yanında yarı çıplak olduğunuz haberleriyle, ikiniz de yakın zamanda bu iddialardan kurtulamayacaksınız."

Miles konuşmak için hamle yapar ve Janet bitirmesine izin vermesi için elini kaldırır.

O da mecburen.

"Gabriel, bildiğin gibi, şirket yarattığı ilgiden yararlanmak istiyor. Ve Ella, bu konuda onlarla sert bir oyun oynayabiliriz.

Birincisi, bence savaşlarımızı seçmeli ve yumruklarımızı daha sonrası için saklamalıyız. Ben bu konuyu *verimli* bir şekilde ele alalım derim."

"Ama bu Ella için tam olarak nasıl verimli olacak?" Miles milyon dolarlık soruyla araya girdi. Ve sonra bana döndü. "Eğer doğru anladıysam, şu anda Elliot'la aranızda bir anlaşmazlık mı var? Bunu daha da kötüleştirmeye çalışmıyorum."

İlgisi için minnettar olsam da kafam *çok* karışık. Miles'a selam vermeyi unutarak Janet ve Angelo'ya bakıyorum. "Bekle, onun zaten içeride olduğunu söylediğinizi sanıyordum? Ve bunu açıkça anlayabilmem için," diye ekliyorum, "'üretken' derken müzik videosuna ek olarak bir tür halkla ilişkiler...'durum ilişkisi'nden mi bahsediyorsunuz yoksa-"

"Ha!" Janet alaycı bir şekilde güler. "Ben bir avukatım, pezevenk değil. *Asla* yapmam."

Angelo da söze giriyor. "Aynen öyle. İkinizin bu videonun ötesinde bir ilişkiye girip girmemeniz bizi ilgilendirmez."

Janet kesin bir dille, "Açıkçası mevcut iklimde buna karşı çıkmanızı öneririm," diyor. "Katılıyorum," diye ekliyor Gabriel, şahsen benim bulduğumdan biraz daha güçlü bir sesle gerekli. "Bu durumda Miles ile *çıkmayacaksınız*," diye açıklıyor. "Bunu daha çok sanatsal bir işbirliği olarak düşünün... ve daha da iyisi, hayır işi için."

Durumumuza eklenen tüm katmanlar karşısında artan hayal kırıklığıyla burnumun kemiğini sıkıyorum. Ve bir anlık dalgınlıkla, "Dur tahmin edeyim, Amerika Erkek ve Kız Kulüpleri mi?" diye ağzımdan kaçırıyorum.

Bunun üzerine Miles irkiliyor ve bu sözün Gabriel'i de kızdırdığını anlayabiliyorum; anında pişman oluyorum.

"Şirin," diyor Janet. "Ama hayır. Miles aslında Evelyn Kadınları ve Kız Çocuklarını Güçlendirme Vakfı'nın kurucusu ve bu sabah yaptığı birkaç stratejik telefon görüşmesinden sonra, bir sonraki müzik videonuz yıllık bağış toplama kampanyalarını başlatmak için hazırlandı."

"Bak." Gabriel müvekkiline doğru eliyle işaret eder. "Miles'ın çok güzel sorusuna cevap vermek için. Düşüncemiz şu ki, eğer ikinizi profesyonel bir kapasitede bir araya getirebilirsek ve bunun büyük bir hizmet etmesini , o zaman Grammy'de kurduğunuz bağlantıya biraz güvenilirlik ve bağlam ekleyebiliriz. İş ortaklığı duyuran ortak açıklamalar yayınlayarak başlayacağız... ve gerisini oradan halledeceğiz."

"Söylemek zorundayım, Ella." Angelo sakinleştirici elini hızla zıpladığını fark etmediğim dizime koyuyor. "Dalgalı sularda kesinlikle bir kurtarma yatağı değil ama küçük bir cankurtaran salı gibi *olabilir*."

Yeterince protesto ettiğimi düşünerek, özellikle de karışık bir topluluğun önünde, şimdilik sessiz kalmaya karar veriyorum. Angelo ve Gabriel birkaç dakika daha yer ve zamanlama gibi lojistik konuları tartışırken Janet acil bir e-postayı yanıtlamak üzere masasına dönüyor. Rodney önemli bir modaevinden gelen bir telefona cevap vermek için mazeret bildiriyor ve ben de Miles'ın birkaç metre öteden gelen bakışlarıyla karşılaşmamak için burada oturuyorum.

"Hey," diyor eğilerek. Belki de benim çocukça kaçamak taktiklerimden bıkmıştır. "Eğer bu senin hoşuna gitmeyen bir şeyse, her şeyi unutabiliriz. Vakıf benim için *çok önemli*. Ama senin için büyük bir baş ağrısı olacaksa kampanyayı başlatmak için başka yollarımız da var."

Stres ve endişe bulutlarımın altında, Miles Westbrook'un tüm ilgisini üzerimde hissetmenin nasıl bir duygu unuttuğum; saatlerce titredikten sonra içimin aydınlanıp ısınması gibi. Bu, kendimi tekrar onunla aynı noktaya koymakta isteksiz olmamın nedenlerinden biri olabilir. Sahip olmam gerekenden, hatta sahip olabileceğimden daha fazlasını isteyebilirim.

"Miles, tüm bu olanlarda bir beyefendiden başka bir şey olmadın," diyorum ona. "Ama korkarım bu konuda söz hakkım yok. Şirket ne istiyorsa onu istiyor." Omuz silkiyorum. "En azından bu şekilde vakfınızı desteklemiş oluyoruz."

Bana ölçülü bir gülümseme sunmadan önce sadece başını sallıyor. Kalp atışlarını hızlandıran, gösteriyi durduran bir gülümseme değil. Onun yerine, "Anlaştık." diyen bir gülümseme. *Bu işi yapıyoruz o zaman*. Ardından Janet e-postalarından dönüyor ve hepimiz toplantıyı sonlandırmak için ayağa kalkıyoruz. Miles ve Gabriel'e ofisten çıkarken eşlik ediyor ve beni Rodney ve Angelo ile kısa süreliğine yalnız bırakıyor. Üçümüz arasındaki gerilim tahta kaşıkla bile kesilebilirdi. Ve görünüşe göre sessiz kısmı yüksek sesle söylemek isteyen tek kişi benim.

"İki saniyeliğine ciddi olabilir " Yalvarıyorum, bir yandan da bakışlarını sanki uykuya ihtiyacım olduğu konusunda hemfıkirmiş gibi birleştirdiklerini fark ediyorum. Haksız değiller. Ancak, internetin bu konuda hafif ve havalı hissetmesi zor.

en çok takip edilen dedikodu blogu, on yıllık kariyerinizi "sporcu avcısı" olmaya indirgedi.

"En iyi ihtimalle, tüm bu plan, daralan dikkat sürelerinin beş saniyesini bu ucuz numaraya ayıran herkes tarafından çabucak fark edilecektir. En kötü ihtimalle, her şey ters teper ve Miles Westbrook'un yatak direğindeki çentiklerden *sonuncusu* olarak silinirim." Yorgun bir iç çekiş için duraklıyorum. "Ve bundan çıkabilecek *en iyi* sonuç, bir kez daha güvercin damgası yemem olur. Şimdi hayal edin, bir sonraki albümümün adını *Ballers n' Bling* koyabiliriz. Ama ben ne bilirim ki? Ben kayıt endüstrisinde bir kadın sanatçıyım. Bana söylenen yere giderim. Bunu gülümseyerek yaparım. Göğüs dekoltesi ve biraz bacak görüldüğü sürece herkes mutlu olur."

Onlara kısa bir süre bakıyorum, ama ikisinin de bana anahtarsız bir el bombası gibi baktıklarını görece kadar uzun. Öndeyken durmalıyım, ama yeterince yalnız bırakmayı hiç bilmedim. "Öte yandan Miles... muhtemelen bu işten *kârlı* çıkacak. Muhtemelen binlerce forma satacak, binlerce yeni takipçi edinecek. Bu noktada portföyüme imaj rehabilitasyonu da ekleyebiliriz."

Bu son cümlemin tadı ağızımdan çıkarken berbattı. Az önce söylediklerimin hiçbirini hakkında iyi hissetmiyorum. Ama bu, hiçbirini daha az gerçek, boğucu hissettirmiyor. Ve daha önce bu ofiste sürekli bir enerji uğultusu varken, o zamandan beri atmosfer durgunlaştı. Şimdi sadece sessizlik var. Çok sessiz. Bir ya da iki saniye sonra başımı kaldırdığımda Rodney'nin yüzünün buzdan bir heykel gibi donduğunu ve gözlerinin arkamdaki bir şeye sabitlendiğini görüyorum. Angelo hayalet görmüş gibi görünüyordu. Arkamı döndüm ve nedenini buldum. Miles geri dönmüştü. Janet'ın ofisinin kapısında duruyordu.

Bakışlar öldürme gücüne sahip olabilir, çünkü gözleri şu anda beni delip geçiyor ve sanırım kalbim durdu. Gözlerinde daha önce ondan almadığım duygular var -kesinlikle incinmiş ve hatta muhtemelen hafif bir aşağılama. Bunu anlamalıydım. Söylediklerimin yarısında derim küçük elektrik kıvılcımlarıyla karıncalanmaya başladı, tıpkı kuliste yalnız olduğumuzda olduğu gibi. Janet'ın klimasının tam güç çalıştığını düşünerek bu hissi yok saydım ve yoluma devam ettim.

Bu gün cehenneme gidebilir.

Rodney birkaç metre öteden, sanki bütün bacağımı, önce ayağımı ağzıma tıkmam onun suçuymuş gibi, "*Özür dilerim*," diyor. Sanki bir şekilde bu treni raydan çıkıp uçuşuma yuvarlanmadan önce durdurabilirmiş gibi.

"Uhhh. Ahem." Janet ve Gabriel kapı aralığında arkasında dururken Miles boğazını temizler; Turrell tesisatından gelen mavimsi yeşil ışık etraflarında parlak bir hale oluşturur. Parıltı yüzünden yüz ifadesini anlamak zordur, belki de en iyisi budur. Ancak duruşu bir heykel kadar sert.

"Ben uh. I-" Kesik kesik söylediği sözler kesiliyor. Bu son derece garip anda ne söyleyeceğini değil de, sanki vücudu bir baraj gibi herhangi bir kelimenin ortaya çıkmasını engelliyor. Aşağıya bakıyorum ve eminim ki kalçasına vuruyor.

Lanet olsun. Hepsi benim suçum.

"Böldüğüm için özür dilerim. Sadece k-anahtarlarımı orada unutmuşum." Daha önce oturduğu yerin yakınındaki sehpayı işaret eder. Rodney anahtarlarını alıp ona geri vermek için hızla hareket eder. Sonrası biraz bulanıktır.

Kapıda garip bir itiş kakıştan sonra, aniden hem Miles hem de Gabriel ortadan kaybolur. Janet bir şeyler mırıldanarak hepimizin bir an önce toparlanması gerektiğini söyledi. Sonra bir baktım, Rodney, Angelo ve ben tepeden aşağı iniyoruz.

Şu anda otele geri döndük, California kral yatağıma sarılmış durumdayız. Rodney ve ben *içindeyiz* ve Angelo da teknik olarak yatağın ayak ucunda, garip bir şekilde havada duruyor. "Yöntemleri alışılmadık. Kabul ediyorum," diyor parmaklarını alışılmadık bir şekilde dağılmış saçlarında gezdirirken.

"Oh güzel! *Sonunda* Miles'ı üzerime salmanın çok ama çok kötü bir davranış olduğunu kabul ediyorsun demek?" Rodney'nin bana getirdiği taze soğanlı simitten bir lokma yerken soruyorum. "Janet Waterman'ı boşanma avukatım olması için neden önerdiğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

Angelo'nun omuzları düşer ve tavana bakar. "Çünkü o bu işin en iyisi!" diye yanıtlıyor ellerini sallayarak. "Kim'i milyar dolarlık cilt bakım serisinden sağ salim kurtardı... O neredeyse mucize bir işçi."

Rodney, "Haklı olduğu bir nokta var," diye ekliyor. Ve ikisi arasındaki hızlı ama ağırlıklı bakışmayı kaçırmıyorum.

"Pekâlâ. İkinizin arasında neler oluyor?" Başparmağımdan kaçan bir topak krem peyniri yalamadan önce soruyorum. Sonra sessizlikle karşılaştım. "Sorun yok. Sırlarınızı saklayın. Sadece ikinizin de benim için yeri doldurulamaz olduğunu bilin. Eğer yaptığınız iş kötüye giderse, kimse kovulmayacak ve hepimiz bununla başa çıkmak zorunda kalacağız. Anlaştık mı?"

İkisi de yukarı baktı. Önce birbirlerine, sonra bana. Ve üçümüzün arasında, kelimeler olmadan karşılıklı bir anlayışı ilan eden bir şey geçiyor.

"Bak Ella. Toplantının sonunda söylediğin, bunun her halükarda senin için bir kaybet-kaybet durumu olduğuyla ilgili şey," diyor Angelo, işe geri dönerek. "Tüm bunların nereden çıktığını anlıyorum ve inan, seninki gibi durumlarda kadın ünlülere nasıl davrandıkları söz konusu olduğunda halka kesinlikle sıfır kredi veriyorum. Ama sana her zaman ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Her sorun bir fırsattır," diye tekrarlıyorum, bitmekte olan bir pilin kıvılcımıyla.

"Kesinlikle!" diyor. "Belki de bunu kendinizi yeniden tanıtmak için bir fırsat olarak görmeye *çalışın*... Bu sizin *Lemonade* döneminiz gibi olabilir."

Rodney coşkuyla, "Angelo bir şeylerin peşinde," diyor. "Bu müzik videosunun hikayesinin cinsel ve duygusal özgürleşmenin ders kitaplarındaki tanımını olduğunun farkındasınız, değil mi? Ve bu single'ın Sade'ın en şehvetli hitlerinden birinin yeniden uyarlaması olduğu gerçeğinin. Tüm konsept bir kadının zehirli bir ilişkiden sonra aşkı yeniden bulmasıyla ilgili."

"Çocuklar," diyorum, "her şey çok açık. Mutlak bir tekleme olabilir."

Angelo, "Ya da bu anlatıyı tersine çevirmek için *tam da* ihtiyacınız olan şey olabilir" . "Bunu bir tohum ekmek gibi düşünün, sonra onu

Hayranlarınızın, Elliot'ın parmağının altından çıkıp kendi başınıza çiçek açtığınızı görmesinin nasıl bir şey olacağını hayal edin. Bu sizin *Kelebek* döneminiz olabilir."

Başımı elime gömmeden önce, "İkiniz de bu benzetmelerden vazgeçmelisiniz," diyorum.

"Ama haklı olduğumuzu biliyorsun," diyor Rodney. "Elliot haftalardır Bayan Thing'le olan şeyini yapıyor ve bunun için neredeyse hiç tepki almadı. Beni yanlış anlamayın, halkla ilişkiler oyunu oynadığınızı görmekten *nefret ediyorum*. Ama yine de bunu yapmak zorunda kalacaksan... bari biraz eğlen?"

Bunu duyduğumda, elbisem parçalandıktan hemen sonra kuliste yaşadığım o anlara geri döndüm. Miles'ın yanlışlıkla ne yaptığını fark ettiğinde yüzünde beliren eş zamanlı şok ve pişmanlık ifadesi ve bunu takip eden saf panik ve zoraki üretkenliğin kaotik karışımı. Son olarak, beni gömleğine sarılmış halde gördüğünde gözlerindeki neredeyse şaşkınlık ifadesi. Şüphesiz gülünç görünüyordum ama bırakın yüzü anlatsın, mükemmeldim. Yani evet, bu eğlenceli olabilir. Aynı zamanda benim felaketim de olabilir.

İNSANLAR

Ella Simone'un iletişim ekibinden bir temsilci son manşetlerle ilgili olarak aşağıdaki açıklamayı yaptı.

"Dün geceki Grammy ödül töreninde sahne arkasındaki kaosun ortasında, Ella Simone Yılın R&B Şarkısı ödülünü birlikte sunmak üzere sahneye çıkmadan birkaç dakika önce talihsiz bir gardırop arızası yaşadı. Bayan Simone ve stil ekibi, ikili sunuculuk görevlerini yerine getirmeye hazırlanırken, sadece saniyeler kala yaptığı cömert yardım için Bay Westbrook'a minnettar. Bay Westbrook ve Bayan Simone, Evelyn Kadın ve Kız Çocukları Vakfı yararına yakın gelecekte tekrar işbirliği yapmayı dört gözle bekliyorlar."

Güncelleme: Yukarıdaki açıklamanın yayınlanmasının ardından Miles Westbrook'un temsilcilerinden bir yanıt geldi. "Bayan Simone'un ekibi tarafından yapılan yorumları yineliyor ve takdir ediyoruz. Bay Westbrook onun müziğinin hayranı olmaya devam ediyor ve gelecekteki işbirliklerini dört gözle bekliyor."

Kimden: beverlyr@gmail.com

Kimeellaelladee@gmail.com

Tarih 5 Şubat 2023

Sizi birkaç kez denedim ama sonuç alamadım. Sanırım hayat senin için yoğun. Her zaman . Ama seni doğuran kadının aramasına cevap vermek için beş dakikanı ayırırsın sanıyordum. Sanırım ne burada ne de orada.

Sevgili damadımın dün gece kırmızı halıda size neden eşlik etmediğini sormak istiyordum. Stilistinizin bu kez sizin için ne kadar gürültülü bir kıyafet seçtiğini görmek için televizyonu açtığımda, sizi tek başınıza sıralarda yürürken gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Evli bir kadın! En hafif tabiriyle şaşırdım.

Performans çok zevkliydi. Her zaman Mariah gibi olmayı arzuladın, bu yüzden sana saygı duruşunda bulunmaları çok yerinde oldu. Sen ve Ariana'nın iyi bir ikili olduğundan emin değildim.

O kadar dinamik bir aralığı var ki. Böyle bir ses çevikliği. Uzun boylu sporcunun olduğu sunumdan çok rahatsız olduğumu söylemeliyim. Elbette yakışıklı. Ama üzerindeki buruşuk gömlek de neyin nesiydi? Bugünlerde pantolon sana itici mi geliyor? Hiç giymemek yerine bir etek bile güzel bir alternatif olabilirdi. Ne olursa olsun, bacakların güzel ve sıkı görünüyordu. Antrenörünüze tebrikler.

Peki sahnede tatlı Elliot ile aranızdaki o tuhaf etkileşim neydi? Kuzenlerimden cennette sorun olup olmadığını soran birkaç mesaj aldım. İkinizin yine kavga ettiğini hissediyorum. Bu bir sorun. Bir evliliğin zorlukları asla Front Street'te sergilenmemeli. Elliot geçen hafta kontrol etmek için beni aradı. Ne kadar nazik.

Her neyse, cevap vermediğinize göre, sanırım bu tek yönlü diyalogda söyleyecek bir şeyim . Müsait olduğunda beni ara.

Anne

N BİR DAHA.

On altı yıl önce kendime söylediğim şey buydu, organize sporları en son denediğim zamandı. Vuruş kafeslerine yapılan bir sınıf gezisiydi ve "eğlenceli olacak" demişlerdi. Ta ki Jimmy DelGiorno benim sıram gelmeden önce kolu *hızlı topa* çevirmenin *komik* olacağını düşünene kadar. Doğal olarak, top bana doğru hızla geldiğinde donup kaldım. Bunun da ötesinde, elimi sopaya yerleştirmem çok arzulanan bir şey değildi, bu yüzden eve kırık bir metakarpal ile gittim. Bu sefer, yeni bir işkence turu, plak şirketimin reklamcısı Lydia Caplin'den başkası tarafından ayarlanmadı.

İki gün önce bana o kendine özgü tiz ve şarkılı ritmiyle, "Duyduğuma göre toplantı biraz çalkantılı geçmiş," demişti. "Angelo ve ben Bay Westbrook'un menajeri Gabriel'le konuştuk ve ikinizin baş başa biraz zaman geçirmesinin avantajlı olabileceğini düşündük. Bilirsiniz... çekimden önce aranızdaki buzları biraz eritmek için."

İşin içine Angelo'nun adını karıştırmanın bana *o şeyi* yaptırma olasılığının daha yüksek olduğunu biliyor, o *şey* ne olursa olsun. Geçen gün beni ters köşeye yatırdığı için biraz güven puanı kaybetmiş olsa bile. Beni yanlış anlamayın, Lydia iyi bir insan. Ama aynı zamanda Onyx Records'un adamlarından biri. Ve bugünlerde bu onu "gülümse ve başını salla ama uyanık kalmayı unutma" kategorisine sokuyor.

Yine de toplantıda Miles ve Gabriel'e karşı davranışlarımın yarattığı rahatsızlığı üzerimden atamadım. Evelyn Vakfı hakkında araştırma yaptıktan ve adını Miles'ın büyükannesi Evelyn Garcia-Westbrook'tan aldığını öğrendikten sonra utancım dörde katlandı. Bir GQ dergisinde

Miles'in birkaç yıl önceki profilinde, New York'ta genç anneler ve çocukları için okul sonrası ve hafta sonu programlarını nasıl yürüttüğünden bahsediyordu. Sonunda, hayırseverlerin desteğiyle programlarını beş ilçedeki genç anne ve çocuklara hizmet verecek şekilde genişletebildi. Altı yıl önce vefat ettiğinde Miles bu mirası devam ettirmek için onun adına bir vakıf kurdu. Şimdi vakıf okul sonrası programların yanı sıra kış ve yaz kampları düzenliyor ve genç annelere eğitimlerine devam etmeleri için burs sağlıyor.

Bu yüzden, birkaç gün kendimi azarladıktan sonra, Miles ile küçük bir telafi yolu olarak bir araya gelmeyi kabul ettim.

Hâlâ sezon dışı olduğu için "Bay Westbrook" ile yedide nispeten ıssız bir Dodger Stadyumu'nda buluşmam gerekiyordu. Ancak, ben bir endişe sepeti olduğum için, arabamdaki Calm uygulamasıyla birkaç tur atarak sınırlarımı çözebileceğimi umarak otuz dakika kala geldim. Ancak üç rehberli meditasyon ve arka planda yağmur manzarası eşliğinde bir nefes egzersizinden sonra, park ettiğim andaki kadar gerginim. Sadece şimdi de zamanında yetişmek için acele ediyorum.

Arabadan atlayarak zeytin dalımı aldım ve etiketi çabucak çıkardım. Artık *Cehennemden Gelen Lanetli Toplantı* olarak adlandırdığım *toplantıda* Miles'ı çok samimi ve biraz da iğneleyici sözlerimle hazırlıksız yakaladıktan sonra Dodger mavisi bir beyzbol şapkası takmanın hoş bir jest olabileceğini düşündüm. Bu şekilde, "biraz da kendimi adayarak" aynı takımda olduğumuzu ve derinlerden yükselen şeytani bir canavar olmadığımı da gösterebilirim. Bunun dışında, doğal buklelerim, kaşlarım, kirpiklerim ya da kapatıcım yok ve spor ayakkabılarım, tozluklarım ve büyük boy bir sweatshirt giyiyorum. Başka bir deyişle, tamamen silahsızım.

Terli avuçlarımı ön tarafıma siliyorum ve Lydia'nın bana söylediği gibi seyrek otoparktan A Kapısı'na doğru yürümeye başlıyorum. Üzerinde koyu, klasik mavi ve beyaz renklerle DODGER STADYUMU'NA HOŞ GELDİNİZ yazan ana girişe yaklaştığımda uzun boylu bir figür net bir şekilde ortaya çıkıyor. İkonik mavi HEAVEN ON EARTH tabelasını destekleyen kalın lacivert sütunlardan birine yaslanmış.

Birkaç metrelik mesafeden, yaklaşmama gülümsemediği anlaşıyor. Bunun yerine sadece beni izliyor; ilerleyişimi dikkatle izleyen gözleri vücudumdaki her hücrenin belirsizlikle titremesine neden oluyor.

Miles'tan bir metre uzaklaştığımda nihayet konuştu. "Demek başardın," diyor, kaçabileceğimi düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla.

Onda açıkça eksik olan coşkuyu yansıtmak için, "Ben yaptım!" diyorum. Sonra da "Sabırsızlanıyordum aslında!" diye ekliyorum.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve ağzı bükülüyor, sattığım şeyi tam olarak almadığını gösteriyor. Şimdiden, arzu ettiğimizden daha kötü bir başlangıç yaptık ve meşhur kılıcımın üzerine düşmek için iyi bir zaman gibi geliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve titrek bir nefesle bırakıyorum. Sonra içimden kendime göz deviriyorum çünkü beni zaten yarı çıplak görmüş ve onun hakkında ileri geri konuştuğumu duymuşken bu adamın önünde utanmam için hiçbir neden yok. Yine de, onun huzurunda olmanın beni biraz dengesizleştiren bir yanı var. Sadece lacivert spor pantolonu ve kollarını ve göğsünü saran gri spor gömleğiyle orada dururken çekici olması değil. Ya da uzun boylu ve yürüyen bir Calvin Klein reklam panosu gibi yapılı olması da değil.

"Eee... içeri girmeye hazır mısınız?" diye soruyor, görünüşüne dair zihinsel taramamı yarıda keserek. Sözleri hızlı, sanki bu işi bitirmek için acelesi varmış gibi. Bana hâlâ kırgın ya da kızgınsa onu suçladığımı söyleyemem. Söylediğim şey küstahça ve haddimi aşan bir şeydi, duymak istememiş olsa bile.

"Ummm, evet." Şimdi kelimelerimi çıkaramayan ben oldum. "Ama başlamadan önce *özür dilemek* istiyorum." *Özür dilemek* istedim, demek istediğim *bu*. Ama onun yerine ağzımdan "teşekkür ederim" çıktı. "Benimle videoda oynamayı kabul ettiğin için sana teşekkür etmek istedim," diye devam ediyorum, sesimi kabul edilebilir, normal çıkarmaya çalışıyorum, sanki dilim uyuşturulmamış gibi.

Miles şaşırtıcı bir şekilde sırtıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bu doğru mu?" diye sorar, kalın bir kaşı pürüzsüz alnının koyu kahverengisine doğru yaylanır. "Çünkü daha iyisini bilmesem, önce özür dilemek isteyebileceğini söyledim?"

O kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Sonra, muhtemelen bunu mükemmelleştirmiş olmama rağmen hala bana söyleneni yapmaktan hoşlanmadığım için, içimde inatçı ve meydan okuyan bir şey çiçek açmaya başlıyor. Ve birdenbire artık o kadar da pişman hissetmiyorum. Oyunlar daha yeni başlamış gibi hissediyorum, çok rahat ettiğim bir rutin. "Gerçekten mi?" Biraz şımarıklıkla karşılık veriyorum. "Peki tam olarak ne için özür dilemem gerekiyor?"

Birdenbire Miles ayıldı. Gözleri yüzümün düzlemlerinde geziniyor ve yere bakıyor. Bir an önce şakacı ve alıngan hissettiren şey şimdi hızla değişen gelgitler gibi ağır ve belirsiz geliyor. "Özür dilerim, biliyorsun," diyorum, onun yanında nasıl davranmam gerektiği bir yana, yukarıdan aşağıya tam olarak ayırt edemediğim bu gariplikten bizi kurtarmak için acele ediyorum. "Geçen gün söylediklerime kulak misafiri oldun. O ben değildim."

"Sesi sana benziyordu," dedi. Ve acımı gizleme çabam görünüşe göre başarısız oluyor. "Yani, gerçek gibiydi," diye açıklıyor. "Sanki zor bir duruma düşmüşsün ve bir şeyleri çözmene yardım edeceklerine güvendiğin insanların yanında gerçekten nasıl hissettiğini söylüyormuşsun gibi. Özel bir sohbete daldım ve birkaç kaçak yakaladım. Berbat bir durum ama nereden geldiğini anlamamış gibi davranmam." Konuşmasını bitirdiğinde dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bu bir özür gibi geliyor.

Rahatlayarak iç geçiriyorum ve içimden bir kahkaha daha patlıyor. Hiçbir şey komik olmasa da. O gece Grammy'de sahne arkasında yaptığını yine yapıyor - görünüşe göre hiç çaba sarf etmeden beni okuyor. İnsanların, yapımcıların, menajerlerin, hayranların niyetlerini, isteklerini ve arzularını yansıtmaları için kendimi boş bir sayfa haline getirmeye çalıştığım tüm yollara rağmen, Miles Westbrook'un yanında dururken, ister kalabalık bir odada ister tek başıma bir sahnede olsun, ruhumu çoktan ortaya çıkarmış gibi hissediyorum.

"Öyle olabilir ama seninle ilgili hiçbir şey adil değildi," diye itiraf ediyorum. "Bana karşı nazik ve düşünceli olmaktan başka bir şey yapmadın ve magazin basınının manşetlerle çıldırmasının ve herkesin bunu İncil olarak kabul etmesinin nasıl bir şey olduğunu herkesten çok benim bilmem gerekir. Bildiğim kadarıyla fuckboy'un tam tersi olabilirsin. Koro çocuğu olabilirsin. Sen

bekâr olabilir!" Genelde yaptığım gibi şimdi de saçmalıyorum. O yüzden daha da derin bir çukur kazmadan bırakıyorum.

Bu sefer kocaman gülümsüyor ve ben bunu göğsümün ortasında hissediyorum. "Özrün kabul edildi," diye araya giriyor, son söylediğimi tamamen geçiştirerek-

Muhtemelen en iyisi de bu. Bu bizi konuşurken sapabileceğimiz garip yollardan kurtarıyor.

Bir kolunu kaldırıp arkasındaki saha girişine doğru işaret ediyor ve bakışlarım sağ dirseğinin iç kısmından geçen uzun bir yara izine takılıyor. Bunu zihnimin hafıza kutusuna kaydediyorum. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, sanırım buraya biraz top oynamaya geldik," diyor sırtarak.

Ben de ona gülümsüyorum ve beni stadyumun içine götürürken adım atıyorum.

"TAM OLARAK BİR TANE BÜYÜKLER LİĞİ BEYZBOL MAÇINA GİTTİM," diyorum Miles'a hiç söz almadan.

Şu anda yedek kulübesinin yanında duruyoruz ve stadyum ışıkları yüzde elli oranında yanıyor. Burada, dünya standartlarında bir beyzbol sahasının ortasında, ligin en iyi atıcılarından biriyle birlikte olmanın ağırlığını hissetmem için fazlasıyla yeterli bir ışık.

"Olamaz!" diyor, gerçek bir şaşkınlıkla. "2019'daki Yankees - Astros playoff maçı mı?"

Şimdi şok olma sırası bende. "Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Pfft. Sakin ol," diyor, kalbimin teklemesine neden olan bir gamzesini göstererek. "Milli marşı sen söyledin."

"Ah. Demek beni Google'da araştırdın?" Kollarımı kavuşturup parmaklığa yaslanıyorum.

"Söz konusu olan bu muydu?" diye soruyor yüzünü ekşitmeden. "Beni Google'da araştırmadığına inanmam mı gerekiyor?"

Tuş. Omuz silkip, benim için kale arkasına kurduğu beyzbol sopasına doğru ilerliyorum. Belki de onun bu kadar

Bir çocuğun düzenini sağlayarak yeteneğimi ya da yeteneksizliğimi doğru bir şekilde ölçtü. Ancak geçmişteki sakatlığım ve kalan travma göz önüne alındığında, buna saygı duyuyor ve takdir ediyorum.

Miles bana bir vurucu kaskı taktı ve bunu *hatıra olarak* saklayabileceğimi söyledi. Kendimi, bu olay karşısında neredeyse bayılacak hale gelmemin tek nedeninin gerçek bir nezaket jesti ile bana *iş yaptırılması* arasındaki farkı artık bilmemem olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. İçimden bir ses bunun onunla ilk olduğunu söylüyor ama bunu zaman gösterecek.

"Peki... seni beyzbola ne yönlendirdi?" Sopayı sararken soruyorum, sonra da az önce sahaya koyduğu topa hizalıyorum. "Dur! Dur tahmin edeyim," diyorum, sopayı sallarken durdurarak. Miles rotayı aceleyle değiştirmemden irkildi ama hemen toparlandı. Konuşmaya devam ediyorum. "O senin babandı. Elin daha en küçüğüne bile sığacak kadar büyümeden sana ilk atıcı eldivenini vermişti."

Birkaç saniye boyunca okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Bir an için onu kızdıracak başka bir şey söyleyip söylemediğimi merak etmeye başlıyorum. "Ne? Haksız mıyım?" Sessizliğe daha fazla dayanamadığımda soruyorum.

"Hayır, yakınından bile geçemezdim," diye yanıtlıyor tribünlere bakmadan önce. "Aslında bir -bunu sana söylediğime inanamıyorum- olmak istiyordum." Yüzünü avuçluyor ve derin bir kıkırdama çıkarıyor. "Ben... bir t-tenor olmak istiyordum."

Küçük bir nefes nefese kalıyorum ve yarım yamalak bir cevabı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Şaka yapıp yapmadığını anlamak için bir süre bekliyorum ve şaka yapmadığı anlaşılnca, "Yani... Placido Domingo, Andrea Bocelli? O tür tenorlar mı?"

"Evet." Dürüst bir yüz ifadesi ve ciddi gözlerle cevap veriyor. "Devam et. Gülün."

Ama ben hiç gülmüyorum. Onun yerine karşısında durup, eğlenen bakışlarım altında kıvranırken aptalca bir sırıtışla gülümsüyorum. "Hadi ama Miles. Beni burada kaskla, kör bir silahla, bir sürü küçük topa vurup ıskalamak üzere tutuyorsun. Bana bunu borçlusun. Duyalım mı?"

Sopayı ona uzattım ve bana kaşları çatık bir şekilde baktı. Ellerimi kalçalarımın altına koyup, "Bu senin mikrofonun Miles. Ve bu senin anın."

Gözlerini devirerek sopayı kaldırır, topuz tarafı yukarı bakar ve "Nessun dorma "nın açılış dizelerini başlar. İyi değil, aslında oldukça kötü. Ama aynı zamanda... mükemmel.

İlk birkaç satırı geveledikten sonra kendi kahkahası devreye giriyor ve onu durmaya zorluyor. "Şey, tenor olmak *istediğimi* söylemiştim, geçmiş zaman. Belli ki yeteneğim yokmuş."

"Ama cesaretin varmış," diyorum, az önce tanık olduğum şey karşısında hâlâ gülümsüyor ve hayranlık duyuyordum. "Bunu sana vereceğim."

"Büyükbabam bir müzede bekçiydi. Gece vardiyalarında koridorlarda yankılanan gür ve yankılı bir sesi vardı," diye anlatıyor. "Çocukken sesimin hep onun gibi çıkmasını istedim."

Yüzündeki uzak bakış, derin sesindeki duygu tonu - hepsi göğsümü çekiştiriyor. "Eminim sahip olduğun yetenekle gurur duyuyordur," diyorum. "Adı neydi?"

"Reginald Westbrook," dedi. Göğsünün hafifçe kabardığını fark etmiyorum - küçük bir gurur gösterisi. Miles, "Beyzbolu bulmama yardım eden oydu," diyor. "Sekiz yaşıma bastığım yaz beni Kansas City'deki ailesini ziyarete götürdü ve Negro Leagues Beyzbol Müzesi'ne gittik. Tamamen siyahlardan oluşan bu takımların eski grenli fotoğraflarına baktığımı hatırlıyorum. Yırtık pırtık ayakkabılarını ve yıpranmış üniformalarını görüyordum. Gün batımı kasabaları yüzünden yemek için duramadan ya da dinlenmeden günlerce nasıl oynadıklarını öğrendim. Evlerine, ailelerine biraz para gönderebilmek için nasıl zar zor para kazandıklarını. Tüm bunları ya oyunu sevdikleri için ya da yetenekleri inkar edilemeyecek kadar iyi olduğu için yapıyorlardı. Sonra eve, büyük teyzemin evine döndüm ve bu deneyimden o kadar etkilendim ki Jackie Robinson hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için bilgisayarını kullanmak için *yalvardım*. İşte o zaman Roberto Clemente'ye rastladım. Porto Riko'luydu, tıpkı büyükbabam gibi. Bilmiyorum... O andan sonra beyzbol benim için her şey olacakmış gibi hissettim."

"Ona benziyorsun. Clemente," dediğimde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Bana söylendi," diye yanıtlıyor. "Yani evet... O gece yatağa girdiğimde büyükbabamdan beni Küçükler Ligi'ne kaydetmesini istedim."

Heights."

"Anladığım kadarıyla takımın en iyisi sendin?"

Miles başı iki yana sallanırken dişlerinin arasından hava emiyor. "Dürüst olmak gerekirse, ilk başlarda zorlandım. Dış sahada başladım, zorlamaya ve kahramanım Clemente gibi olmaya çalıştım. Ama JV koçum beni konfor alanımdan çıkardı ve tümseğe koydu" diye açıklıyor.

Sonra tüm bunları anlatırken bir kez bile tökezlemediğini fark ettim. Ya da en azından benim fark ettiğim kadarıyla. Ve dikkatle dinlerken, bakışlarının, sözlerinin ve ilgisinin akıntısına kapıldığımı da hissettim. Bir yandan da denize doğru çekildiğim hissiyle savaşıyordum.

"Ve gerisi tarih mi?" diye sordum.

"Ve gerisi tarih oldu," diyor. "Şimdi." Ellerini çırpıyor. "Nasıl vuruş yapılacağını öğrenmeye hazır mısın?"

"Hiç de değil," diyorum ve o da gülüyor.

"Merak etme, yavaş gideceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde.

Bunun için biraz geç olabileceğinden korktuğumu ona söylemedim.

"Sana bir sorum var." Miles yedek kulübesinde yanımda oturuyor, az önce tıka basa doldurduğum Dodger Dog'un miktarından rahatsız olmamış gibi görünüyor

yüzüme.

Oraya vardığımda, trafik okuluna gitmeyi dört gözle bekleyen biri gibi, reklamcıların düzenlediği küçük "oyun randevumuzu" beklediğini düşündüm. Ama beni şaşırtarak ve midemi sevindirerek bir tür piknik ayarladı.

Jalapeños soslu yapışkan nachoları ve folyoya sarılmış dünyaca ünlü Dodger Dogs'u gördüğümde ağızımdan çıkan kelimeler, *gerçekten bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu* oldu. Ama gözlerimin sesini duyabilseydim, eminim "*İçime gir!*" diye bağıyor olurlardı.

"Büyürken, gençken bana bir kadının her zaman yanında yiyecek seçenekleri olduğundan emin olmam öğretildi... eğer isterse," diye açıkladı. Ve *istedim* de.

"Peki, bu soruyu soracak mısın?" Ağızımdan kaçan bir topak hardalı yalamadan önce şimdi soruyorum.

Miles bankta biraz rahatsız bir şekilde kayar. "Yaptığın işi seviyor musun?" diye sorar. "Kariyerini kastediyorum. Sadece bir hayal olduğu zamanki kadar seviyor musun?"

Biraz kılıanıyorum. Bunun başlıca nedeni, bir footlong çiğnerken derinlemesine araştırmak için ağır bir konu olması. Ayrıca, cevabı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama bu olayın bizimle olmasının yeniliği, video çekiminden sonra muhtemelen birbirimizi bir daha hiç görmeyecek ya da konuşmayacak olmamız, bir özgürlük duygusu yaratıyor. Sanki bir kez riskler düşük olabilirmiş gibi. Bu yüzden bu sefer düşünmek yerine sadece konuşuyorum.

"Hayır." Gerçek artık ortada, geri dönülmez bir şekilde. Ve aniden, sanki kendimi bile şaşırtmışım gibi bir sonraki nefesimi yakalamak için acele ediyorum. Az önce derin bir üzüntümü itiraf ettiğim gerçek bir yabancı olan Miles ile gözlerimi kilitliyorum ve yüzümün yüzeyi alev alev yanıyor. İçimde ağlayabileceğime dair garip bir his var.

"Özür dilerim," diyor, banktan aşağı doğru iniyor, sonra da oturduğu yerde duruyor. Muhtemelen bana yaklaşmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. "Yapmamalıydım-"

"Hayır, sorun değil." Sosisli sandviçi bırakmak için iyi zaman olduğunu düşünerek sözünü kestim. Yüzümü ondan çevirip ışıktandırılmış sahaya bakıyorum ve parmaklarımı bankın serin kenarına doluyorum. "Çocukken insanlara müziğin benim ana dilim olduğunu söyledim," diyorum o küçük masum Elladee'ye gülerek. "Benim yaşımdaki çocukların ya kafası karıştırdı ya da umurlarında . Çoğu yetişkin bunun sevimli, belki de biraz tuhaf olduğunu düşünüyordu. Sonunda, bana bunun böyle *olmadığını* kesin bir dille söyledikten sonra - ilk kelimem 'Barbie'ydi, anlayın işte - ailem sadece gözlerini devirir ya da konuyu değiştirirdi.

"Her neyse, herkesin çoğunlukla ikircikli görüldüğü bu *şeyi* severek çok uzun zaman geçirdim. Yani, tabii ki, kim müziği sevmez ki? Ama benim için hem ilk aşkım hem de en iyi arkadaşımdı. Böylece ülkenin öbür ucundaki üniversiteye gittim ve etrafımdaki herkes sevdiğim bu şey hakkında kararsızlığın *tam tersini* yaşıyordu. Sonunda yerimi bulduğumu düşünürdünüz, değil mi?" Şimdi beni öyle dikkatle izleyen Miles'a bakıyorum ki neredeyse aklım başımdan gidecek. Boğazımı temizleyerek devam ediyorum. "Ama burası bir hapisane gibiydi, çok boğucuydu. Buraya geri dönüp o şeyi *yapmak* istedim. Bu yüzden geri döndüm. Sonra Elliot'la tanıştım. Ve dedikleri gibi, gerisi tarih oldu."

Şimdi düşünüyorum da, Elliot'a olan aşkımı kaybetmem bir bakıma sanatçı olmaya olan aşkımı kaybetmemle aynı zamana denk geldi. Aynı zamanda bana sadece yaptığım işi sevip sevmediğimi soran bir adama anı kitabımın birinci bölümünü okuduğumu da fark ediyorum. Eğer daha önce *böyle* bir durum söz konusuysa, şu anda flört sahnesine geri dönmeye hazır olmadığım gün gibi ortada.

"Bütün bunları senin üzerine yıktığım için... *çok* özür dilerim," diyorum, yüzüm yine alev alev yanarak. "Hepsinin üstünü çiz. Evet! Yaptığım işi *seviyorum*. Ben... çok... şanslıyım. Çok... çok ayrıcalıklıyım! *Kutsanmışım*, gerçekten. O yapmayacak mı?"

"Ella. Ella." Miles sinir krizimi kesti. "Sorun değil. Dürüstlüğü hedefliyordum ve sen de bana bunu verdin. Yaşamak için sevdiğin işi yapmanın kendine has bir zevki vardır. Bu sevgi başka birine bağlandığında nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim."

Bir an için, sanki bu konuda söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor. Ama geri adım atıyor.

"Senin için de bir dereceye kadar böyle olduğunu hayal etmeliyim, değil mi?" Kendimi biraz çıkmazdaymışım gibi hissederek soruyorum. "Eski sevgilinle mi?"

"Öyle de denebilir, sanırım," diyor bir süre sonra. "Beyzbol neredeyse Monica'nın kanında var. Babası, amcası, erkek kardeşleri... hepsi bir noktada ikinci ligde ya da birinci ligde oynamış. Bazı açılardan stadyumda benden daha rahat görünüyordu. Ama bir oyuncunun eşi olmak kolay değil. Bu yüzden onun için de her şey çocuk oyuncağıymış gibi davranamam."

Bunun tamamen doğru olduğundan emin olsam da - sonuçta *WAGS* bölümlerinden payıma düşeni izledim - takım arkadaşınızla bir ilişki sürdüren eski eşiniz hakkında bu şekilde konuşmak bana en hafif tabirle cömertlik gibi geliyor. Özellikle de büyük ifşanın ardından hayatın Miles'a attığı onca yumruktan sonra. Ama bir yıl sonra iyileşmiş gibi görünüyor. Ve işte ben, tam da bunun ortasında, uzak gelecekte Elliot'la geçirdiğim yılları bir daha asla geri alamayacağım çalıntı zamanlardan başka bir şey olarak düşüneceğim bir günü kavramaya çalışıyorum.

"Artık kızgın değilsin," diyorum. Bu sözlerin aklımdan çıkmasına en az onun kadar şaşırıyorum, gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

Yine de çabucak toparlanıyor ve omuz silkiyor. "İnsanların düşündüğünün aksine hiçbir zaman kızgın olmadım."

Neyse ki Miles sessizliği dolduruyor. "Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Omuzlarım hemen gerildi. Ama onunla konuşmayı seviyorum, bu yüzden yine de başımı sallıyorum.

"Neydi o? Sahnede, sen ve seninle-" Son kelimede hafifçe takılıp kalıyor ve ben de aşağı bakıp bacağına hafifçe vurduğunu fark ediyorum.

Boğazımı temizleyerek tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Elliot'ın öpücüğü bir gösteriydi," diyorum. "O ve ben boşanıyoruz. Sadece bir sürü bürokrasi, avukat ve... drama var. Eminim anlamışsındır."

"Belki biraz fazla," diyor, açıklamamdan tatmin olmuş görünüyor. Sonra yüzü bulutlanıyor, sanki kendi uzun ve herkesin gözü önündeki boşanma savaşının anıları hala yüzeye çok yakınmış gibi. "Sana her şeyin kolaylaştığını söyleyecekler," diyor. "Ama söylemedikleri şey, önce zorlaştıdır. En azından bir noktada hayatınızın geri kalanını adadığınız bu kişi birdenbire düşmanınız gibi davranmaya başlar. Yukarı aşağıdır."

"Ama sen buna alışkınsın," diyorum. "Rakiplerle yüzleşmeye."

"Öyle düşünebilirsin, evet," diye yanıtlıyor. "Ama hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğinizi düşündüğünüz biri olduğunda bu bambaşka bir oyun. Seni herkesten daha iyi tanıyan biri." Şimdi gülüyor ama şakası yok. "Ve bir an için bu işi yürütebileceğimizi düşünmüştüm."

Bu beni biraz geriye itiyor. Yine de yargımı yutuyorum, çünkü kendini yeterince yargıladığını görebiliyorum.

"Aptalca. Biliyorum." Duraksıyor, alnını ovuşturuyor. "Her neyse, bunu kendimle ilgili yapmak istememiştim. Sadece senin yaşamak üzere olduğun şeyleri benim de yaşadığımı ve diğer tarafa geçeceğini bilmeni istedim."

Birkaç saniyeliğine tam olarak bunu, yani tüm bunların *diğer tarafını* hayal etmeye çalışıyorum. Ama çok bunaltıcı. Çünkü uzun zamandır ilk kez bu kulübede, bu Dodger Dog ve bu sahte peynirli nacho'otururken, başka bir yerde olmak için acele etmiyorum.

Kapalı kapılar ardında kaldığımızda ben ve glam ekibi hakkında kesin olan tek bir şey varsa, o da incelik olmadıdır. Karavanım bizim sessizlik konumuz. Bu kutsal alanda, yüksek sesle düşünebilir ve hissedebiliriz - bu yüksek sesle ve yanlış olmak anlamına gelse bile. Hiçbirimiz dilimizi nasıl ısıracağımızı bilmiyor gibi görüldüğümüz için de oldukça uygun...

En azından uzun sürmez.

"Mm-mm-mm." Sheryl'in onaylamayan homurtuları, uzun ipeksi saçlarımı kıvrırırken sanki bir işaretmiş gibi geliyor. "Günün sonunda gidip her şeyi mahvetmeleri için bana bunca güzel iş yaptırdıklarına inanamıyorum," diye alay ediyor.

Sheryl klip yönetmenim Laurel Chevalier'in bugünkü çekimin son sahnesi için planladığı dramatik efektlerden bahsediyor. Mini söylevini dişlerindeki bir yarıktan hava emerek bitiriyor ve ortaya çıkan ses ıslık çalan bir çaydanlığı taklit ediyor.

"Biraz sahte yağmurun kimseye zararı olmaz," diyor Rodney, çekim için son görünümümü -omuzdan sarkan, ayak bileklerime kadar inen ve üzerime ikinci bir deri gibi oturan dar bordo bir elbise- buğuladığı odanın karşısından yardımsever bir şekilde. "Ayrıca, hepimizin verilen görevi anladığını sanıyordum," diye ekliyor. "Buz Kraliçesi *eğilin* dedi. Bu da her şeyimizi ortaya gerektiği anlamına geliyor!"

Ne yazık ki Rodney'nin coşkusu bulaşıcı değil. Ekibin çözülmekte olan medya anlatısının kontrolünü yeniden ele geçirme planı, "Hayır" için klip çekimimin ilk gününde olduğumuz gibi, iyi bir şekilde devam ediyor olabilir.

Sıradan Aşk." Ama e-okuyucuma boş boş bakarken ve bir fincan sıcak çayı yudumlarken, çok fazla *eğilmedim*.

Elliot, Miles ve benim Grammy Ödülleri'nde bir milyon gözün önünde farkında olmayan bir üçlü gibi beceriksizce manevra yapmamızın üzerinden sadece bir hafta geçti ve o zamandan beri internette dayak yiyorum. Bu sabah pes ettim ve telefonumdan sosyal medya uygulamalarını sildim - ama ancak Janet'in bahsettiği Miles'ın benim müziğimle çalıştığı TikTok videolarını izleyerek bir saat geçirdikten *sonra*.

Gurur duymuyorum.

Kitleleri ve onların kamusal bir figür olarak benim hakkımdaki düşüncelerini önemsemek söz konusu olduğunda kayıtsızlık ile saplantı arasında büyük bir uçurum var. Ben her zaman bu ikisinin ortasında bir yere düşmüşümdür. Ama ne zaman kendimi iki uçtan birine doğru kayarken bulsam, onu kapatıyorum. Tam bir sosyal medya temizliği. Hiç bu kadar gerekli olmamıştı.

Elliot'a gelince, vermek istediği mesaj mühürlenmiş ve iletilmiş olarak - savaşımadan bırakmayacağını söyleyerek- Bayan Thing'i de yanına alarak göletin diğer tarafına geçti bile, ama avukatına boşanma belgelerinde bir değişiklik yaptırmadan önce değil.

"Lanet olası aklını mı kaçırdı?" Havaalanına giderken Rohin'in Escalade'inin arka koltuğunda avucumun içinde tuttuğum dikdörtgen cihaza fısıldayarak bağırdığımı hatırlıyorum. "Elliot performans haklarımın yüzde ellisini iptal etmekle mi tehdit ediyor? Bu yasal mı ki?"

"Evlilik öncesi anlaşmada bir madde var, muhtemelen jargonla ne kadar derine gizlendiğini gözden kaçırmışsınızdır," diye devam etti Janet kendine özgü sakin, kırılmış yetkinliğiyle, "ama bu hakların nasıl *her zaman* bir beklenmedik duruma bağlı olduğunu detaylandırıyor."

Kalbim karnıma düştü. "Ne tür bir beklenmedik durum?" Yine de ciyak ciyak konuşmayı başardım.

"Kamuoyunda önemli ölçüde utanç yaratacak bir olay... Esasen Elliot'ın avukatları, müvekkillerinin takdirine bağlı olarak kullanılabilecek tek yönlü bir ahlak maddesi koymuşlardır."

"Yani, benim yanlış yaptığımı dair kanıt sunmasına bile gerek olmadığını mı söylüyorsunuz? Sadece hakime duygularını incittiğimi mi söylemesi gerekiyor?"

Sonra Janet tabutuma çiviye çaktı. "Tatlım, manşetler kanıttır." Ve işte o zaman kalbim kıcıma düştü. "Bunu özellikle erkeklerde çok sık görüyorum," diye devam etti üzüntüme rağmen. "Egoları ve duyguları direksiyona geçtiğinde, *herkes kemerini bağlasın!* Kimse güvende değil. Ve yakın zamanda anahtarları geri almak için mantığa veya akla güvenebileceğimizden şüphelendiğim için, bunu mahkemede meydan okumayı hedeflediğimiz şeyler listesine eklememiz gerekecek."

Normalde, denenmiş ve doğrulanmış halkla ilişkiler stratejisi olan dikkat çekmemek ve her şeyin bir an önce sona ermesi için dua etmekle yetinirdim. Ancak tehlikede olan bu kadar çok şey varken, kontrolün parmaklarımın arasından kayıp gitmesi riskini göze alamam. Kamuoyu mahkemesi güçlü bir yumruktur ve darbeler bu şekilde gelmeye devam ederse, Elliot'a karşı *gerçek* mahkemede kazanma şansım her yeni skandal manşetiyle azalır.

Ben uygulamayı temizlemeden önce, ünlü dedikodu hesabı Glitter 'N Dirt, sekiz yıllık evliliğimiz boyunca Elliot'ı terk etme alışkanlığım hakkında içeriden bilgi sahibi olduğunu iddia eden takipçilerinden bir dizi isimsiz ipucu yayınlamıştı. Görünüşe göre, bu "kaynaklar" beni bir dizi B-list aktör ve profesyonel sporcuyla ilişkilendirebiliyordu. GnD'nin gönderilerinde, hesap sahibi ve ruhsuz Hollywood dedikoducusu Rick Fenway bana Ella Simone olarak yapılan atıfları TWW ile değiştirmeye başlamıştı. Hızlı bir Google araması beni, benim durumumda kısaltmanın "The Wannabe WAG" anlamına geldiğini açıklayan lanetli bir Reddit başlığına götürdü - sol gözüm o zamandan beri seğirmeyi bırakmadı.

Bu yeni gelişmeden önce Janet ve Gabriel'in Miles Westbrook'la olan ilişkiye profesyonel bir bağlam kazandırmak için uyguladıkları B Planı stratejisine zaten şüpheyile yaklaşıyordum. Ama şimdi, etrafımda bir kibrit yakabilir ve muhtemelen tüm bu olaydan dolayı öfkeli olduğum için bir şehir blogunu yakabilirsiniz.

"Ella, iyi misin kızım?" Jamie soruyor ve bu beni şaşkınlıktan uyandırıyor. "Çünkü o göz seğirmeye devam ederse, bu kirpik retinana yapışacak."

Birdenbire set yıkıldı ve dökülmemiş gözyaşlarından oluşan bir baraj patladı. Jamie şu sözleri söylemeseydi belki kendimi tutabilirdim

İyi misin, kızım? Sadece dokunduğunda acıyan bir yara gibi, çoğu gün *iyiyim*. Aslında kimse yüzeyin altını kurcalamadığı sürece gayet iyiyim. Ama bugünle ilgili bir şey ve ona yol açan her şey, kendimi çiğ, tamamen açıkta ve tamamen başımın üstünde hissetmeme neden oldu. İki saat içinde Miles Westbrook'a ikna edici bir şekilde delicesine aşık olmam ve aynı zamanda son birkaç yılımı Elliot Majors'a yavaş yavaş aşık olarak geçirdiğim gerçeğiyle *yüzleşmem* gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Kahretsin, işte başlıyoruz." Rodney elinde bir kutu selpakla koşturmadan önce odanın öbür ucundan homurdanıyor. Sheryl ve Jamie hazırlık işlerini bırakıp ben sandalyeye yığılırken etrafıma toplandılar.

"Devam et ve içindikileri dök," diyor Sheryl. "Bunun için buradayız kızım. Yanında olduğumuzu ."

"Mm-hmm. Konu açılmışken," diye araya giriyor Rodney. "Bir shot'a ihtiyacın olabilir. Jamie, tekila nerede?"

Bu beni güldürüyor. "Rodney, saat sabahın dokuzu. Ciddi olamazsın?"

Jamie birdenbire bir şişe reposado çıkarıyor. Dört shot bardağını salladıktan sonra "Kalp krizi gibi" diyor.

C *Botoksumun etkisi geçmeden aşıklardan biraz rüzgar alabilir miyiz? Lütfen ve teşekkürler!*

Laurel Chevalier büyük olasılıkla bir sigarayı hiç geri çevirmemiştir. Bunu sesindeki neredeyse acı veren anlayabilirsiniz. Bu bir etki değil, o yanık gırtlak hak etti. Bu, herhangi bir odadaki varlığını duyuran hafif tütün da anlaşıyor. Kötü alışkanlıklar bir yana, Lydia bana yıllar süren başarısız girişimlerden sonra nihayet bir çekim için onunla anlaştığımızı söylediğinden beri şanslı yıldızlarımı sayıyorum. Lydia sadece erkek egemen bir sektörde bir kadın sanatçı olarak kendi ayakları üzerinde durabilmiş efsanevi bir videograf değil, aynı zamanda son otuz yılın en ikonik müzik videolarından bazılarını yönetti.

Laurel pratik nedenlerle olmasa da en azından *sanatsal* nedenlerle rüzgâr istedi. Miles'la aramda sadece parlak bir metal direk varken, onun kesintisiz bakışlarının yoğunluğu altında kıvrınmamaya çalışıyorum. Video çekiminin ilk sahnesindeyiz ve şu ana kadar Laurel'in görüntü yönetmeni çekimi hazırlarken bir sürü "acele et ve bekle" oldu. Yaklaşık bir düzine figüran ve bir avuç dansçıyla birlikte Miles ve ben 4 treninin bir replikasının içine tıktırılmış bir ses sahnesindeyiz. Saniyeler içinde, iç kompartımanda o mantıksız rüzgar başladı ve omurgamdan bir ürperti geçti.

"Üşüyor musun?" Miles gözleri omuzlarımın ve kollarımın açıkta kalan derisini kaplayan tüylerim üzerinde gezinirken soruyor. Laurel'in yoğun programı nedeniyle, New York'ta sıcak bir yaz gününde çekilmesi gereken bir video, sezonun çok dışında planlanmak zorunda kaldı.

Midtown Manhattan'da Şubat ayındayız ve üzerimde nervürlü bir kolsuz bluz ve kot şort var. Isıtılmış bir ses sahnesinde olabiliriz ama hava hala soğuk.

"Her zaman," diyorum zorlukla yutkunarak. Sekiz yıldan uzun bir süre önce yaptığım ilk çekimden beri bir video çekimi için gergin olmamıştım. Ama riskler hiç bu kadar yüksek görünmemişti. Ayrıca bugün benden beklendiği gibi bir rolü gerçekten *canlandırmam* da gerekmemişti. Genellikle, stüdyoda hazırladığım vokallere dudak senkronizasyonu yaparken, kendinden emin ve seksi arasında doğru dengeyi kurarken koreografiyi tutturmam gerekir. Ama bugün insanları aşık olduğuma ikna etmem gerekiyor. Muhtemelen son birkaç yılda mükemmelleştirmem gereken bir şey.

"Sakıncası var mı?" Miles ellerini parantez gibi kollarımın iki yanına yerleştirmeden önce soruyor. Yaklaşık iki santimlik bir boşluk bıraktı, böylece henüz tam olarak dokunmuyoruz. Ama sanki dokunuyormuşuz gibi hissediyorum. Avuçlarından yayılan ısı uzaktan tenimi ısıtıyor. İzin vermenin ne anlama geldiğini pek düşünmeden evet anlamında başımı sallıyorum. Sonra elleri üzerime geliyor ve tüm vücudumu saran bir ürperti ayaklarımdan başımın tepesine kadar yayılıyor. Gözlerimin kapanması için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Ama sonra teslim oluyorum.

"Hız!" diye sesleniyor görüntü yönetmeni, kameraların kayıtta olduğunu belirtmek için. Ses kaydı yapmadığımız için Laurel "Motor!" diye sesleniyor.

Ses operatörü "Müziği aç!" diye bağıyor ve anın tadını çıkarma şansım eriyip gidiyor.

Sanki transa geçmişim gibi, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Miles'ın dokunuşu hızla uzaklaşıyor ve tüm o yapışkan sıcaklık da onunla birlikte gidiyor. "No Ordinary Love" ın baştan çıkarıcı davul ritmi ve vurmali gitar girişi etrafımızdaki boşluğu doldururken, trenin karşı taraflarında yerlerimizi almak için adeta birbirimizden ayrılıyor. Kamera trenin arkasından yavaşça bize doğru ilerliyor, figüranların ve dansçıların yanından geçiyor, bu da bize yerimizi almamız için birkaç saniye veriyor. Yolda Laurel'in notlarını zihnimde prova ediyorum.

Sahneyi uzun bir çekimde çekiyoruz, bu yüzden prova yaptığımız gibi sırtım tren kapısına dönük olarak hedefime ulaştığımda, telefonumu kontrol ederek ve hayali eski erkek arkadaşımdan gelen bir mesajı kaydırarak başlıyorum. Alnımı çimdikleyip boynumu serbest bırakıyorum, böylece başım trenin kirli kapısına çarpıyor.

Arkamdaki pencereden. Sahte bir ray üzerine yerleştirilmişiz, böylece tren sanki tünelden hızla geçiyormuşuz gibi gümbürdüyor ve sallanıyor. Nemlendiriciler havaya nem pompalıyor, bu yüzden estetik rüzgara rağmen, gerçek bir New York yeraltı yazı gibi bunaltıcı ve nemli hissetmeye başlıyoruz.

Tam karşımda durduğunu bilmeme rağmen Miles'a henüz bakmadım. Laurel'in notlarına göre telefonumu çantama attıktan, şakaklarıma masaj yaptıktan ve inledikten sonra kafamı kaldırdığımda uzun boylu, yakışıklı bir yabancıyla göz göze geleceğimi bildiğim için midemde bir gerilim oluşuyor. Ve o andan itibaren hayali aşk hikayemiz uçuşa geçecek.

Önce, ben işaret verene kadar birbirinize bakacaksınız. Sonra, mıknatıslar gibi, ikiniz de trenin ortasına doğru ilerleyeceksiniz, aranızda sadece dengeleyici kutup olacak. Bu noktada, sadece birbirinizle konuşmanızı istiyorum. Gevezelik edin. Birbirinizi gülümsetin ve güldürün. Aslında ne konuştuğunuz önemli değil, çünkü yakalamak istediğim konuşma, gözleriniz her buluştuğunda gerçekleşen konuşma.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve Miles'ın gözlerini diktiğinden emin oluyorum. Yüzündeki yarım gülümseme beni ve içimden gergin bir kahkaha yükseliyor. Delicesine etkilendiğim bir adamla nasıl flört edeceğimi bile bilmeyecek kadar uzun zamandır oyunun dışında kalmış olabilir miyim? Karakterimi çoktan bozduğum için hemen kendimi tekmeliyorum, sonra Laurel'in bu ilk uzun çekim için bir numaralı kuralını hatırlıyorum: *Kesmek yok! Ne olursa olsun, çekime devam ediyoruz.* Kafamı tekrar oyuna verip yüzüne odaklanıyorum. Benim garip gülüşüme karşılık Miles'ın sırtışı geniş bir gülümsemeye dönüştü. Ve karnıma açlık acısı gibi bir şey yerleşti.

Bakışları çantama kayıyor ve yüz hatlarında kısa süreliğine ciddi bir ifade beliriyor, sanki az önce telefonda beni neyin üzmüş olabileceğini merak ediyor. Daha sonra vereceğimiz molada ona oyunculuk yeteneği için iltifat etmeyi aklıma not ediyorum.

Gözlerimin serbest düşmesine izin veriyorum ve onu içime çekerek boylu boyunca geziniyorum. Aynı zamanda, her hareketimizi yakalamak için stratejik olarak konumlandırılmış çok sayıda kameranın da farkındayım. Onların varlığını bir güvenlik ağı gibi rahatlatıcı buluyorum. Kameralar kayıta olduğu sürece, biliyorum ki

Bırakmak ve bu çekimin yoğunluğunun tadını çıkarmak, bu manyetik çekime teslim olmak için yaratıcı özgürlük. Çünkü sonuçta bu sadece göstermelik.

TAMAM, HERKES KIRK BEŞ DAKIKA ARA VERSİN!

Laurel günün ilk molası için bizi serbest bırakıyor ve Rodney elinde benim güvenilir kabarık bornozumla yanıma koşuyor - cereyanlı setlerde geçen uzun günler için her zaman yanımda taşıdığımdan emin olduğum bir bornoz. Giyinmeme yardım ettikten sonra, rahat Ugg botlarımı göstererek onları giymeme yardım ediyor. Her gün farklı zamanlarda olduğu gibi bu anda da, son zamanlarda kendimi içinde bulduğum tüm karmaşaya rağmen ne kadar şanslı bir aptal olduğum aklıma geliyor.

Hiç düşünmeden uzandım ve en eski arkadaşşıma sıkıca sarıldım. "Beni kırıştırma, sürtük! Kırıksıklıklardan nefret ettiğimi biliyorsun," diyor, sıkıca sarıldım. "Bu ne için ki?"

"Sen olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ona söylüyorum, çünkü yeterince söylemediğime eminim.

"Güven, aşkım. Farkındayım," diye yanıtlıyor yanağıma hafifçe vurarak. "Ayrıca, bunun için para alıyorum."

Gözlerimi gönülsüzce deviriyorum ve kurnaz masalardaki yemek seçeneklerini ve atıştırılmalıkları incelemek için uzaklaşıyorum. Titiz bir incelemeden sonra bir paket Doritos, kocaman bir çikolatalı kurabiye, hindili pesto dürüm ve en sevdiğim gazlı içeceği tercih ediyorum. Çoğu gün oldukça yumuşak bir diyet uygulam. Hayat ve programlar kaotik olduğunda ve hangi şehirde ya da saat diliminde olacağınızdan asla tam olarak emin olamadığınızda, hazırda tatmin edici ve sağlıklı tutarlı öğünler bulundurmak çok önemli. Ama zanaat servis masaları sette en sevdiğim yerdir; en sevdiğim konfor unsurları tek bir yerde toplanmıştır.

Ekibin geri kalanının dağılmasıyla kendi halime bırakıldım - benim için cennet. Mırıldanıyorum, kalçalarımı bir o yana bir bu yana sallıyorum, kendimi karavanımın içine kilitleyip ganimetlerimi mideye indirdiğimi, sonra da en az on beş dakikamı bir kedi uykusuyla şarj olmaya ayırdığımı hayal ediyorum.

"Uzun bir kış için yiyecek mi arıyorsunuz?"

O derin, çakıllı ses beni zıplatıyor, tüm eşyalarımı havaya fırlatıyorum. Her biri belirgin bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Sonra soda kutumun kapağı açılıyor ve Miles'a doğru düzenli bir sıvı akışı başlıyor.

Dağınıklığı toplamak için çömeldiğinde bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çok özür dilerim!" Bağıriyorum. "Sırılsıklam olmuşsun." Onu kurulamak için çılginca bir havlu aramaya başladım.

"değil," diye cevap veriyor, ayağa kalkıp artık çarpık olan eşyaları büyük bir çöp kutusuna atmaya gidiyor. "Bir dişi aslan otlarken ona yaklaşmamam gerektiğini bilmeliydim," diye şaka yapıyor ve nemli gömleğini göğsünden ve karnından sıyrıyor. Bu görüntü kısa süreliğine dikkatimi dağıtıyor ve boğazımı temizliyorum. "Gerçekten yapmalısın," diye cevap veriyorum. Sonra duruma yardımcı olma hevesiyle bir avuç peçete kapıyorum ve hiç düşünmeden nemli gömleğinin içine bastırmaya başlıyorum - çok sıkı ve biçimli gövdesine karşı.

Birden büyük bir hata yaptığımdan korktum. Sanki yanmışım gibi geri çekiliyorum, peçeteleri ona doğru itiyorum ki işini bitirebilsin.

iş. Kıkırdıyor.

"Yani, rastgele bir pop yıldızının klibinde oynamak için beyzbol sezonundan hemen önce New York'a gelecek kadar boş vaktin mi oldu?" Arsızca soruyorum, hem konuyu değiştirmek için çaresizim hem de cevabıyla gerçekten ilgileniyorum.

Elini yüzünü kuruladıktan sonra peçeteleri bir tomar haline getirip mükemmel bir nişanla çöp kutusuna atıyor ve bana basketbolun da repertuarında olmadığını merak ettiriyor.

"Birkaç hafta içinde Camelback'e gidene kadar hiçbir şey yapmadığımı söylesem bana inanır mısın?" diye soruyor ve gözlerindeki parıltı yüzümü kızartıyor.

"Öncelikle bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor," diye cevap veriyorum dürüst bir şaşkınlıkla.

"Komiksin," diyor, gülümsüyor ama gülmüyor. Bugüne kadarki tüm etkileşimlerimizde gibi, her hareketimi fark ettiğini fark ediyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak ya da bornozumun kemerini sıkmak gibi, sanki bir portre için beni inceliyormuş gibi. Bu aynı anda hem sinir bozucu hem de heyecan verici.

Taze bir kutu böğürtlen aromalı maden suyundan bir yudum almadan önce burnumu karıştırıyorum.

Hâlâ bir açıklama beklediğimi hatırlamış gibi nefesi kesiliyor. "Camelback Ranch takımın bahar antrenmanlarını yaptığı yer. Sezonumuzun başlangıcı sayılır," diyor açıkça, asıl sorduğum soruyu yanıtlamadan önce. "Grammy'de eğlenceli ve tuhaf bir gece geçirdik. Sonra bir baktım, menajerim beni arıyor ve klibinde oynamam için rasgele bir teklifte bulunuyor. Bir toplantı ayarladı. Ben de gittim. Bana hakaret ediyorsun. Çekilmeyi düşünüyorum. Sonra stadyuma geliyorsun ve-" Duraklıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Beni şaşırttın diyelim. Ben de düşündüm ki... belki bu eğlenceli olabilir?"

"Huh." İçkimin kutusundaki tırnağı baş ve işaret parmakları arasında ileri geri oynattığımı çok geç fark ediyorum ve aniden kopuyor. Çabucak cebime atıyorum. "Öyle mi?"

"Bu konuda yalan söylemem. Senden saklayacak bir şeyim yok," diyor. "Ayrıca... sen rastgele bir pop yıldızı değilsin."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için de hiçbir şey söylememekle yetiniyorum.

Sonra birkaç dakika sessiz kalıyoruz ve aramızdaki alışverişin üzerine bir gariplik çöküyor. Miles güvenli bir konu değişikliğiyle buzları kırıyor.

"Peki, bu hiç bitmeyen çekim sonunda bittiğinde ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

Bu sorunun geyik muhabbetinden öte bir şey olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Saçlarımı gereksiz yere karıştırarak, "Ohhh... Muhtemelen otelime kapanıp çok fazla paket yemek yiyeceğim ve *You've Got Mail*'i izleyeceğim. O benim her zamanki rahatlatıcı saatim."

"Huh. Bunu hiç görmedim," diyor, çenesini hafifçe kaldırıp kirpiklerinin altından bana bakarken. "Bir ara kontrol etmem gerekecek."

"Kapsamlı bir inceleme bekliyorum." Gülüyor. ", Koç."

S Dans eden toz ve güneş ışığı, aksi takdirde sade ve hareketsiz bir alanın üzerine altın vuruşlar yapıyor. Bu hayal günü için

Trende beni büyüleyen uzun boylu ve yakışıklı yabancı şimdi beni Met'e götürdü ve burada kendisine kur oyununu geliştirmesi için sıkı talimatlar verildi.

Met'in Amerikan Kanadı'nın ışık dolu giriş avlusunu keşfederken kameraların beni ve Miles'ı sorunsuz bir şekilde takip edebilmesi için mermer zemine uzun kıvrımlı raylar döşendi. Büyük alan çekim için geçici olarak durumda ve bu kez dansçılar ya da figüranlar yok; sadece biz ve heykeller var. Şu anda kendimi onlardan biri gibi hissediyorum-soğuk, sert ve etrafımdaki tüm koşuşturmadan kopuk.

Mürettebat üyeleri kendi işleriyle uğraşıyor. Rodney ve Sheryl bir köşede, bir bankın üzerinde birbirlerine sokulmuş derin bir sohbete dalmışlardır. Jamie, Miles'ın alnına bir güzellik blenderi sürüyor, az önce söylediği bir şeye gülmekten çenesi neredeyse yerinden çıkacak. Son on dakikadır Laurel, reklamcısı Sam'le birlikte çekim listesini titizlikle inceliyordu. Ama şimdi bana doğru yürüyor, kararlılıkla kaşlarını çatıyor ve ağzını çerçevelemek için kalan birkaç çizgiyi sıkılaştırıyor. İçimde aniden buharlaşıp yok olma dürtüsü uyanıyor, sırf üzerimde denemek üzere olduğu titreşim modifikasyonundan kaçınmak için.

Laurel yaklaşıyor, sanki kucaklaşacakmış gibi kollarını kaldırıyor. Ama oraya vardığında, bunun yerine ellerimi serin, pürüzsüz avuçlarının içinde sıkıyor - muhtemelen beni silahsızlandırmak ya da rahatlatmak için yapılmış ama tam tersini yapan bir jest.

"Bugün nasıl hissediyorsun? İyi hissediyor musun?" Sözleri doğal olmayan bir şekilde yumuşak ve tatlı, sanki sorunlu bir çocuğa mırıldanıyormuş gibi.

Boğazımı temizleyerek "Harika! Kendimi harika hissediyorum!" diyerek duygularımı kelimelerle ifade etmeye çalışıyorum. Onun inanmayan bakışları karşısında sönüyorum. "Neden soruyorsun? Benden ihtiyacın olanı alıyorsun, değil mi?"

Ellerini sallayarak abartılı bir şekilde başını sallama gösterisi yapıyor. "Olamaz! Mükemmelsin! Saçının bir teli bile yerinde değil!" Demek istediğini vurgulamak istercesine başımı okşuyor.

Laurel sonra bir elini uzatarak uzun bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve daha da eğildiğinde sesi alçalıyor. "Dinle. Bazı çekimlerin biraz-" Duraksıyor, başını ileri geri sallıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Buna *soğuk* diyelim. Ve belki biraz da korkmuş. Sanki adama dokunmaktan korkuyorsun."

Laurel bastırduğu nefesini bırakıyor ve sanki bütün gün içinde tutmuş gibi omuzları gevşiyor. Sonra gözlerimin içine bakıyor, sanki bana gerçekten bir soru sormuş ve cevabını bekliyormuş gibi.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde, boğuk ve utanç verici bir "Oh-kaaay" diyorum. Yüzüm alev alev yanıyor ve muhtemelen bugün beşinci kez, başka bir kaybolma eylemini düşünüyorum.

"Bak, anlıyorum," diye devam ediyor, görünüşe göre tüm numaraları bir kenara bırakmış. "Muhtemelen burada işlerin karıştığını biliyorum." Önce başımı, sonra göğsümü işaret ediyor. "Ve burayı. Ama bugün, insan olmayalım. Sadece sanatçı olalım. Hadi... tüm bu şeyleri dışarı itelim. Anlıyor musun?" İki eliyle geniş bir hareket yaparak pencereleri işaret ediyor. "Ve hadi Ella, şu adama bak. Yani gerçekten... Ona bak!" Cesur bir işaret parmağıyla Miles'ı gösteriyor; bu hareket doğal olarak ve ne yazık ki onun dikkatini çekiyor. Yüzümü avucumun içine alma isteğime karşı koyuyorum ama Jamie'nin kusursuz ritmini bozmaktan Allah korusun.

"Sizin için ne yapabiliriz?" Laurel içsel sarmalımı yarıda keserek soruyor. "Orada bir yerde zihinsel bir engel var. O yüzden söyle bana. Seni o kamburdan nasıl kurtarabiliriz?"

Ekstra önlemlere gerek kalmayacağına dair onu temin etmek için ağzımı açtım. Onun notları alındı ve ben daha iyisini yapabilirim ve yapacağım. Ama o beni kesti.

kapalı. "Biliyorum!" bağılıyor neredeyse. "Sanırım tam aradığım şeyi buldum."

LAUREL'İN BÜYÜK PLANI, Miles ve benim DJ'lik yapmamıza izin vermek, bir sonraki sahne için çalınacak ruh hali müziğini seçmemizi sağlamak ve benim seçimimin önce gelmesi. B-roll çekimi yaptığımızdan ve koreografi ya da dudak senkronizasyonu olmayacağından, sesi sadece bir hava yaratmak için kullanıyoruz. Bu yüzden yeniden çevrimin ruhuna uygun olarak, her zaman favorilerimden biri olan "The Sweetest Taboo "yu istedim.

Beş, dört, üç, iki... Hız!

Müzik çal!

Motor!

Şarkı başladığında, senkoplu davulların ardından gelen yağmur sesi etrafımızdaki alanı dolduruyor ve tüm mermer, bronz ve pirinç yüzeylerden yansıyor. Ve tam Sade sevgilisine gerçekten ne hissettiğini söylese ne olacağını merak etmeye başladığında, Miles parmaklarını önce benimkilere sürterek ve sonra hepsini birbirine kenetleyerek beni şaşırtıyor.

Laurel'in seçtiği kelime zihnimde yankılanıyor... *soğuk*. Ama eli elimdeyken, bu samimi, ezici dokunuş bana ürpermekten fazlasını veriyor. Beni hücresel düzeyde titretiyor, katı ve emin yanlarımı ham enerjiye dönüştürüyor. Ona dokunmaktan korkmuyorum, aksine bunu yapmak için adeta *yanıyorum*. Ama bu bile tek başına dehşet verici.

Miles kulağımdan sadece santimetre uzakta duracak şekilde eğilmeden önce saniyeler el ele tutuşmuş bir şekilde öylece duruyoruz. "Muhtemelen etrafta dolaşıp tüm bu sanata bakmamız gerektiğini biliyorum, ama gerçekten seninle dans etmek istiyorum."

Gülümseyen gözlerine bakıyorum ve hiç sorgulamadan *evet* anlamında başımı sallıyorum. Sertçe yutkunarak ona dönüyorum, tam o sırada boştaki eli kısa bir süreliğine kalça kemiğimin yanından geçerek sırtımın alt kısmındaki yerini alıyor. Bu bileşik dokunuşun sıcaklığı duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyor. Ezilmeyi hisseden herkes

hiç dans etmediğimi düşünebilir. Tabii ki dans ettim, ama Miles Westbrook'la hiç etmedim.

Kas hafızası için Tanrı'ya şükürler olsun.

Sol elimi ensesine koyuyorum; sıcak teninin en pürüzsüz kıvrımıyla saçlarının keskin solgunluğunun bulunduğu yerde, kıyıya yaklaşan su gibi lezzetli bir kontrast var. Miles kenetlenmiş ellerimizi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına değdiriyor. Kendime rol yaptığımızı, sadece şov yaptığımızı hatırlatmak zorundayım.

"Sanırım buraya daha önce gelmişsiniz?" Küçük bir sohbetin beni yaptığımız şeyin gerçekliğine, yani bir video çekmeye alıştıracağını düşünerek soruyorum.

"Ah evet," diyor. Sonra küçük bir kahkaha tüm yüzünü kaplayan ısıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Büyükbabam ve büyükbabam... Burada birlikte emekli oldular. Çoğu gün okuldan sonra ya elmastaydım ya da burada, öğleden sonra vardiyalarında onları rahatsız ediyordum."

"Yani büyükbabanın çalıştığını söylediğin 'müze'... Met miydi?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek sordum.

"Mm-hmm," diye onaylıyor, beni bir tur attırıp sonra tekrar kendine çekmeden önce. "Büyükbabam otuz beş yılını Kostüm Enstitüsü'nde terzi olarak geçirdi. Ve büyükbabam, şu sesli olan" -Miles gözlerime bakmak için başını eğiyor- "sonunda burada güvenlik şefliğine kadar yükseldi."

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "En sevdiğin kısım koridorlarda devriye gezmesine yardım etmek miydi?"

"Hayır," diyor kıkırdayarak ve o kadar yakın duruyoruz ki göğsünden gelen gürültüyü hissedebiliyorum. "Aslında büyükbabamın çalıştığı tüm giysiler ve tekstil ürünleri beni çok şaşırttı. Bazıları yüzyıllıktı. Yani... beni yanlış anlamayın, babamla etrafta koşturmak çok eğlenceliydi." Duraksıyor. "İkisini de özleyorum."

"Gittikleri için üzgünüm," diyorum. Ama bu, böylesine büyük bir kayıp için ne yazık ki yetersiz bir yanıt gibi geliyor.

"Olma," diye yanıtlıyor Miles. "Pek çoğunu hafızama kaydettim." Bir an duraklar. "Sanki gittiğim her yerde benimle birlikteler."

Sözlerinin derinlere inmesine izin veriyorum, zihnimde evirip çeviriyorum. Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin benimki kadar sert ve hızlı atıp atmadığını hissetmek için karşı konulmaz bir istek beni bir tren gibi çarpıyor. Ama şarkı değişiyor ve onunla birlikte ruh halim de değişiyor. Çünkü açılış akorlarında yanılmıyorsam Miles seçimini Joe'dan "All the Things (Your Man Won't Do)" şarkısından yana kullanıyor.

Hareket etmeyi bıraktım ve gözlerinin içine baktım.

"Yapmadın," diyorum onun çok yerinde şarkı seçimine inanamayarak. Bir adamın, fethettiği erkek arkadaşının yatak odasında ve dışında yapmayı ihmal ettiği "her şeyi" yapmaya yemin ettiği bir şarkı. Bu şarkı, Sheryl'in deyimiyle "*bebek yapma müziği*" olan, mırıldanma ve kur yapmanın oyunun adı olduğu doksanların sonu ve 2000'lerin başındaki o duygusal R&B'ye mükemmel bir geri dönüş.

Miles gözlerinde hınzır bir parıltıyla omuz silkiyor. "Laurel oyunumu geliştirmemi söyledi." Çocuksu bir sırtışın altında başparmağını çenesinde gezdiriyor. "Ben de meydan okumayı severim."

"Miles," diye kestirip atıyorum, geri çekilme ve ellerimi kalçalarımaya koyma isteğimi bastırıyorum. Ama kameralar hâlâ kayıttayken tek yapabildiğim gülmek oluyor. Laurel'e bakıyorum, yüzünde güller açıyor ve bize iki başparmağıyla onay veriyor. *Harika gidiyorsun*, diyor.

Miles dansımızı bitirebilmemiz için ona geri dönmemi işaret ediyor. Biraz utanarak, biraz da olmuş bir halde isteyerek gidiyorum. Kulağıma mırıldanıyor: "Yalan söylemeyeceğim, bu biraz dokuzuncu sınıftaki mezuniyet balosunda nihayet aşık olduğun kızla dans edebilmek ve tüm bu süre boyunca devasa bir ereksiyonla mücadele etmek gibi bir his."

Bunun üzerine kendimi tutamayıp kahkahayı .

"Bu bir şaka! Şaka, yemin ederim" diye beni temin ediyor. Beni şakacı bir şekilde tekrar kendine çekiyor ve ben de onun ellerinde macun gibi oluyorum. Ama yüz yüze dans etmek yerine, sırtım göğsüne gelecek şekilde beni döndürüyor. Miles kollarını belime doluyor ve ellerimizi karnımın üzerinde birleştiriyor. Ve sonra sallanmaya başlıyoruz. Tam okçu Diana'nın altın heykelinin önündeyiz. Yay ve oku havada, gözleri hedefinde, tek ayağı üzerinde zarifçe dengede duruyor.

"Bana seni hatırlatıyor," diyor. "Güçlü. Amaçlı."

Yavaşça, yan yana durmak için kucaklaşmadan çıkıyoruz. Omuzlarımızı birbirine bastırarak, ikimiz de şaşkınlıkla ikonik bronz heykele bakıyoruz. "Neden bana karşı bu kadar nazıksın?" diye soruyorum. "Birbirimizi tanımadığımız halde neden bu kadar güzel şeyler söylüyorsun?"

"Sana güzel şeyler söylemeye çalışmıyorum, Ella. Sadece sana gerçeği söylüyorum." Bu kez benim elim onunkine uzanıyor.

MILES WESTBROOK SADECE GÖZ ALICI DEĞİL, O TAM BİR SORUN. Tam olarak beni avucunun içinde paramparça etme potansiyeline sahip duygusal bir yıkım topu. Eğer dikkatli olmazsam, boş zamanlarımda şükran günlüğüme baş harflerimizi karalıyor ve Google'da onun resimlerini arıyor olacağım. Buna izin veremem. Neyse ki bir maraton gibi hissettiren bu sürecin son ayağındayız ve yakında ormandan çıkıp eski sevgilimi mahkemede dövme programıma geri döneceğim.

Hızla ilerliyoruz. Çeşitli mekânlarda ve pahalı ses sahnelerinde, Miles ve ben sözde metronun sözde bunaltıcı yaz sıcağına göğüs gerdik, Met'in Amerikan Kanadı'nda el ele dolaştık, Rus Çay Odası'nda pelüş kırmızı bir kabinde birbirimize hamur işleri yedirdik ve hatta Central Park'ta bir kürekli tekneyi paylaştık - yani yeşil ekran versiyonunu.

Saat akşam 10'u çoktan geçti ve nihayet listedeki son çekimlere geldik - Aşağı Doğu Yakası'ndaki yağmurlu bir çatı katını andıran bir ses sahnesi.

"Sadece söylüyorum, her şey bittiğinde bu elbiseye sahip olman gerekebilir," diye fısıldıyor Rodney, kabarık bornozumu ve onunla birlikte sağladığı sıcaklığı çıkarırken komplocu bir şekilde. "Merak etme, Cult Gaia'daki temsilciye kamyondan düştüğünü söylerim," diye fısıldıyor ve neredeyse tüm yüzüyle göz kırpmıyor. Sonra da Sheryl ve Jamie'ye katılmak üzere çatının kenarına gidiyor, onlar da izleyecek ve şüphesiz tüm iyi niyetli ama şaibeli gözlemlerini sonraya saklayacaklar.

Laurel benim hakkımda haklıydı. Bütün gün soğuk bir sinir yumağı gibiydim. Ama bu son sahne en çok korktuğum sahneydi. Miles heykeller arasındaki dansımızla beni biraz gevşetmiş olsa da, onu öpme düşüncesini aklımdan çıkaramadım. Öpüşecek miyiz? Öpmeyecek miyiz? Hatta yapabilir miyiz? Dünya patlar mı?

Bu noktaya kadar olan tüm sahnelerimiz ateşle oynamaya ya da bir şelalenin kenarında dans etmeye benziyordu. Her sıcak bakış, ellerimizin fırçalanması, hatta vücutlarımızın nazikçe bastırılması, asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğimiz şeyleri itiraf eden şarkı sözleriyle çok zahmetsizce hareket ederken. Çünkü eğer çekimler arasında bunları söyleseydik - eğer gerçeği, *daha önce hiç böyle hissetmediğimi* söyleseydim, bu benim için bugünün sadece rol yaptığım bir gün olmadığını itiraf etmek anlamına gelirdi. Bugün bir uyanış çağrısıydı.

"Onları öptürüyor muyuz?" Laurel'in Lydia'ya, onun ihtiyatlı bir ses tonu sandığından emin olduğum bir ses tonuyla sorduğunu duyuyorum.

İkisi de yaklaşık üç metre öteden bana bakıyor, sonra birbirlerine dönüyorlar ve Lydia fısıldayarak "Majors ne düşünüyor?" diye soruyor.

Dudak okumanın gizli bir yeteneğim ortaya çıktı.

Daha iyi düşünmeden kendimi "Majors burada değil!" diye bağırırken buldum.

Miles'ın gözleri şaşkınlık ve küçük bir yaramazlık kıvılcımıyla büyüyor - sanki şu anda bana hem hayranlık duyuyor hem de benden korkuyor gibi. Yaklaşıyor, hafifçe eğiliyor ve alçak bir sesle, "Dikkatli ol. Bu umursamaz tavır sana çok yakışıyor."

HIZ!

Yağmuru

başlat!

Müzik çal!

Motor!

El ele yangın merdiveni kapısından çatıya fırladık ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura yakalandık. Gülüyor ve dönüyoruz, suyun tadını çıkarıyoruz, ta ki

Miles beni bir tuğla duvara yasladı. İşlerin gerçekten kızışması gerekiyordu. Şimdiye kadar ikimiz de sıırsıklam olmuştuk. Giysilerinizi yavaş yavaş ısılatan gerçek yağmurun aksine, sahte yağmur damlaları üç kat daha büyük ve ağır bir gümbürtüyle iniyor, katmanlarınızdan hızla sızıyor. Zaten her bir kıvrımımı saran o bordo elbise şimdi üzerime yapışmış durumda. Ve bugün ilk kez ısıtılmış bir ses sahnesinde olduğum için minnettarım.

İçimden şiddetli bir ürperti geçiyor ve belki yağmurdan belki de kalp atışlarım haline gelen tekme davulunun göğsümde çıkardığı bu vahşi gümbürtüden cesaret alarak Miles'ın gömleğini kavıyor ve yüzümü ona doğru eğiyorum. Miles'ın elleri başımın arkasını nazikçe kavıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor, sorguluyor, daha ileri gitmek için neredeyse yalvarıyor.

"Evet," diyorum gülümseyerek başımı sallayarak. "Evet." Kelimeyi tekrar ediyorum. İkinci kez daha çok bunu gerçekten istediğimi kendime onaylatmak için.

Bir sonraki an bir bağlantı yıldız patlamasına dönüşür ve aniden dudaklarımızın, ellerimizin ve açık ağızlarımızın arasından geçen nefesin kaymasının ötesinde başka hiçbir şey yoktur.

Kameraların canı cehenneme.

Miles Westbrook beni öpüyor ve ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Yarı sokta, yarı umursamadan ya da bir güvenlik ağı düşünmeden düşme hissinin verdiği coşkuyla. Uzun zamandır ilk kez senaryo ya da bloklama hakkında endişelenmiyorum. Sadece hissediyorum.

Lafi açılmışken, Miles az önce alt dudağımı hafifçe emdi ve sanırım az önce inledim. Bilmiyorum çünkü şarkım son ses çalıyor. Kendi sesimden ve müzikten başka bir şey duyamıyorum ya da bana doğru bastıran, vücudu beni bu duvara yaslayan, benimkine karşı niyetle hareket eden adamdan başka bir şey göremiyorum. Elleri kıvrımlarımı şekillendiriyor ve izlerinde ateş bırakıyor.

Eğer dikkatli olmazsa, bir kız bunun içinde geri dönülmez bir şekilde kaybolabilir. "Ve kes!" Laurel bağırır. "Ella ve Miles'ın işi bitti!"

Sonra, başladığımız kadar hızlı, duruyoruz. Yağmur aniden kesildi.

Mürettebat alkışlıyor. Miles yavaşça elimden kurtuluyor ve onun ağırlığı üzerimde olmayınca dengemi kaybediyorum. Yakalamak için öne doğru adım attı.

Gözlerimiz sadece bir anlığına buluşuyor ve sonra gözleri uzaklaşıyor.

[MAJORCHORD413 INSTAGRAM ÜZERİNDEN]

Özel konular hakkında kamuoyu önünde yorum yapmak bana göre değildir. Ama içimi dökmem gereken bir şey var. Bugün sizlerle Ella Simone ile olan ilişkimin sona erdiğini ve boşanacağımızı büyük bir üzüntüyle paylaşıyorum. Şüphesiz, son 10 yıldır onun kariyerini başlatmak ve hayallerini desteklemek, kocası olmaktan sonra hayatımın en büyük başarılarından biriydi. Ama ne demişler, her güzel şeyin bir sonu vardır. Böyle bir zamanda, yıllar boyunca benimle birlikte sallanan her birinizin sevgisi beni ayakta tutacak. Sizden tek istediğim beni anlamanız ve iyileşmem için bana biraz zaman ve alan tanımanız. Sonra tekrar şarkılara döneceğiz! Barış ve bereket. -Elliot Majors

GRUP METNİ: The Glam Squad

Bu saçmalık değil mi? [MAJORCHORD413'ÜN

IG GÖNDERİSİNİN GÖRÜNTÜSÜ]

Majors'un kötü tarafta olacağını hisseden başka kimse var mı?
Stomp the Yard'daki adamın takımı mı?

JAMIE: Bazı insanlar doğuştan kötü adam gibi görünürler. Mhmm.

Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Çok Caferi.

Coco'nun bu açıklamayı yazmak zorunda olduğunu biliyorum. Majörler Hayatını kurtarmak için virgül koymayı bilmiyor.

Adam müzik dehası, gramer dehası değil.

Majors sadece Miles'la internette yaptığınız🔥'u sahnelemek istedi...

JAMIE: Sana bir gün veremedim! Ella.

Kızım. İyi misin?

Kimden: beverlyr@gmail.com

Kimeellaelladee@gmail.com

Tarih 14 Şubat 2023

Ella, lütfen aradığımda telefonu aç. Bu çok saçma başladı. Az önce çok üzücü bir haber duydum. Bunun doğru olamayacağını biliyorum. Ama kendi kızımdan biraz güvence istiyorum. Bu kadarını hak ediyorum. Kuzen Ada bana Elliot'ın ayrıldığını duyurduğunu söyledi. Alenen mi? Sosyal medyada mı? Bu çok saçma. Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Senin için yaptığı onca şeyden sonra. Feda ettiğimiz her şeyden sonra. Lütfen bana bunun müstehcen ve yanlış yönlendirilmiş magazin dedikodusundan başka bir şey olmadığını ve endişelenecek bir şeyim olmadığını söyle. Ve Tanrı aşkına, lütfen telefona cevap ver, Ella. Beni bu şekilde karanlıkta bırakman kabul edilemez. Ben neye inanacağım?

Anne

ANGELO KÜÇÜK KIRMIZI TOPU FIRLATIR, üç vale toplar ama top yere çarpmadan önce yakalayamaz. Dikkatinin dağıldığı açık ama Avantajı ben alacağım. Kendi kendime kıkırdayarak, o bir küfür savururken ben sıramı bekliyorum.

"Roxy ve ekibi notu aldı," diyor Angelo, tekrar menajer moduna geçerek. "Elliot'la kafiyeli herhangi bir kelimedenden bahsederse ya da o IG paylaşımını ima ederse buradan gideriz."

Yarı dinleyerek ve tamamen oyuna odaklanarak bu turda başarılı oluyorum ve zulam için üç vale kazanıyorum. "Anlaşıldı," diyorum zaferle havayı yumruklayarak.

Efsanevi sunucu DJ Roxy Dee ile viral sabah programına çıkmadan önce New York'un hip-hop ve R&B radyo istasyonu Power 103'ün yeşil odasında vakit öldürüyoruz. Şimdiye kadar Angelo'yu Elliot'ın yasak olduğu konusunda ciddi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Eminim binanın haritasını incelemiş ve sinyal güçlendiricinin tam yerini tespit etmiştir. Roxy sorgulamasında sınırı aşarsa vericiyi parçalamaktan da çekinmez.

Bu, videonun doğuda gece yarısı yayınlanmasından bu yana yaptığım ilk röportaj ve o zamandan beri Miles'ın ve maalesef Elliot'ın hemen hemen her sosyal platformda sürekli olarak trend oluyorum. Görünüşe göre o da bu eğlenceye ve oyunlara katılmak istemiş ve boşandığımızı Instagram'da duyurmaya karar vermiş.

Angelo bu sefer etkileyici bir dört vale toplar. "Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, sesi daha ciddi bir hal alıyor.

"Buna değmesi için videoda boyanın içine sertçe girecek. Sana çelme takmaya çalışacak ve sen ve Miles hakkında viral bir ses kaydı elde edecek."

Adını duyunca sıramı tamamen şaşırdım ve tutmayı başardığım birkaç krikoyu düşürdüm. "Teşekkürler Lo. Sanırım üstesinden gelebilirim," diyorum, niyetimden biraz daha keskin bir sesle.

"Yapabileceğini biliyorum." Angelo, topu zıplatıp kalan vaketaları bir hamlede temizlemeden önce iç geçiriyor. "Sadece diyorum ki... uyanık kal." Bana göz kırpmıyor, ben de şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Günaydın, beni dinleyen tüm güzel insanlarıma günaydın! Beni tanıyorsunuz, ben DJ Roxy Dee. New York'ta güneşli bir Salı sabahı ve her zaman olduğu gibi, sabah işe gidip gelirken sizler için tekrar yayında olmaktan mutluluk duyuyorum. Ancak bu hitleri çalmaya başlamadan önce, bugün bizimle birlikte çok özel bir konduğumuz var... Power 103'teki favorilerimizden biri. Lafı daha fazla uzatmadan, *Billboard*'da ilk yüze giren 'No Ordinary Love'ın son klibinin dünya prömiyerinden sonra bize katılacak olan pop, soul, R&B prensesi Bayan Ella Simone. Evet, stüdyodaki herkes, lütfen ona sıcak bir hoş geldin deyin!"

"Teşekkür ederim. Hepinize çok teşekkür ederim," diyorum kulaklığımı ayarlarken. "Power 103'te sizleri ziyaret etmeyi her zaman çok sevdiğimi biliyorsunuz. Burası benim için gerçekten eve gelmek gibi."

"Her şeyin aşk olduğunu biliyorsun. Ama *kızım*..." Kelime gümbür gümbür iniyor. Tam bir bildiri cümlesi gibi ve ardından ya bir sorgulama ya da bir suçlama geleceğini bildiğiniz bir cümle. "Sana doğrudan saldırmasaydım aile olmazdık. Şimdi, yapman gereken bazı 'splainin' var!"

İçten içe boynumu ve omuzlarımı yuvarlıyorum. *Yani mi? Şimdiden mi?* Kendi kendime düşünüyorum. Angelo abartmıyordu. Ama olmaya çalıştığım mükemmel profesyonel gibi, eğitilmiş bir gülümseme takınıyorum. Şöyle diyen bir gülümseme.

Beni rahatsız etmiyor. Roxy hangi soruyu sorarsa , terlediğimi görmeyecek.

Ayrıca, kapının nerede olduğunu biliyorum.

Laurel son halini gönderdiğinde, ekibimden çılgınca telefonlar gelmeye başlamadan önce bile bir karmaşanın içinde olduğumu biliyordum. Her şeyi bir kenara bırakıp sıfırdan başlamayı bile düşünenler vardı. Kendimi şaşırtarak, onlara kendi şüphelerime rağmen Miles'ı videoda oynatmanın *onların* ısrarıyla gerçekleştiğini ve şimdi belki de halkın tepkisine *boyun eğme* sırasının onlarda olduğunu hatırlattım.

Benim için, şehirde dolaşarak geçirdiğim o günle ilgili bir şey, içimde var olduğunu bilmediğim bir düğümü gevşetti. O sahte yağmurda dönüp durmak, eski sevgilim *olmayan* bir adamı pervasızca öpmekle ilgili bir şey - kameralar lanet olsun. Çekimin sonunda korkunun tam tersini hissettim. Daha fazlasını istiyordum. Manşetlerin de canı cehenneme.

Günümüze geri döndüğümde, medyayı etkisiz hale getirmek için çantamdaki numaralara uzanıyorum ve seçiyorum. "Oooh, şu notayı bir soprano gibi tutuşuna bak, seni görüyorum kızım!" Roxy'nin üstü örtülü tuzağına karşılık şakacı bir şekilde ona takılıyorum.

"Bunu senden duymak," diyor Roxy, gözleri kısılmış, muhtemelen oyunumu fark etmiş, "iltifatını kabul ediyorum. Ama bu benim dikkatimi dağıtmayacak! Bu sabah aklım bir karış havada çünkü ben de beş milyon insan gibi 'No Ordinary Love' adlı küçük bir şarkının videosunu gece yarısı yayınlandığından beri yaklaşık beş kez izledim ve hanımefendi, insanlara düşünecekleri bir şeyler verdiniz! Hadi başlayalım."

"Tamam. Tamam. Tamam ama önce bir feragatname yayınlamam gerekiyor," diye araya giriyorum, lokomotif raydan çıkmadan önce yeniden yönlendirmeyi umarak. "Yakın zamanda bir iki oyunculuk dersi aldım, bu yüzden bu gerçekten o pirzoları kullanmam için bir yoldu-"

"Hayır! Hayır!" Tahmin edildiği gibi, Roxy'nin buna tahammülü yok. "Seni bu kadar kolay bırakmayacağım, küçük hanım. Başrol oyuncunuzla aranızdaki elektrik kimyası hakkında konuşmalıyız. Ve bir kayanın altında yaşayanlar için, LA Dodgers'ın atıcısı Miles Westbrook'tan bahsediyorum. Yani, bana bunun oyunculuk olduğunu mu söylüyorsun? Oscar kazanmaya mı çalışıyorsun?"

Üçlü tehdit olmak mı? Çünkü videonun sonundaki o yağmurla ıslanmış öpüşme seansı neredeyse sırtımı ve ekranımı parçalıyordu!"

"Ha! Hayır. Öyle değil," diye cevap veriyorum, yanaklarım onun açık sözlülüğü yüzünden alev alev yanıyor. "Sadece oynadığımız rollere kendimizi adadığımızı söylüyorum. Ve sonuç *açıkça* etkili oldu." Elimle ona doğru bir işaret yapıyorum. "Umarım sırtın iyileşmiştir," diye ekliyorum arsızca.

Roxy başka bir iğneleyici sözle karşılık vermeye hazır görünüyor, ben de bir sonraki numarama başvuruyorum... konuşmanın kontrolünü ele almak için kibarca üstten konuşuyorum. "Bence insanlar bunun gerçekte ne olduğundan biraz daha fazlasını okuyor olabilirler. Bu bir müzik videosu. Ve tabii ki benim için bir farklılık. Son zamanlarda özel hayatımla ilgili çıkan haberler göz önüne alındığında, hayranlarımın neden bu kadar büyük bir tepki gösterdiğini anlayabiliyorum. Ancak bu video tamamen yaratıcı ifade ile ilgiliydi. Başka bir şey değil."

Roxy ikna olmuş gibi görünmüyor. "Yani bana, kayıtlara geçecek şekilde, Bay Westbrook ile aranızda perde arkasında hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Bir kez olsun müziğim hakkında konuşabileceğim bir röportaj için randevu aldığımı hayal ederken, "Evet, ben de size bunu söylüyorum" diyorum. "Miles sette mükemmel bir beyefendiydi ve yorucu bir günde olağanüstü bir sporcuydu. Ayrıca video yayınlarının, büyükannesi Evelyn'in adını verdiği ve zor durumdaki kadın ve kızlara destek sağlayan bir vakıf için fon toplanmasına yardımcı olmasından onur duyuyorum. Bu, Grammy gecesi küçük gardırop sorununda bana yardım ettiği için ona teşekkür etmenin küçük bir yolu. Odak noktamızı buna yöneltmek istiyorum. Çünkü bunun ötesinde gerçekten görülecek bir şey yok."

Roxy için bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu anladığım an görebiliyorum. Benden viral bir an bile alamayacak. Programının standartlarına göre, bu bölüm "fiyasko" oldu. Artık şarkıyı çalmaktan başka yapacak bir şey kalmadı. Tanrıya şükür.

"Evet, millet, bunu ilk burada duydunuz. Burada görecektir bir şey yok," diyor Roxy, süttten kesilmiş bir bebek kadar enerjiyle. "Yine de bir tur atmaya ne dersiniz, çünkü sertifikalı bir banger. Benim naçizane fikrime göre

eşsiz Sade Adu'ya güzel bir saygı duruşunda bulundu. Bunu bizim için tamamlamak ister misin?" diye soruyor.

"Memnuniyetle," diye cevap veriyorum, bitiş çizgisini gördüğüm için rahatlamış bir şekilde. "Power 103'ün güzel dinleyicileri, ben Ella Simone ve son single'ım 'No Ordinary Love'ı sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. "

Neyse ki, JANET WATERMAN'IN Chelsea'deki uydu ofisi çok daha Century City'deki ana tesisinden daha ihtiyatlı. Angelo beni görünürde ne bir paparazzi ne de ince çizgili bir takım elbise olmadan .

Seninle paylaşacak bir iyi bir de kötü haberim var, Janet Power 103'teki programımı bitirdikten yaklaşık beş dakika sonra mesaj attı. Öğle yemeği için ofise uğramak ister misin?

Bu bir saat önceydi ve şimdi aramızda nadir bulunan kitaplar ve koleksiyon parçalarıyla kaplı şık siyah bir sehpa bulunan tiftik kanepelerde karşılıklı oturuyoruz. "Öğle yemeği" onun zihninde sıcak içecek anlamına geliyordu, bu yüzden köpüklü bir kapuçinoyu kucaklıyorum ve midemin gurultusunu duymamasını umuyorum.

"Bu kadar kısa sürede gelebilmenize sevindim," diyor kendine özgü, işle ilgili ritmiyle. "New York'ta olduğuma göre yüz yüze görüşebiliriz diye düşündüm."

"Buraya yeterince hızlı geledim," diye cevap veriyorum. "İyi ve kötü haberler olduğunu mu söyledin? Anlat bakalım!"

"Evlilik sözleşmesini mahkemede iptal ettirdim," diyor Janet, bir yandan kahvesini yudumlarken, sanki Apple Watch'unda bir yüzüğü kapattığını bana yeni haber vermiş gibi -kitabına göre küçük bir iş. "Tebrikler."

Şok oldum, neredeyse tükürüyordum. Bin dolarlık ipek bir bluzu mocha cappuccino ağız sıçramasıyla kaplamak, bir davayı kazandığı için avukatına teşekkür etmenin uygun bir yolu olmadığından, biraz çabayla onu boğmayı başardım. "Ben... ben özür dilerim," diye kekeliyorum haşlanmış dilimin üzerinde. "Ama... nasıl? Bir şeyler tartışmamız gerektiğini düşünmüştüm. Bazı kanıtlar sunmamız..."

"Elliot'ın avukatı muhtemelen kurnaz olduğunu düşündü," diyor Janet omuzlarını silkerek. "Ama tek başardığı, sözleşmenin imza satırlarını gösteren son sayfasını eklemeyi ihmal ettiğinde kaçınılmaz olanı ertelemek . Sanki ben bunu fark etmeyecekmişim gibi," diyor. "Bunu yapmanın, etkilenebilir genç bir kadın olarak, sizden daha yaşlı ve daha güçlü bir adamla anlaşmaya girerken hukuk danışmanından yararlanmadığınızı bana açıkça göstereceğini biliyordu."

Birden geçmişteki halimi savunma dürtüsü bir dalga gibi üzerime çöküyor. Kahveyi bırakıp boğazımı temizleyerek, "Ben... Ben yirmi yaşındaydım. Bir yetişkindim." Kelimeler benim için bile zayıf kalıyor. "Ve Elliot bana Larry'nin ikimizi de kolladığına dair güvence verdi."

Janet başını eğiyor ve ağzı düz bir çizgi çiziyor. "*Lütfen devam et,*" diyen bir ifade, kelimeler olmadan. Çünkü sonuçta ikimiz de Elliot'ın bana söylediği her şeyin yalan olduğunu biliyoruz.

"Her neyse," diye devam ediyor, "tarafardan biri yasal danışman olmadan haklarından vazgeçmeye zorlandığında, mahkeme ortaya çıkan sözleşmeyi 'mantıksız' bulabilir. Bu konuda ikna edici bir argüman sunabildim. Böylece evlilik sözleşmesi reddedildi."

Tek söyleyebildiğim "Vay be."

"Demek iyi haberin bu," diye yanıtlıyor. "Ama henüz tehlikeyi atlatmış değiliz. Hiçbir şekilde."

Bu bir plak çizdiği gibi.

"Onyx Records'la olan kayıt sözleşmenizle ilgili hala bir sorun var. Korkarım sizi bu durumdan kurtarmak o kadar da kolay olmayacak."

"Anladığım kadarıyla bu anlaşma da evlilik sözleşmesi ile aynı gerekçelerle iptal edilemiyor?"

"Bu çok kolay olurdu," diyor. "Larry Spradlin'in imzası, evlilik sözleşmesinden iki ay sonrasına tarihlenen bu sözleşmede hukuk danışmanı olarak sizin imzanızın altında yer alıyor."

"*Elliot'ın Larry'si,*" diyorum yenilgiyle iç çekerek.

Janet tüm bunların ne anlama geldiğini anlamama izin verirken birkaç dakika sessizlik içinde oturduk. Evlilik sözleşmesi her zaman zihin kontrolüyle ilgiliydi. Elliot bunu hiçbir zaman uygulamak istemedi - muhtemelen hep biliyordu. Ama kayıt

Aylar sonra imzaladığım sözleşme, beni gerçekten köşeye sıkıştıran şeydi. Okuldan ayrıldığım, evden koptuğum ve Los Angeles'ta başarılı olmaya çalışıp başaramadığım fırtınalı birkaç yılın ardından zorlandığımı biliyordu. Tüm bu kayıplar onu büyük bir zafer gibi gösteriyordu. Ve kelimenin neredeyse her anlamıyla öyleydi. On dokuz yaşındaki ben, kaldırımları kovalayarak geçirdiği tüm o gecelerde *hayalini kurduğu* kariyere sahiptim. Ama size söylemedikleri şey, bazen hayallerimizin gerçeğe dönüştüğünde biraz farklı göründüğüdür.

"Sadece kadınları müşteri olarak kabul etmemin bir nedeni var," diyor Janet, ağırlıklı sessizliği bozarak. "Bizden mücadele etmemiz beklenmiyor. Ya irademizin olmadığını ya da kaynak bulamayacağımızı varsayıyorlar."

Sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum ve yanıt vermediğimde koltuğunda kayıyor. "Sana bir hikaye anlatmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır," diyorum.

Kahvesini aramızdaki masaya koyuyor ve minderlerine geri yerleşiyor. Onu ilk kez rahat bir duruşa benzer bir tavır takınırken görüyorum, sanki bir tür maske çıkarıyor.

"Anne tarafından büyükannem ve büyükbabam Meksika'dan göç ettiklerinde buraya iki küçük çocukla, amcalarım Tomas ve Eugenio ile birlikte gelmişler. Annem birkaç yıl sonra, onlar Güney Kaliforniya'ya yerleştikten sonra doğmuş. Ancak büyükannem ve büyükbabam ile çocuklar ilk yıllarını belgesiz geçirmişler. Doğal olarak iş bulup geçinmişler ve sonunda büyükbabam vatandaşlığa kabul sürecine girmiş. Bir süre sonra oğullarını da ayarlamış. Sonra, tabii ki burada doğduğu için annem de vatandaş olmuş. O iyiydi. Ama büyükannem, onun annesi... Büyükbabam her istediğinde reddetmiş. Evrakları olmadan onu asla gerçekten terk edemeyeceğini biliyordu."

Bu noktada vücudumu garip bir sıcaklığın kapladığını hissediyorum, asla tanıyamayacağım ama aynı zamanda bana çok tanıdık gelen bir kadına karşı bir öfke.

"Janet gözünün kenarındaki bir damla yaşı kurnazca silerek, "Şimdi muhtemelen 'Boşanma avukatım neden bana ailesinin geçmişini anlatıyor' diye düşünüyorsun. Bunu sana şunun için söylüyorum - ve beni açıkça anlamamı istiyorum - bir insanı istismar etmenin *pek çok* yolu vardır."

Sözleri içime taş gibi batıyor. Ve bakışları beni yerimde sabitliyor. Sanki onu duyduğumu umuyor. Sanki sadece büyükannesinden bahsetmediğini bilmeme ihtiyacı varmış gibi, aynı şekilde sadece benden de bahsetmiyor. Kendilerini aşkın neden bazen acı verdiğini anlamaya çalışırken bulan bizim gibi pek çok kadından ve insandan bahsediyor, oysa gerçek şu ki, bu başlangıçta aşk değildi. Kontrolcü.

Herkese istediğini vermeye çalışırken sahip olduğunuz her şeyi tüketiyorsunuz.

Nina Simone

Sekiz yıl önce

"T HAVA DURUMU ALENİ BİR FAUL! Ne kadar meteliksiz farkında , sana tazminat davası açardım," diye mırıldanıyor Rodney soğuk ve keskin rüzgar.

"Oh, sus," diye karşılık veriyorum, kendi dudaklarımı bile hissetmediğim gerçeğini göz önünde bulundurarak büyük bir çabayla. "Boston'da yaşıyorsun, yeni gibi davranma!"

East Village'daki dairemde batıya, Eighth Street'e doğru yürüyoruz, kollarımız bağlı, Electric Lady Studios'a doğru. ve başım dönüyor çünkü dünyadaki en iyi arkadaşım yeni kocamla tanışmak üzere ve onun bundan haberi yok.

Kimse bilmiyor.

Elliot ve ben geçen hafta Los Angeles'ta evlendik ve daha anneme bile söylemedim. Öyle bir kasırga oldu ki, Elliot'ın SoHo'daki şık çatı katına henüz resmi olarak taşınmadım. Rodney'nin uçağı bu sabah indiğinden beri Alphabet City'deki stüdyomda kalıyoruz. Benim aksime Rodney Berklee'de kalmayı tercih etti ve şimdi kış tatili için benimle birlikte şehirde bir hafta geçiriyor.

"Boston'da sıfırın altındaki sıcaklıklarda amaçsızca dolaşmıyorum," diye yanıtlıyor. "Bana neden Uber çağırmadığınızı hatırlatır mısın? Daha da iyisi, şirket neden sizin için bir araba göndermedi?"

Güzel soru. Elliot aynı şeyi son üç mesajıma cevap vermedi. Ama bugünün *mutlu* bir gün olması gerekiyordu, bu yüzden içimdeki kızgınlığı ve bir şeylerin yolunda gitmediğine dair endişeyi bastırıyorum.

Yaya geçidinde duruyoruz. "Manzaralı yoldan gidelim *istedim*," diye ısrar ediyorum, gerçeği biraz saptırarak. "Sana Village'ı gezdirmenin eğlenceli olacağını düşündüm."

Kollarımı Willy Wonka'nın çikolata fabrikasının kapılarını açması gibi açtım. Rodney'nin gözleri şüpheyile irileşti. Ama yine de, dişlerinde prezervatif ambalajı olan kocaman bir sıçan aramıza daldığı anda çevremizi hızlıca tarayarak benimle dalga geçiyor. Ciyaklayarak bir adım kadar geriye sıçırıyorum ve neredeyse siyah bir buz şeridine çarpıyordum.

"Çok şirin," diye mırıldanıyor ve dengemi yeniden sağlamama yardım etmek için uzanıyor.

"En azından birileri güvenli seks yapıyor, değil mi?" Nefesimi tutmaya ve nabzımı sabitlemeye çalışarak teklif ediyorum.

"Ne zamandan beri şaka yapıyorsun?" Rodney soruyor.

"Ne zamandan beri gözlerin mavi?" En son FaceTime'da görüştüğümüzden bu yana edindiği yeni renk lenslere bakarak alay ediyorum.

En iyi arkadaşım beremi düzeltirken okyanus gözlerini deviriyor. "Bunun değişmeyeceğine söz ver," diyor ikimizin arasında eliyle işaret ederek. "*Bir yıldız* olmak üzere olduğunu biliyorum." Eldivenli elleriyle küçük tırnak işaretleri yapıyor. Sonra gözlerinden hüznün sızıyor. "Ama bana bu halini unutmayacağına söz ver." Göğsüme dokunuyor. "Ve ona da iyi bak."

Birdenbire gözlerim yanmaya başladı ve bunun tek nedeni dışarının eksi iki derece soğuk ve on yedi derece olması değil. Aileme Berklee'yi bıraktığımı söylediğimde, benimle ilişkilerini kestiler. Sadece maddi olarak değil, tamamen. Geçen Mayıs ayında bana gönderdikleri bir doğum günü kartı dışında, bir yıldan uzun süredir konuşmuyoruz. Ve müzikteki ilerlememle ilgili onlara gönderdiğim tüm e-postalar cevapsız kaldı. *The Voice*'taki kısa süreli programım bile onlardan pek ses getirmedi.

Rodney ve kuzeni Frank, rastgele bir ekip üyesiyle birlikte, televizyonda yayınlanan seçmelerimi kanatlardan izleyen "ailem ve arkadaşlarım" olarak sahnelendi. Ve performans dört sandalyeli bir dönüşle sonuçlandığında

Masasına yaklaşırken kulağıma "Kızım, ona tüm devlet adımı vermek zorunda değildin, değil mi?" diye fısıldıyor. Elini sıkmak için öne doğru eğiliyor. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Sonica Rodney'e kısa bir el sallama ve içten bir gülümseme verirken kulaklığını hızla takıp bir numara çeviriyor. "Bir saniye," diyor göz kırparak. "Elliot bir sanatçıyla birlikte. Seansa ara verip vermediğine bakacağım. Bu arada, size özel bir oda ayarlamamıza ne dersiniz?"

Önerisi karşısında tedirgin olduğumu hissetmiş olmalı ki, "Eğer sorun olmazsa?" diye ekledi.

"Ooooh, *özel* bir oda," diye mırıldandı Rodney, omuzlarını hafifçe oynatarak. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Bu noktada, Elliot'ın daha önceki tepkisizliği nedeniyle artan huzursuzluk tam teşekküllüdür. Bugün çalışacağını biliyordum. Bu sabah Rodney'nin uçağı inmeden önce Elliot'la konuştuğumuzda, bana stüdyoda birlikte yazdığımız şarkılar için bazı düzenlemeler üzerinde çalışacağını ve daha sonra ona katılmamız için bizi alması için bir araba göndereceğini söyledi. Rodney'nin sonunda beni mikserin arkasında Elliot Majors ile birlikte kabinde göreceğı için çok heyecanlıydım. Sonunda, her şey değişmeden önce hayatımda olan biri, sonsuza dek bahsettiğim rüyayı yaşadığıma tanık olacaktı. Ama görünüşe göre Elliot'ın başka planları vardı.

Ama Rodney'nin hatırı için, şu anda bir kuğuyum; üstte sakinim, ama yüzeyin altında endişeyle cehennem gibi çırpınıyorum.

Toplantı odasına girdikten sonra Rodney ve ben onun flört hayatını ve Berklee'de müzik işletmeciliğı ve yönetimi eğitimi aldıktan sonra yaşadığı aydınlanmayı konuşmakla meşgul olduk.

"Demek ki yönetici olmak istemiyormuşum," diyor bana.

Bunun üzerine kafam şaşkın bir köpek yavrusu gibi yana eğiliyor. "Özür dilerim. Bunu Clive Davis'i çoğı insanın Michael Jordan'ı idolleştirdiğı gibi idolleştiren adam mı söylüyor? Yani sekiz yaşından beri her yıl Grammy öncesi partisindeki klipleri ve fotoğrafları takip ediyorsun."

"Oh, bu diplomayı bitireceğim ve tüm stajları yapacağım, beni yanlış anlamayın" diyor. "Ama beni bu işe çeken şeyin ne olduğunu görmeye başlıyorum."

endüstri, müzikten bile daha fazla, yaratıcı ifade için açık bir yol. Ve ben de büyük bir şekilde bu işin içindeyim. Fotoğrafçılık, moda... Anlaşmaları ve sözleşmeleri o kadar da önemsemiyorum."

Onu bunu açıklarken izlemek, fırtınadan sonra bulutların dağılmasını izlemek gibi. Arkadaşım heyecandan neredeyse parlıyordu ve bu şimdiye kadar çok kasvetli olan bu günün en parlak noktasıydı. Tam ona bu yeni yönü bulduğu için ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim ki kapı açıldı ve gecikmiş kocam içeri girdi.

"Sanırım günün adamıyla tanışmak için buradayım," diyor Elliot, odaya girerken gürleyen sesiyle. Yanında indica'lı bir aura ve hiç tanımadığım iki adam taşıyor. Doğruca Rodney'e yöneliyor ve onu kucaklıyor, beni yanında görünce neredeyse sıçırıyor.

"İşte buradasın bebeğim," diyor öpmek için eğilmeden önce. "Üzgünüm, bir dakikamı aldı. Uzun süren bir seansım vardı. Arkadaşıma iyi haberi verdin mi?" Ne onun gözlerindeki uzak bakışı ne de Rodney'ninkilerdeki endişeli bakışı kaçırıyorum.

"Ne haberi?" Rodney tehlikeli bir gülümsemeye tutunmaya çalışarak sorar.

Zaman zaman sigara içerim. Bu bir suç olmamalı. Ama yine de neden içimden ağlamak geliyor? Bunun yerine boğazımı temizliyor ve kolumu kocamın beline doluyorum. "Elliot ve ben-" Diyorum ama sonra duraksıyorum. Ve nedense kelimeler boğazımda düğümleniyor, sanki betona batırılmışlar da zorla çıkarmam gerekiyormuş gibi. "Biz... evlendik!"

Elliot'ın iki arkadaşı onu omuzlarından alkışlamaya ve alkışlamaya başlarken Rodney şaşkınlıkla bana bakıyor. Ama benim sözsüz yakarışımı okumuş olmalı, çünkü gölgesi kalkmadan önce sadece bir iki saniye sürüyor ve yavaş yavaş gülümseyip bizi de ihtiyatlı bir şekilde tebrik ediyor. Sonra, söz verdiği gibi, Elliot bizi stüdyoya götürüyor ve önümüzdeki dört saat boyunca ses tahtasındaki virtüözik hakimiyetiyle hepimizin gözlerini kamaştırmaya devam ediyor.

"BANA BÖYLE BAKMA," diyorum yeni kocamın stüdyodan ayrıldıktan sonra Rodney ve beni "gönlümüzün istediği yere" götürmek için ayarladığı şık SUV'nin sürücü koltuğunun arkasına. Harlem'deki Sylvia's'a giderken -Rodney'in seçtiği yer- en iyi arkadaşımın gözleri şu anda profilimi buz gibi yargı ışınlarıyla deliyor. Ve ben bir korkak gibi önüme bakıyorum, büyük kararım ile ilgili son kırılma güven kırıntılarımı da tehdit edebileceği korkusuyla gözleriyle buluşamıyorum.

"Ne gibi bakıyorsun?" diye yumuşak bir sesle cevap veriyor, penceresine dönerken cahil numarası yapıyor.

Uzun, yavaş bir nefes veriyorum. "Bana yüzüme dövme yaptırmışım gibi bakma," diyorum. "Yani anlıyorum. Dışarıdan bakınca bu çok hızlı geliyor, biliyorum. Ama Elliot'ta çok daha fazlası var. Sadece onu tanıman gerekiyor."

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Onu tanıyorum. Onu *gerçekten* tanıyor musun?" Rodney açıklıyor.

Rodney'nin sorusuyla bir dakika oturup Elliot'u "tanıdığım" süreyi zihnimde evirip çeviriyorum - bu noktada yaklaşık beş ay - ki bu süre, sevdiklerimiz ve dünya bunu öğrendikçe kaşları kaldırmaya devam etmeyecek kadar uzak değil. Ama annemle babam birbirlerini tanıdıktan bir yıldan az bir süre sonra evlendiler. Büyükbabam ve büyükbabamınki ise bundan da kısa sürdü. Her iki ilişkiyi de kıskanılacak ilişkiler olarak görmesem de, her ikisi de zamanın testine dayandılar.

"Onu henüz tam olarak tanımıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama bence bir insanı onunla birlikte yaşamadan gerçekten tanımak mümkün değil. Ve burada yaptığımız tek şey de bu, birlikte yaşamayı taahhüt etmek ve bu yolda birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenmek." Rodney'nin zihninde çalkalanan soruyu görür gibiyim: *Hayatı birlikte yaşamak, Electric Lady'de tanık olduğum şeye böyle mi diyorsunuz?* Çünkü benim kafamda da aynı soru var. Ama şu anda sadece teorimi yüksek sesle dile getiriyorum ve Rodney'e de kafamda ve kalbimde olduğu kadar sağlam gelmesini umuyorum.

"Ama El, bebeğim. Evlilik büyük bir şey. Öylece... Bilmiyorum, adamın yanına taşınamaz mıydın?" diye soruyor ve işte o an en yakın arkadaşımın son aceleci maceramı alkışlayacağına dair umut kıvılcımları çıkmaya başlıyor

soldu. Yüzümden de anlaşılıyor olmalı, çünkü Rodney hemen geri dönmek için acele ediyor. "Bak. Bunun için hatalıyım, tamam mı?" diyor telaşla. "Beni görmezden gel, lütfen. Ne olursa olsun, bu iş sende. Sen her zaman yaparsın."

Sonra orta koltukta elimi tutuyor ve benimki çekingen, onunki güven veren gülümsemeler birbirimizin yüzüne yansırken gözlerimiz buluşuyor. "Ayrıca, eğer işi batırırsa, tanıdığım biri var."

Şimdi

"HELLO." Ahizeye doğru konuşuyorum, sesimdeki kararlılık beni şaşırtıyor. Biriyle en son konuşmanızın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiğinde Telefonda biriyle konuşurken, acaba nasıl konuşacağınızı unuttunuz mu diye düşünmeye başlıyorsunuz. Ancak tüm çabalarımın rağmen hattın diğer ucunda beni sessizlik karşılıyor.

"Alo?" Tekrar söylüyorum, kafam karışmış ve cevap verme kararımın sessizce pişmanlık duyuyorum.

"H-hi." Sonunda bir yanıt geliyor. Titrek ve ince ama kusursuz. Bir zamanlar bana ninniler söyleyerek uyutan sesi tekrar duymak sistemimde tam bir şok etkisi yarattı. Sonunda beni en büyük hayal kırıklığı olarak nitelendiren sesi.

Annem sonunda, "Özür dilerim, sanırım gerçekten açmana çok şaşırdım," dedi.

Kendimi de nasıl şaşırttığımı düşünerek ama söylemeyerek cansız bir "Evet" ile cevap veriyorum.

Şakaklarımda bir gerilim baş ağrısı patlıyor ve bir zamanlar eski sevgilimle paylaştığım çatı katından taşındığımdan beri evim olarak adlandırdığım sessiz lüks otel odasındaki pelüş kadife aksanlı koltukta rahatsız bir şekilde kayıyorum. Saat akşam onu geçti ve benim yatakta olmam gerekiyordu. Sabahın dördünde telefonla konuşacağım için zaten çok yorgunum. Ama boşanıyorum ve artık tüm dünya biliyor. Sırf anneniz aradığı için telefonu açtığınız anlardan biri gibi geliyor. Bu sefer ben açtım.

Ama Őimdi daha fazla sessizlik var - o kadar durgun ve uzun sűreli ki bir an için aramanın kesilip kesilmediđini merak ediyorum.

"Yani," diyor, sessizliği delip geçerek ve beni sıçratarak. "Bu doğru mu? Bloglarda sen ve Elliot hakkında okuduklarım. Senden boşanıyor mu?"

Direkt konuya girmesine Őaşırmamalıyım. Hayır, *nasılsın?* Hayır, *üzgünüm*. Hayır, *seninle gurur duyuyorum*. Hayır, *yemek yiyor musun?* Ve Őaşırmadım. Ama her seferinde o an ihtiyacım olandan çok farklı bir anne versiyonuyla karşılaşmak beni sarsıyor. Onu ve bizim için her Őeyin farklı olabileceğini dűşündüğümde boğazımda oluŐan yumruyu yutkunarak geiŐtiriyorum.

"Boşanıyoruz," diye cevap veriyorum, gözlerimin arkasındaki yaşların yakıcı tehdidine kızarak ve erevelemesini düzeltmemeyi tercih ederek. Elliot'tan ayrılmaya karar veren bendim. Her Őey yolundaymış gibi davranmaya devam etmeyi kabul ettiğim sűrece yüzüklerimizi saklamaktan memnun olacaktı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Elladee," diye yanıtlıyor. "Baban ve ben bu yılın sonunda bize bir torun vereceğin yıl olmasını umuyorduk. Bunun Elliot'ın da istediği bir Şey olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine neredeyse dilim tutulacaktı. "Pekala," diyorum esprisiz bir kahkaha atarak. "Eğer *gerçekten* kafanıza koyarsanız, eminim üçünüz birlikte bunu başarabilirsiniz."

"Bu hiç komik değil, Elladee." Kelimeler ağırlıklar gibi dűşüyor, sanki tekrar ergenlik ağındaymışım, sokağa çıkma yasağını kaçırdığım ya da bir sınavdan kaldığım için disipline veriliyormuşum gibi. Ama bu öyle bir Őey değil. Bu Ebeveynlik 101 değil. Tamamen başka bir Őey.

"Seni sűrekli hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm anne," diyorum. "Ama iliŐkimiz zehirliydi. O sadık değildi. Ben mutlu değildim."

"Lűtfen bana bunu uzatmayı ve iŐlerin karıŐmasına izin vermeyi planlamadığını söyle, Elladee," diye yalvarıyor, az önce söylediğim her Őeyi geçiŐtirerek. "Evlilik öncesi bir anlaşıma olduğunu varsayıyorum ve dürüst olmak gerekirse, o adama borçlusun. Sana bir Őans vermeseydi kim bilir Őu anda nerede olurdun."

Kulaklarıma inanamıyorum. Ama aynı zamanda . Ne de olsa ne zaman kendimden Őüphe etsem ya da igűdülerimi sorgulasam onun sesini duyuyorum.

"Anne, gitmem gerek," diyorum.

"Tabii ki biliyorsun," diyor ısrarak. "Bir yılı aşkın süredir ilk kez konuşuyoruz ve sana gerçeği söylediğim için kaçıyorsun. Etrafında sürekli 'evet' diyen insanlardan biri olmadığım için üzgünüm."

Hattı kapatmadan önce "İyi geceler anne," diyorum. Sonra da numarasını engelliyorum. Muhtemelen yarın engeli kaldırırım. Ama bu gece için, artık benim balonumu işgal edemeyeceğini bilmek bana huzur veriyor.

BİR KLİŞE OLMAM MÜMKÜN - sonunda tüm baskılar altında çatlamaya başlayan kırılgan bir pop yıldızı.

Bu sektörde geçirdiğim on yılın ardından, hâlâ herkesin geleceğini söylediği o sert dış kabuğu bekliyorum. Beni bir şekilde sektörün keskin kenarlarından koruyacak olan kabuğu. Ama size söylemedikleri şey, sizi ilk ele geçirecek olanın içerideki şeyler olduğudur. Çünkü ne zaman ortalık sessizleşse ve yeterince uzun süre hareketsiz oturmayı başarabilsem, oyunun başlarında içime yerleşmiş olan tüm ezici korkular mikrofon sırası için yarışmaya başlıyor. Başarımanın tek sebebi Elliot mu? Onsuz bir kariyerim olur muydu? Ondan sonra bir kariyerim olacak mı?

Sonunda kaynama noktama ulaşıyorum. Ekibime karşı sinirli ya da sabırsız olabilir, saniyeler sonra da bolca özür dileyebilirim. Ya da başka bir ergen kaybolma numarası yapabilirim. Çok nadir ve çok özel bir durumda, bir gözyaşı birikintisine dönüşebilirim.

Şu an dışında, en son ne zaman kendimi gerçekten iyi bir ağlamaya bıraktığımı hatırlamıyorum. İnsanı susuz, şiş ve boğuk hissettiren türden. Bu hızla gidersem yarın bunların hepsi olacak. *Günaydın Amerika*'da olmayı göze alamayacağım şeyler. Bu yüzden genellikle ne pahasına olursa olsun gözyaşlarından kaçınma eğilimindeyim. Ama bu gece annemle yaptığım telefon görüşmesinin sonuna geldikten sonra artık savaşı kaybetmiş sayılırım.

Çoğu gün etrafım bir düzine kadar insanla oluyor. Eğer yakınlarda değillerse, onları . Şimdi olduğu gibi,

Mesela Rodney ya da Angelo'yu arayabilirim. Muhtemelen sesimdeki titremeyi fark edip beni randevu gecelerine üçüncü kişi olarak davet edeceklerdir. Ya da Sheryl'in Pazar gecesi aile yemeğine katılmayı deneyebilirim. Ya da Jamie için barlarda dünyanın en kötü kanat kadını oynarım. Ama o zaman hayatlarında sadece bir figüran, bir koltuk doldurucu olurdum. Odaya adımımı attığım anda odanın havasını ve ilgisini emmeye meyilli biri.

Zaten kimse her şeye sahip olan bir kızın acıma partisine katılmak istemez. O yüzden yalnız kalmaya razıyım. Sıcak bir banyo doldurmak için banyoya gidiyorum.

-

Ping!

Komodininin üzerindeki bir bildirim beni zıplattı. İş telefonum rahatsız etmeyin seçeneğindeyken ve özel iletişim bilgilerime sahip herkes başka bir şekilde meşgulken, sakın bir merlot gecesi ve orta derecede bir zihinsel çöküntü bekliyordum. Ama telefon ikinci kez çaldığında, kim olduğunu görmek için sıçradım. Komodine doğru ilerleyerek telefonu aldım ve ters çevirdim.

Ağlama. Dükkan kızı.

Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü bu numara sadece bir düzine kişide var. Sonra içimi ürpertici bir şüphe kaplıyor, belki de Reddit'e sızmıştır ve şaka amaçlı aramalar ve penis resimleri akınına uğramak üzereyimdir. Durup dururken kim bana *You've Got Mail*'den bir alıntı mesaj atar ki? Ama görünen risklere rağmen, merak beni ele geçiriyor ve kendimi durduramadan bir cevap yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Kimsiniz?

Kahretsin. Üzgünüm, Miles

Westbrook.

Kalp atışlarım göğsümde senkoplu gök gürültüsü gibi dört nala atıyor. Dudağımı ısırarak manşetleri düşünüyorum ve bunun bir tür

Ergenlik öncesi bir çocuk bana sataşıyor.

Kanıt olmadan almam.

Bir dakika sonra, Miles Westbrook'un bir selfie'si olduğu açıkça belli olan hafif grenli bir görüntü geliyor. Görüntüde düz beyaz bir tişört giyiyor ve boynunda ince gümüş bir zincir var. Objektifle göz teması kuruyor ve gülümsüyor, bir yandan da önünde *Merhaba Ella!* yazılı bir not bulunan *You've Got Mail*'in Blu-ray kopyasını tutuyor.

Ağladığımı bilmesi mümkün değil ama zamanlaması *çok* acayip... Aslında mükemmel. Çünkü artık değilim.

BEN: Az önce bana selfie mi gönderdin?

Bilinmeyen: Değişir. Beğendin mi?

Yatağa uzanıp sırtımı yatak başlığına yasladığımda göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Bu çocuk. Bu *adam*. Bir günden diğerine tam bir sürpriz. Ve en kötüsü de benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bahar antrenmanlarının başlamasına çok az bir süre kala ve Dodgers'a kurtarıcı bir sezonda liderlik etmesi için büyük bir baskı altındayken, yüzü tüm dijital magazin gazetelerinin giriş sayfasında yer aldığı için videomda yer almaktan duyduğu derin pişmanlığı ifade etmek için bana ulaşıyor olabilir - son günlerde Google'da biraz zaman geçirmiş olabilir.

Miles. Numaramı nasıl aldın? BEN: Ve

burada tam olarak ne oluyor?

Bilinmeyen: Bunun açık olduğunu düşünmüştüm.

Miles Westbrook'la ilgili hiçbir şey açık değil. Ondan acı verici bir şekilde etkilendiğim kısım hariç. Ve bu çekimin olduğu diğer kısım

benim için büyük bir kalp ağrısı ve her iki takım için de büyük bir baş ağrısı anlamına gelebilir.

Bilinmeyen: Seninle flört etmeye çalışıyorum.

Bilinmeyen: Flex. Eğer...

Kafamın içinde bir sürü soru dönüp duruyor... Az önce kıkırdadım mı? Gözyaşlarım ne zaman kurudu? Hangi yetişkin kadın oturur, hoppa bir kız öğrenci gibi yatağın üzerinde top gibi kıvrılır ve kulaktan kulağa sırtır? Ben kendimi sorgularken Miles'tan bir dizi mesaj geliyor.

Jamie bana numaranı verdi. Umarım sorun olmamıştır.

Seni düşünüyordum. Oldukça fazla.

Donmuş bir şekilde oturuyorum. Manikürümü çiğniyorum. *Seni düşünüyordum* ve *biraz daha* fazlası dışında kelimeler düşünme yetisi tamamen buharlaşıyor. Şu anda vermem gereken bir karar var. "Kırmızı hap, mavi hap" gibi bir şey. Batmak ya da yüzmek. Atlamaya karar verdim.

Ben de.

Miles'ın metin balonu beliriyor, küçük bir dans yapıyor ve sonra tekrar kayboluyor. Şakaklarımdan ter boşanıyor ve az önce itiraf ettiğim şeyin şokuyla neredeyse nefes nefese kalıyorum. İşte o zaman panik başlıyor. Ya her şeye rağmen bu bir dolandırıcıysa? Ya o sevimli selfie deepfake ise? Ya bu konuşmanın ekran görüntüleri yarın tüm internete ? Kendimi durdurmak bir yana, daha kararımı bile veremedim *Bilinmeyen*'i arıyorum.

"Selam, Ella." İlk zil sesinde cevap veriyor ve sesi koyu ipek gibi. Hemen nabzım yavaşlıyor ve nefesim sakinleşiyor.

"Ben... Özür dilerim, sadece bir an panikledim ve gerçekten sen olduğundan emin olmak için aradım," diye itiraf ediyorum kelime kusmuğu kümesi içinde.

"Sorun değil," diyor biraz gülerek. "Muhtemelen bunu en yapmalıydım. Sadece bazen mesajlaşmayı daha iyi yapıyorum... nedenlerden dolayı. Eminim anlıyorsunuz."

"Oh!" Yüzüm elime düşüyor. "Tamam. Eğer bu şekilde konuşmak istemiyorsan, sorun değil ben-"

"Hayır! Beni yanlış anlama. Seninle konuşmak istiyorum," diye araya giriyor. "*Seviyorum*

seninle konuşuyorum."

"Oh?" Göğsümde sıcak bir his filizleniyor. "Seninle konuşmayı seviyorum. Ben de." "Aslında bir sebepten dolayı ulaştım," diyor. "Sana bir şey sormak istedim.

gelecek hafta sonu ne yapıyordun?"

Saçma bir şekilde öyle geniş sırtıyorum ki yüzüm acıyor. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun Miles?"

Kahkahası midemi bulandıran alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Tam olarak değil."

Sırtıma yok olsun. "Ah," diyorum gözlerim kapanırken ve unutuluşa doğru erimenin fiziğini düşünürken.

"Yani. Seni dışarı çıkarmak istemediğimden değil," diyor Miles aceleyle. "Ben sadece... basında olup bitenleri düşününce, şu anda bu kadar aleni bir şey yapmak istemezsin diye düşündüm."

"Evet, doğru," diyorum, onun çok sağlam, mantıklı, *aklı* başında düşünce zincirine uyarak. "Şu anda üzerinde çalışmam gereken çok şey var ve hepsi de oldukça karmaşık. Yani haklısın, iyi bir zamanlama olmaz."

Şimdiye kadar yataktan yere kaymış, telefonu başıma dayayarak secdeye kapanmıştım. Az önce kendime çıkma teklif ettim ve kendimi geri çevirdim ve hala bana neden ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Miles boğazını temizleyene kadar uzun bir süre garip bir sessizlik oldu. "Umarım işler o kadar karmaşık değildir, önümüzdeki Cumartesi gecesi Rainbow Room'da düzenleyeceğim yardım gecesinde sahne almayı düşünmez misin?" diye sorar aceleyle. "Vakfım için. Eğer hala New York'ta olacaksan?"

Dilim tutulmuş olabilir çünkü sessizliğimin boşluğunu Miles dolduruyor. "Gelemezsen hiç sorun değil! Meşgul olduğunu biliyorum. Ben sadece-"

"Miles," diye araya girdim, sesinin ne kadar gergin çıktığına gülümseyerek. "Yapacağım. Tabii ki yapacağım. Sana o kadar çok borçlandım ki asla hayır diyemem."

"Bana her zaman hayır diyebilirsin, Ella," diyor. "Ama bu durumda hayır demediğin için memnunum. Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir süre sessizlik oldu ve konuşmanın bitip bitmediğini anlayamadım. Eğer bittiyse bitmiş *olmalı*.

"Peki, bugünlerde *You've Got Mail*'in Blu-ray'ini nereden bulabiliriz?" Sonunda suları test etmek ve bunun ayakları olup olmadığını görmek için soruyorum.

"Pfft! Amazon...duh," diyor. İkimiz de gülüyoruz.

"Ve?" Ekliyorum. "Peki kararınız nedir? Tom Hanks'in cana yakın zekâsı ve alaycılığının büyüüne mi kapıldınız? Yoksa Meg Ryan'ın sevecen duygusallığı ve büyüleyici kablo örgüleri mi sizi etkiledi?"

"Dürüst olmak gerekirse, benim için gösteriyi çalan Greg Kinnear'dı" diyor. "Kendinin farkında olmayışıyla ilgili bir şey gerçekten kalbimin tellerini çekti. Parker Posey'den de hiç bahsetmeyeyim. Çok alıngan!"

Sonra ağzımdan kaçan kıkırdamadan gurur duymuyorum. "Söylemeliyim ki, Miles Westbrook. Beklenmedik birisin."

"Umarım iyi bir şekilde?" diye soruyor.

"Şimdiye kadar kesinlikle öyle diyebilirim," diye itiraf ediyorum.

Vedalaşıyoruz ve telefonu kapattıktan sonra kendimi yerden kaldırına kadar uzun bir süre geçiyor.

TŞarkı söylemeyi öğrendiğim ilk şarkı Whitney Houston'ın "I Wanna Dance with Somebody" şarkısıydı. Üç yaşımdaydım ve performansımı zor hatırlıyorum.

2000'lerdeki Robinson aile toplantısında. Ancak on yıl sonra annem Facebook'a kaydoldu ve videoya çekilen amatör performans ilk yüklemelerinden biri oldu. Baldwin Hills'teki arkadaş çevresi arasında viral oldu; tıpkı yan komşularının mermer mutfak tadilatlarının video turlarının yaptığı gibi.

Hafızam o kadar zayıf ki, bu video performansın gerçekleştiğinin tek kanıtı. Ve hala izliyorum. Hatta çalışıyorum. Notalarda sesim tizdi ve artikülasyonum çamurluydu - yeni yürümeye başlayan bir çocuktan bekleyeceğiniz gibi. Ama grenli klibin birkaç saniyesinde, bu küçük kızın yaptığı işi sevdiği izleyen herkes için çok açık. Bir sünger gibi ilgi odağını emiyor, minik bileklerinin hareketinden omuzlarının kavisine kadar Whitney'in her hareketini küçük bedeninin yapabildiği en iyi şekilde aktarıyor.

O bir sanatçı.

Bu yüzden Angelo, Miles'ın etkinlik koordinatöründen Evelyn Vakfı yararına hangi numarayı söyleyeceğimi soran bir telefon aldığında seçim belliydi.

Elbiseye karar vermek ise bambaşka bir hikâyeydi. Glam Squad, Yukarı Batı Yakası'nda kaldığım otelde tekrar bir araya geldi ve Rodney şu anda iki yarışmacıyı elinde tutuyor - ikisi hakkında da kararsızım.

"Siyah olan. Eller aşağı," diyor Sheryl. "Ama sadece o hayatı gerçekten istiyorsan ve bu gece hamile kalmaya çalışıyorsan." Saçımı yüksek bir midilliye dönüştürürken kıs kıs gülüyor. "Aksi takdirde, kırmızıyı tercih et."

"Naaahhh," diye araya giriyor Jamie. "Ben önce kırmızıyı seç derim. Bu ona çatıda giydiğin elbiseyi hatırlatacaktır! Ona biraz daha vı yaşatır." Göz kırıyor ve kalçalarını imalı bir şekilde itiyor.

Bu görüntü, Miles'ın kalçalarının benimkileri tuğla duvara bastırırken birlikte içime ince bir ürperti gönderiyor. Hafızasını canlandırmak istesem de, Rodney'ağzının bükülmesinden ve başını yana eğmesinden bu seçeneklerden hiçbirini hissetmediğini anlayabiliyorum.

Rodney boynunu ovuşturarak önlüklerin olduğu rafa doğru yürür ve konuşmaya başlar: "Güzel önlükler. Güzel elbiseler." Mırıldanıyor. "Ama bu gece cızırdamana ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, boo." Raftan bir tane çekip bize doğru döndü. "Bence senin ısıldamana ihtiyacımız var."

Elindeki elbise ince askılı ve yüksek yırtmaçlı uzun bir kılıf. Sade silueti, otel odanın ışıkları altında parıldayan özenle işlenmiş boncuklarla menekşe rengi ipekten kesilmiş.

"Hmm," diye mırıldanıyor Jamie, ağzını bükerek. "Bunda Miss View Park 2023 yazıyor."

"Evet," diye ekliyor Sheryl. "Benim için, 'kirazımı patlat, bu balo gecesi' demek. "

üzerine Rodney onlara "*Kahretsin, seni ısıracağım*" dercesine vahşi bir bakış fırlatıyor. Bu elbiseye aşık olduğumu düşünmeme rağmen gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu çok canlı tasvirlerle rağmen, hanımlar, sanırım ben aynı fikirde değilim," diye ekliyorum. "Bu o olabilir."

Jamie ve Sheryl hep bir ağızdan "Anlaşıldı," diye mırıldanırlar. Sonra her ikisi de sert bir şekilde kendi görevlerine dönüyorlar. Odanın üzerine sessiz bir soğukluk ve onunla birlikte makasla kesilebilecek bir gerginlik çöküyor.

Rodney boğazını temizler. "Uhhh... bir sorunuz mu var?"

Jamie omuz silkmeden önce birkaç saniyelik gergin bir sessizlik yaşandı. "bir sorun değil... ama hepimiz biliyoruz ki mor ışıltılar bu geceki görünümün orijinal ruh hali panosunda *yoktu*. Ama sanırım makyajı doğaçlama yapacağım," diye mırıldanıyor.

"Mm-hmm," diye ekliyor Sheryl, kızgınlığını zar zor gizleyerek. "Normalde *ben* de bu yaka ile kabarık bir topuzu eşleştirmezdin. Ama bu midilli çoktan cennete kapıldı ve size söylememe izin verin, yerinden kımıldamıyor." Saatini kontrol ediyormuş gibi yapıyor. "Şimdi vites değiştirmek için biraz geç, tek söylediğim bu."

Kendimi ailesinin son irade savaşının ortasında kalmış bir çocuk gibi hissediyorum. Ama ben bile burada olup bitenlerin bir elbise daha derin olduğunu biliyorum. Yıllardır ilk kez, Glam Room'da bir fil var.

"Tamam, mola," diyor Rodney, avuçlarının içiyle bir T işareti yaparak. Tam boyuna doğru doğruldu ve burnunun köprüsünde zarifçe dengelenen Fendi çerçevelerini ayarladı. "Son baktığımda bunun Rüya Takım olması gerekiyordu ve son dakikada uyumlu bir görünüm yakalaması konusunda endişelenmeme *hiç* gerek yoktu. Gerçekten neler oluyor?"

Jamie derin bir iç çeker ve bakışlarını yere indiren Sheryl ile doğrudan göz teması kurduktan sonra başıyla onu onaylar.

"Sheryl işi bırakıyor," diyor Jamie, sesi hafifçe titreyerek.

Bunun üzerine oda sanki dengem bozulmuş gibi eğiliyor. Sheryl'e bakıyorum, taş gibi donmuş, hâlâ yere bakıyor. "Ciddi olamazsın," diyorum, gözlerim odayı tarıyor ve çok ciddi görünen üç yüze kilitleniyor. "Neler oluyor?"

Sheryl boğazını temizliyor ve sonunda gözlerimle buluşuyor. "Gelecek hafta uğrayıp seninle konuşacaktım," diyor, sesi kasvetli.

"Neden?" diye sordum. "Mutsuz musun? Seyahat mi? Ücret mi? Çünkü her ne olursa olsun, biliyorsun ki bir ayarlama yapabilirim-"

"Kocasını hasta" diyor Jamie. Ve bu sözler beni olduğum yerde durduruyor. Sandalyemde geriye yaslanarak Rodney'e bakıyorum, o da başını sallıyor ve *bilmediğim* kelimeleri söylüyor.

"Birkaç hafta önce öğrendik," diye itiraf ediyor Sheryl. "Ve ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var. Ailemin burada seninleyken onlara verdiğimden daha fazlasına ihtiyacı ."

Onun sözleri yanıp sönen sarı bir ışık, durup o anın ciddiyetini gerçekten tartmak için bir sinyal. Son birkaç haftadır kendi kaotik hayatımın fırtınasına kendimi o kadar kaptırmışım ki, durup etrafımdaki insanların durumuna gerçekten bakmamış olabilirim. "Sheryl, çok üzgünüm. Neden bir şey söylemedin?"

"Tatlım, keşke ben de bilseydim," diyor Rodney, en az benim hissettiğim kadar sönük ve kederli görünüyor. Teknik olarak, benim glam koordinatörüm olarak, onların patronu. Her ikisini de işe aldığından, programın tutulması ve tüm görünümlerin yönetilmesinden sorumlu olduğundan, herhangi bir personel değişikliğinden ilk onun haberi olacaktı.

"Bak," diyor Jamie, bakışlarını bana dikerek. "Ve bunu sana gerçek bir arkadaş olarak söylüyorum." Sesi doğrudan. Ama sert değil. Öyle olsa bile, bir okumanın içinde olduğumu söyleyebilirim. "Sen *büyük* bir yıldızsın ve *büyük* sorunların var. Ama senin sorunların bizimkilerden daha büyük değil. Ve son zamanlarda hissetmeye başladım. Sen ve Rod her zaman birbirinize çok bağlısınız ve birbirinizin hayatıyla çok iç içesiniz, bu dinamik zorlayıcı olabiliyor. Ve boşanmayla ilgili yaşadığınız onca şeyden sonra Sheryl'in doğru zamanın ne zaman geleceğini bildiğini sanmıyorum."

Bununla oturuyorum. Gerçekten içine işlemesine izin ver. "Seni duyuyorum. Anlıyorum," diyorum. Sonra gözleri yerden ayrılmayan Sheryl'e bakıyorum. "Sheryl, lütfen bu konuşmayı gelecek hafta yapabilir miyiz? Ve istediğin kadar zaman ayır. *Neye* ihtiyacın *varsa*. Senindir, tamam mı?"

Başını sallıyor ve sonunda cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Biliyorum kızım. Biliyorum. Ben de az önce oyun oynuyordum. Mor elbise ateş gibi."

"Ben hâlâ kırmızıyı tercih ediyorum," diyor Jamie. "Ama her iki şekilde de çok çekici."

Rodney yüksek sesle nefes verir. "Vay canına... Hepiniz beni erken mezara göndereceksiniz, yemin ederim."

Sonra Sheryl ile kol kola diğer odaya giriyor, Sheryl'in başı omzunda. Bu görüntü göğsüme dokunuyor. Jamie onları takip etmek için dönüyor ve ben de bileğine hafifçe dokunuyorum.

"Hey," diyorum dikkatini çekmek için. "İlişkilerinde sadece alan ve alan bir arkadaş olmak istemiyorum."

Bir süre öylece duruyor, tam olarak adlandıramadığım derin bir duyguyla bana bakıyor.

"Köşende sadece Rodney yok, biliyorsun değil mi?" diyor. "Demek istediğim, eminim ki işlerin zorlaşacağı ve takviyeye ihtiyaç duyacağım zamanlar gelecek. Ve o zaman geldiğinde, hepinize döneceğim. Bunu daha önce de yaşadım ve *her zaman* geri . Ama şu anda iyiyim. Yani istediğim, sadece Rodney'e sahip değilsiniz. Ben de varım."

Ve çoğu gün kalabalık odalarda bile yalnız hisseden biri için bu tam da duymaya ihtiyacım olan şey.

30 ROCK'a gelmek hiçbir zaman kendimi tam bir sahtekâr gibi hissetmeme neden *olmadı*. Şimdiye kadar vardık, asansörde bir araya geldik ve Rainbow Room için altmış beşinci kata çıkıyoruz. Bu sefer de tıpkı ilk seferki gibi hissediyorum. Aynı eski yağmurda kayganlaşan Kırk Dokuzuncu Sokak girişi. Aynı eski kelebekler içimde tahribat yaratıyor. Neredeyse yedi yıl önce Elliot beni *Saturday Night Live*'ın ilk kaydını izlemeye davet etmişti. O haftanın öne çıkan müzik konuğu için DJ'lik yapıyordu ve beni de kanatlardan izlemem için yanında getirmişti.

O gece, yaldızlı bir perdenin arkasına ilk bakış olarak aklımda kaldı. Oyuncularla birlikte meşhur ve özel after-party'ye katılmak, Rodney ve benim birinci sınıfın ilk haftalarında Boston'da gece geç saatlerde sadece hayalini kurduğumuz bir şeydi. Ama o gece bu hayalleri ve daha fazlasını gerçekleştirdim - Kenan Thompson ve RuPaul ile turşu içtim, Cara Delevingne ile bir masanın üzerinde dans ettim ve bir şekilde kendimi Alden Ehrenreich ile İtalyan yeni gerçekçiliği üzerine bir saat süren bir sohbete sürüklenmiş buldum. Bu son derece seçkin duvar halısında en küçük bir yer işgal etmek bile New York'un ünlüler kültürünün zirvesine ulaşmak gibiydi.

Ama Şimdi geriye dönüp baktığımda ve yarım düzine *SNL* oyuncu partisini daha bırakmışken, bu gerçekten de bir kardeşlik partisinin biraz daha sofistike bir versiyonuydu. Aradaki en büyük fark, kalabalığın sporcular ve eski oyuncuların ziyade, yeni yetmeler, sıra dışı yaratıcılar ve komedi efsanelerinden oluşan karma bir torbaya benzemesi ve bazı iyi niyetli yıldıŐların serpilmesiydi. Tabii bir de davetiye alabilecek kadar Şanslı olanlar vardı.

Ardından, iki yıl önce, *Saturday Night Live*'da müzikal konuk olarak yer almam istendi. Bu, elbette, herhangi bir kayıt sanatçısının kariyerinde önemli bir dönüm noktası olarak, benim için neredeyse beden dışı bir deneyimdi. Ayrıca, elbette, Elliot ve ben o zamana kadar  atlaklarımızı göstermeye başlamıştık. Yani büyük gecede, o orada değildi, kanatlardan izliyordu.

Ancak bu gece, kelebekler farklı bir nedenden dolayı ortaya çıktı; bu neden 1.80 boyundaki LA Dodger ile ilgili. Miles'la telefonda konuŐmamızdan bu yana geçen günlerde, onun yumuşak ama derin sesi, hatta kekemeliğinin ince nağmeleri bile zihnimde   l  platine dönüşü.

Adamı bu gece görememe ihtimalimin çok yüksek olduğunu, görsem bile bunun kalabalık bir odanın öbür ucundan olacağını biliyorum. *Yanında* bir eş getirme ihtimalinden bahsetmiyorum bile - toplum içinde birlikte görünmekten çekinmeyeceği biri çünkü *Şu anda basına* yansıyan *onca Şey* onun için geçerli değil. Benim yükümü taŐımayan biri. Ama yeniden bir araya gelebileceğimiz en ufak bir ihtimal bile beni heyecanlandırıyor.

Ping!

Asansörün kapıları altmış beşinci katta kayarak açılıyor ve Angelo ile Rodney arkadan gelirken Sanders beni ve Jamie'yi dışarı çıkartıyor. Hepsi de davetiyede istendiği gibi siyah kravatlı kıyafetler giymiŐlerdi. Sheryl gecenin geri kalanında izinli. Ailesiyle daha fazla vakit geçirebilmesi ve kocasına tedavi sürecinde destek olabilmesi için ona glam ekibinden süresiz bir ara verdim. Ayrıca, ben, Rodney, Jamie ve bir kavanoz kenar kontrolüyle bir gece boyunca Şık bir at kuyruğu yapabiliriz.

Koridora birkaç adım attığımızda, altın rengi bukleleri olan, keskin giyimli bir kadın bizi karşılıyor. "Merhaba Bayan Simone," diyor ve ekibimin geri kalanını selamlamak için başını sallıyor. "Ben Shelea Smith, Bay Westbrook'un etkinlik koordinatörüyüm."

Yanında mavi kadife smokinli bir adam duruyor. Elimi sıkmak için öne çıktı. "Ben Edward Yap, Rainbow Room'un konukseverlik müdürüyüm. Bu gece bizimle olmanız bir onur. Size soyunma odanızı gösterebilir miyiz?"

"İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum onlara en nazik gülümsememi sunarak. "Ama önce grubumla hızlı bir sound check yapmak istiyorum... Eğer sorun olmazsa?"

Müzik direktörüm Ennio, biz yoldayken bana bir mesaj göndererek kendisinin ve altı kişilik geri kalanının geldiğini ve çoktan hazır olduklarını bildirdi. Sabahın erken saatlerine kadar "I Wanna Dance with Somebody"nin özel bir caz düzenlemesi üzerinde çalıştık ve bu gece ilk kez seslendireceğiz.

"Elbette, Bayan Simone. Bu taraftan," diyor Edward.

Bizi balo salonuna götürüyor ve çift kapıdan geçip sahnedeki grup üyelerimi gördüğümde, az önceki gerginliğim heyecana dönüşüyor. Bu, etrafımda dans eden peri tozları gibi sürekli peşinde olduğum bir duygu. Sadece sahnede, alkışlarıyla istesem uçabileceğimi hissettiren bir kalabalığın önünde olduğumda ortaya çıkan bir duygu.

Jamie telefonumu ve debriyajımı alıp soyunma odasına giderken Sanders da etkinlik güvenliğiyle temasa geçiyor. Rodney ve Angelo ses kontrolünü izlemek ve sosyal medya hesaplarım için fotoğraf çekmek üzere kalıyor.

Sahnede herkesi selamladıktan ve hepimiz yerimizi aldıktan sonra Ennio'ya geleneksel baş selamını veriyorum ve o da grubun başlaması için işaret veriyor. Piyanodaki açılış akorları yerini perküsyon bölümünün etrafını saran baştan çıkarıcı melodik bir akustik gitar sesine bırakıyor. Şarkı söylemek için ağzımı açıyorum... ve sonra yarışa başlıyoruz.

"ONLARI AYAKLARINDAN KESECEKSİN," diyor Angelo, yakınımı eğilip kolumu onunkine dolayarak. Ses kontrolünü yeni tamamlamıştık ve gruba teşekkür ettikten sonra sahneden inip çocuklarımla buluştum.

Rodney diğer tarafta bana katılıyor ve masaların arasından geçerek balo salonu çıkışına doğru ilerliyoruz. "Sanırım Whitney bile bunu hissetti," diyor ve bu bana en iyi türden bir tatmin veriyor.

Bu performansın özel olmasını istiyorum. Sadece şov dünyasının dile getirilmeyen bir kuralı olan, gerçek ve mecazi menzile sahip değilseniz Whitney'i kapsayacak *bir işiniz* olmadığı için değil, bu gecenin Miles için ne anlama geldiğinden dolayı.

Evelyn Vakfı, büyükannesinin mirasını sürdürmek için var. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, Evelyn Garcia-Westbrook onu bugün olduğu adam yapan kadın. Miles'a kumaşı eğik kesmeyi ve dikiş makinesine düzgün iplik geçirmeyi öğreten kadın. Ve satır aralarını okuduğumda, onun nazik ve kibar varlığından sorumlu olan kadının o olduğunu görüyorum.

Bana kendi annesinden hiç bahsetmedi ve başkalarının onun hakkında internette neler söylediğine bakmak doğru gelmedi. Tanrı biliyor ya, aile geçmişimi araştırmak isteyen gazetecilerden kaçıyorum. Ancak Evelyn Vakfı'nın genç anneleri destekleme misyonunun onunla bir ilgisi olabileceğini hissediyorum.

"Eee..." Rodney mırıldanarak beni derin düşüncelerimden çekip çıkardı. "O gece geç saatlerde yaptığın seks görüşmesinden sonra günün erkeği sana hiç ulaştı mı?"

"Elli yedinci kez söylüyorum, öyle bir şey ," diye .

"Bu tavırla olmaz!" diye yanıtlıyor başını geriye atarak. "Her şey olaya nasıl baktığına bağlı, aşkım."

"Ah, ne kötü bir durum..." Angelo bir yandan e-postalarını tararken bir yandan da mırıldanıyor.

Yalan söylemeyeceğim, sahnede olmanın verdiği adrenalin patlaması Miles'tan haber alamamanın verdiği stresi tamamen gölgede bıraktı, en azından Rodney az önce ondan bahsedinceye kadar. Damarlarımda dolaşan o tanıdık, küçük elektrik kıvılcımları ve congaların ritmiyle çarpan kalbimle, tam anlamıyla Ella-şiddetli bölgemdeydim.

Ama Şimdi Miles'la beyzbol sahasında, Grammy kulisinde baş başa kaldığımız o çok az zamanı tekrar hatırlıyorum ve bir daha böyle bir Őansımız olup olmayacağını merak ediyorum.

"Ella." İsmimi tatlı bir bariton sesiyle duyuyorum ve bu beni kısa bir süre durduruyor. Rodney ve Angelo da aynı Şeyi yapıyor, sesin geldiği yöne döndüğümde ikisi de kollarımı bırakıyor.

Orada bulduğum Şey karşısında nutkum tutuldu... Miles smokin giymişti. Ve manzara gnahkrlık sınırında kmŐ. Bitter çikolataya batırılmış ve üzerine altın pullar serpilmiş bir kiraz gibi.

Ani bir ateş basması hissederek avucumu yüzümün önünde ırpıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Hey, sen!" Biraz fazla yüksek sesle ve biraz da titreyerek söylüyorum. "Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim."

Miles başparmağını omzunun üzerinden geçirir. "Ben... provanızın sonunu yakaladım ve gözümü alamadım," diyor. Yutkunuyor ve çenesi sıkılaŐtığında, yağmur altında tenime doğru nefes alırken yüzüme ve boynuma hafifçe sürtünen o saat beş gölgesi gözümün önüne geliyor.

Miles'ın gözleri beni tepeden tırnağa hızlıca tarıyor; setteki o durgun, susamıŐ bakıŐların aksine, kendimi açıkta ama aynı zamanda arzulanmıŐ hissettiren üstünkörü bir bakış. Üzerimde sadece tayt ve fermuarlı bir kıyafet var, sanırım kıyafetim Şu anda vermesi gerekeni tam olarak vermiyor.

"Merak etme, kıyafet yönetmeliğini anladım," diyorum, ne kadar mahcup hissettiğimi zar zor gizleyerek. "O Şeyden önce gerçek bir elbise var. Bundan daha güzel." Kıyafetimi işaret ediyorum.

"Ve güven," diye araya giriyor Rodney, beni Şaşırtarak çünkü onun orada durduğunu unutmuştum, "bu iyi bir tane. Çok da pahalı. Ve dn yani..." Rodney Miles'ı işaret ederek, "*Seni izliyorum* ve keşke onu bıaklayacak küçük ve keskin bir Şeyim olsaydı" der.

Miles güler, ellerini birbirine srter ve parlak, duyuları çalan gülümsemesini gösterir. "Beni uygun bir Şekilde uyarılmış say. Mesafemi koruyacağımдан emin olabilirsiniz." Yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesine bakılırsa, hemen bir kurtarıŐa giriŐiyor: "Ya da kim bilir... belki bir dans için yeterince uslu durabiliriz?"

"Sanırım bu hoşuma giderdi," diyorum, utanmadan bunu yapmaya niyetli olduğunu umarak.

Hayal görüyor olabilirim ama Rodney ve Angelo ortadan kaybolmuş gibiler, sanki bize biraz mahremiyet sağlamak için fark edilmeden yavaşça geri çekildiler.

"Ama gerçekten. Bunu yaptığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor Miles. "Grubun sesi harika. Ve sen... bu gece insanları aşık edeceksin."

İltifatı için ona teşekkür ediyorum. Soyunma odama gitmek için döndüğümde, belki de çoktan gitmişimdir diye düşünmeden edemiyorum.

T WHITE-GLOVED BUTLERS Ana balo salonunun çift kapısını ayırarak bir öncekinden daha da çarpıcı bir manzara ortaya çıkardı. Mekân biz geldiğimizde güzelce giydirilmişti ama şimdi güneş battığı için romantik ışıklandırmalar odaya safir bir parıltı yayıyor. Yemyeşil fildişi çiçekleri her masayı süslerken mumlar ışıltılı ufuk çizgisini gözler önüne seren art deco pencere camlarından yansıyor.

Balo salonunun tamamı

Şehrin üzerinde asılı duran bir mücevher kutusu.

Sonunda şov zamanı geldi, bu da benim görkemli giriş anımın geldiği anlamına geliyor. "Bayanlar ve baylar, sansasyonel, listeleri alt üst eden, Grammy Ödüllü kayıt yıldızı Ella Simone'u karşılamak için bana katılın."

Sunucunun giriş konuşmasıyla birlikte, üç yüz çift göz bir alkış patlamasıyla dikkatlerini bana yöneltti. Spot ışıkları üzerime düştüğünde, Ennio piyanoda canlı açılış akorlarını çalmak için sırasını alıyor. Kalabalık bölünerek sahneye doğru yolumu işaretliyor. Derin bir nefes alıyorum, mikrofonumu kaldırıyorum ve açılış sözlerini söylüyorum... *Saatler ilerliyor ve güneş solmaya başlıyor...*

Şarkının sözlerine rağmen, üç yaşındayken Whitney'nin elektrikli gülümsemesinin altında derin bir özleminden bahsettiğini anlamam mümkün değildi. Şarkının majör akorlarla bestelenmiş olması, melankolinin ince alt tonlarını her zaman maskeleymiştir. Ama aynı melodiler dudaklarımdan dökülürken, zihnime resimler doluyor - son on yılın anıları, son iki haftanın anıları ile karışıyor.

Elliot son dakikada özel uçmayı seçtiği için tıka basa dolu bir tur otobüsünün arkasında tek başıma uyuduğum gecelerin görüntüleri

Grubumla uyum içinde. Ya da boş koridorlarda dolaşarak geçirdiğim ya da otel odalarında servis tepsilerinin çoktan soğuduğu haftalar... Birlikte geçirebileceğimiz zaman kırıntılarını beklerdim çünkü geçirdiğimizde çoğu zaman sihir gibi gelirdi. Stüdyo seanslarımızda olduğu gibi, bir şarkı sözünü düzeltmek ya da parçaları katmanlamak için saatlerimizi harcardık. Ama şimdi fark ediyorum ki o zamanlar bile bardağın iki farklı tarafındaydık.

Birden odanın ortasına ve ön koroya ulaştım. Kalabalığı tararken Jamie'yi sevgilisinin kollarına sarılmış, müzik eşliğinde sallanırken buluyorum. Bir sonraki anda Miles'la göz göze geliyorum ve bakışlarının ağırlığıyla kısa süreliğine yerimde kalıyorum.

Muhtemelen daha önce hiçbir şarkıyı şu anda hissettiğim kadar yoğun hissetmemiştim. *Biriyle dans etmek istiyorum. Biriyle sıcaklığı hissetmek istiyorum.* Sözler basit ve gerçek; onunla en son dans ettiğim anı ve bunu tekrar yapmak istediğim tüm yolları çağırıştırıyor. Benim yüküm Miles'ın beni bir randevuya çıkarmak gibi basit bir şeyi düşünmesi için aşması gereken çok büyük bir engel olsa bile - şu anda o kadarına bile ihtiyacım yok.

Sadece bir dans, tüm bu çılgınlığın içinde biraz daha az yalnız hissetmenin bir yolu.

Çünkü mantiken konuşursak, iki haftadan kısa bir süre sonra bahar antrenmanlarına başlayacak. Ben de kariyerimi kurtarmak için planlar yapıyorum. Gerçek bir ilişki konusu olduğunda, anlıyorum. *Kimsenin* buna vakti yok.

Ama dans için vaktimiz var.

Birbirimize ait olmamıza ya da dünyanın takıntı haline getirmesi veya parçalara ayırması için beyanat vermemize gerek yok. Ben orada bulundum ve bunların hepsini yaptım. Her açıdan gördüm. Ve tüm bu deneyime on üzerinden sıfır veriyorum - tavsiye etmem.

Sahnede grubuma katılmak için merdivenleri çıkıyorum ve şimdi *gerçekten* eğlenmenin ve kendimi bırakmanın zamanı geldi. Mikrofonumu sehpaşına taktıktan sonra, *büyük* notayı söylerken diyaframımı desteklemek için kollarımı genişçe açıyorum. *Ve gece çöktüğünde, yalnız kalbim çağırıyor...*

Sesim yükseldiğinde, kalabalık alkışlıyor ve arka plandaki şarkıcılarım kusursuz bir üç bölümlü uyumla güçlü bir şekilde geliyor. Etrafıma baktığımda grubumun her bir üyesinin en yüksek seviyede, cepte oturduğunu görüyorum.

onların oyunu. Böyle anlardan daha iyisi olamaz - peri tozu devreye girdiğinde ve aniden tekrar uçmaya başladığımda.

"BU KESİNLİKLE *MUHTEŞEMDİ!*" SHELEA benimle sahnenin kenarında buluştuktan sonra şöyle diyor. "Bu yorumu daha önce hiç duymamıştım, aman Tanrım!" Gözleri heyecanla açılıyor. "Stüdyo versiyonu da yayınlanacak mı?"

"Öncelikle teşekkür ederim!" Nefesimi tutmaya çalışırken kibarca gülümsedim. "Ama bu sadece bu gece buradaki herkes için özel bir ikramdı." Gösterinin etkisiyle hâlâ uğuldayan odayı işaret ediyorum.

"Ne kadar şanslıyız değil mi?" diye yanıtlıyor beni ana kata ve konuk masalarına doğru götürürken, birçoğu hâlâ alkışlıyor ve gülümsüyor. Hatta bazıları biz geçerken beni filme alıyor.

Gösteri bittiğine göre Jamie, sevgilisi ve çocuklarla gecenin tadını çıkarmakta özgürüm. On bin dolarlık bir bağış karşılığında, Manhattan silüetinin nefes kesici manzarasına sahip pencerelerin yanına gizlice yerleştirilmiş küçük bir masa ayarlayabildim.

Şaşırtıcı derecede boş masaya vardığımızda Shelea, "Ve işte buradasınız," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen Angelo'nun gelip beni bulmasını istemekten çekinmeyin. Umarım gecenin tadını çıkarırsınız!"

"Ah!" diyorum, o gitmeden önce dikkatini çekerek. "Özür dilerim, sadece... bu arada Angelo'yu gördün mü? Ya da Rodney'i? Ya da Jamie'yi?" Endişemi gizlemeye çalışarak soruyorum.

Gülümsüyor ve sol omzunun üzerinden dans pistini işaret ediyor. "Sanırım performansınız sırasında hepsi aşk böceği tarafından ısırıldı."

Boynumu uzattığımda arkadaşlarımı balo salonunun ortasında birbirlerinin kollarına sarılmış halde buluyorum. Bu manzara göğsümün iyi anlamda ağrmasına neden oluyor. Rodney için tek istediğim, onun gerçekten ne kadar değerli olduğunu anlayacak birini bulmasıydı. Ve bunu Angelo'yla, bu işin sunabileceği en iyi insanla bulmuş olması bunu daha da tatlı kılıyor. Jamie'ye gelince, o da benim kadar uzun süredir sahalarda.

sağda solda onu beceren erkekleri tanıyor. Marco, bu gece yanında getirdiği adam, bir başkası *olabilir* gibi görünüyor. Ama onun iyiliği için, sürpriz olmasını umuyorum. Sadece zaman gösterecek. Ve hep öyle olur.

Arkadaşlarımı ve dans pistindeki samimi anlarını bölmek istemediğimden, oturmayı ve beyaz eldivenli garsonlardan biri tarafından benim için doldurulan bir bardak şampanyayı içmeyi tercih ediyorum. İnsanları izlemek benim için denenmiş ve gerçek bir eğlencedir. Bu yüzden arkadaşlarım dönene kadar kendimi meşgul etmek için uygun bir yol gibi görünüyor. Ta ki bana "ilham verici" performansımı anlatmak isteyen ve karşılığında selfie ya da imza isteyen konuklar tarafından teker teker ziyaret edilene kadar.

Yirminci selfie'den ve ikinci kadeh şampanyamdan sonra masadan kalkıp bir hazine avına çıkmaya karar veriyorum... Miles Westbrook'u ve bana söz verdiği dansı bulmak için.

Masadan kalkıp dans pistine doğru ilerliyorum ve kalabalık bedenler arasında ilerlemeye başlıyorum. Gece için sahne alan orkestra, Top 40 hitlerinin büyük orkestra yorumlarını çalmayı tercih etti ve bu da bin yıllık sosyetikler ve yüksek güçlü hayırseverlerle dolu bir oda için gerçek bir kalabalık memnun edici oldu. Genel olarak buradaki ortam, New York'un üst tabakasına yönelik tabağı iki bin dolarlık bir ünlüler şöleni için beklediğimden çok daha özgür ve eğlenceli.

Grup, Dua Lipa'nın "Dance the Night" şarkısından Cure'un "Lovesong" şarkısına kusursuz bir geçiş yapıyor ve dans pistindeki herkesi birini tutup kendine çekmeye teşvik ediyor. Artık tek başıma olduğumun daha da farkında olduğum için Miles'ı arayışım yeni bir amaç kazanıyor. Sonra birden arkamdan keskin bir kahkaha patlaması dikkatimi çekiyor. Dönüp baktığımda geniş sırtının ve omuzlarının müzik eşliğinde sallandığını görüyorum. Saksafonun boğucu sesi odanın içinde süzülürken, Miles hafif bir dönüşle şanslı dans partnerini ortaya çıkarıyor. Kadının kolları adamın boynuna dolanmış, adamın elleri ise kadının sırtının ortasında durmaktadır. Kırklı yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan kadının üzerinde, kıvrımlarını ortaya çıkaran ve ışıkların altında parıldayan dekolteli kıpkırmızı bir elbise vardır. Ayrıca tamamen büyülenmiş ve adamın etkisi altında görünüyor.

İyi ayarlanmış bir kişi bu fırsatı değerlendirerek karanlık ve temiz bir şeyler içmek için bara gidebilir. Ya da derin nefesler alacağı, kaotik enerjiyi dışarı atacağı ve arkadaşlarıyla gece boyunca dans etmek için partiye döneceği bir makyaj odasına kaçabilir. Ama ben hiçbir zaman inandırıcı bir şekilde iyi ayarlanmış olmakla suçlanmadım. Onun yerine çıkışa doğru yöneldim.

YAĞMURLA İLGİLİ BİR ŞEY, boş bir otel odasını daha da yalnız hissettiriyor. Süitimin penceresinde durmuş, camdan akan suları izliyor ve bu gece kendimle nasıl oynadığımı düşünüyorum. Yarım saat önce çok gürültülü ve kalabalık bir balo salonunun ortasında, biraz fazla ciddiye almış olabileceğim bir pop şarkısı yüzünden aşırı duygusallaşıyordum.

Performansımı düşünerek yüzümü buruşturuyorum. Nasıl da çaresiz bir imayla dolup taşmış olmalıyım - ki bu imaların istediğim gibi olmadığı açıktı. Eğer öyle olsaydı, belki Miles *beni* döndürüyor olurdu. *Beni* mavi ışıkların altına daldırırdı. Ve elbette, halka açık bir boşanma yaşıyorum. Ve orada bir o kadar kameralı telefonu olan milyonlarca göz vardı. Ve adam açıkça drama istemiyor ama lanet olsun.

Tek istediğim bir danstı.

Hala elbisenin içindeyim. Nedense içimden çıkarmak gelmiyor. Belki de bu geceden *daha fazlasını* hak eden bir elbise olduğunu düşündüğüm içindir. Ya da belki de Miles'la birlikte bu otele geri döndüğümde, onun elbiseyi yavaşça üzerimden çıkarışını izlerken kafamda canlandırdığım ve tekrar tekrar oynattığım görüntülerden hâlâ kurtulamadığım içindir.

Görüntüleri silkeleyip komodine doğru yürüyorum ve gece oda servisi menüsünü arıyorum. Şu anki sorunlarımın bir gurme burger ve bir sepet waffle kızartmasının çözemeyeceği bir şey olmadığına bahse girmeye hazırım. Tam oda telefonuna uzanıyordum ki, özel cep telefonum yatağımdaki çantamın içinde titremeye başladı. Angelo ya da Rodney'den nereye kaçtığımı merak eden bir mesaj bekliyordum -gerçi bu sefer onlara mesaj atmış ve Sanders'a tam planlarımı ve nerede olduğumu söylemiştim- hızla kontrol etmek için hareket ediyorum.

Ama bildirimi kaydırarak açtığımda, güçlü bir farkındalık sarsıntısı beni ayağa kaldırıyor, çünkü bu Miles'tan gelen bir mesaj.

BAYIM. Hâlâ burada mısın?

Vedalaşmadan ayrılmamın nedenlerini itiraf etmekten biraz utanıyorum - umutlarımın cebimden çıkmasına izin verdim, beklenmedik bir şekilde kırıldıkları anda başka bir kaybolma eylemi yapmaya karar verdim. Ama kümeden kaçmamışım gibi de davranamam. Bu yüzden dürüst ama kısa bir cevap vermeyi tercih ediyorum.

Hayır.

BAYIM. Nereye gittiniz? BAYIM. Seni

görmeye gelebilir *miyim*?

Sözlerini okuduğumda göğsümde bir çarpıntı oluyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. *Sersemlemiş ama dehşete düşmüş* olmak, bu duyguyu tanımlamak için düşünebildiğim tek yol. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu, *bu* her neyse. Geçmişimiz göz önüne alındığında, bu noktada performansım için bir maaş çekiyle beni kovalamaya çalışıyor olabilir - Shelea'yı zaten gereksiz olduğuna ikna ettiğim bir şey.

Mandarin Otel'de bir sütteyim.

BEN: Resepsiyona Lena Horne'u sor. Kapıcıya sizi beklediğini söyleyeceğim.

BAYIM. Yirmi dakika sonra görüşürüz.

Dakikalar saatler gibi ilerliyor. Saate bakıyorum ve beş dakika kala elbiseyi değiştirmeyi düşünüyorum. Ama sonra Rodney ve Jamie'nin beni elbisenin içine hapsederken tanrılara lanet etmelerine neden olan arkadaki iki düzine kadar küçük kancayı hatırlıyorum ve bu düşünceden vazgeçiyorum. Bir de baktım ki kapı çalıyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum.

Mandalalı açıp kapıyı geri çektiğimde Miles bir kolunu çerçeveye dayamış, eşikte dikiliyor. Bir tutam yağmur damlası alnını ve omuzlarını tozlandırıyor ve nefesimi kesen bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Hey," diyor, tam boyuna doğru düzeliyor ve neredeyse kapı aralığını dolduruyor. Smokin ceketinin bir kolunun üzerine düzgünce katlanmış olduğunu fark ediyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum, bir yandan da çok ihtiyaç duyduğum desteği almak için kapıya yaslanıyorum. "İçeri girebilir miyim?" diye soruyor.

Sözsüzce başımı sallıyorum ve odaya girmesine izin vermek için geri çekiliyorum. Miles'ı içeride takip ederken, elbise gömleğinin krem rengi pamuğunun altında hareket eden kaslarının ve deltoidlerinin güçlü şekline dikkat ediyorum. Her nasılsa, bir ziyaretçiyle bile, oda konuşmamızın yapmacık boşluklarında daha sessiz hissediyor.

"Peki... sana bir içki getirebilir miyim?" Garip sessizliği bozarak soruyorum. Bir kibrit kutusu kadar küçülmüş gibi görünen oturma alanına girdik.

Miles başını sallar. "Su içmek isterim, teşekkürler."

Adama bir su getir. *Bunu* yapabilirim. Ölçülü adımlarla minibara doğru ilerliyor, buzdolabını açıyor ve bir Voss şişesi alıyorum. Bu sırada Miles'ın dikkatinin sırtımda olduğunu farkındayım, kesintisiz bakışlarının sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum. Ama arkamı döndüğümde yüzünü buruşturuyor ve bastırılmış bir enerji yığını gibi ileri geri adım atmaya başlıyor. Ve onun da benim kadar gergin olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Al bakalım," diyorum şişeyi uzatmak için yaklaşırken. Şişeyi aldığı anda parmaklarımız hafifçe birbirine değiyor ve temasla birlikte küçük bir elektrik kıvılcımı oluşuyor. İkimiz de tepki vermiyoruz.

Güçlü elleriyle, şu anda neredeyse ezberlediğim damar desenleriyle işaretlenmiş elleriyle, kapağı açıyor ve orta derecede bir yudum alıyor.

Sabırım tükeniyor ve kafam iyice karışıyor, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Size bir soru sorabilir miyim?" Diyorum.

Yutkunuyor ve boynunun hareketli kıvrımları neredeyse tüm alıyor. "Elbette," diye yanıtlıyor.

"Neden buraya geldin?"

Bunun üzerine gülüyor ama mizahtan yoksun bir kahkaha; sırttan dudaklarının arasından kısa, keskin bir nefes veriş. "Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz," diyor gözleriyle beni sabitleyerek.

Açık sözlülüğü karşısında hazırlıksız yakalandım ve doğruldum. "Bence ikimiz de kesinlikle *istemiyoruz*."

Miles omuz silkiyor. "O zaman bunu açıkça belirtmediğim için ben suçluyum." Suyu yan masaya bırakıyor ve aramızdaki gerilim artarken bana yaklaşıyor. "Buradayım çünkü senin de beni burada istediğini düşünüyorum... en az benim burada olmak istediğim kadar."

Şimdi gülme sırası bende -her şeyden çok inançsızlıktan. "Haklısın. Bu benim için yeni bir haber Miles. Çünkü son baktığımda senin için 'çok fazla yüküm' vardı."

Miles başını sallar. "Seninle tanıştığım günden beri," der, "seninle yalnız kalmak istedim." Başparmağı ve işaret parmağıyla papyonunu gevşetmek için uzanıyor. "Seni düşündüğümü söylediğimde, bunu her zaman yaptığımı kastetmiştim." Kumaş çözülüyor, boynunun iki yanına gevşekçe düşüyor.

Duvara doğru geri çekilirken nefesim ağırlaşıyor. Şu anda, bir sonraki soruma vereceği cevaptan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum. "Ne hakkında düşünüyorsun?" Kalın kalın yutkunarak ve karanlık gözlerine bakarak soruyorum. "Beni düşündüğün zaman mı?"

"Seninle böyle birlikte olmayı düşünüyorum," diyor aramızda işaret ederek. "Kapalı kapılar ardında bir yerde. Kimsenin bizi izlemediği bir yerde. Benim etrafımda nasıl davranacağını, bana nasıl tepki *vereceğini* merak ediyorum, eğer gerçekten kendini bırakabilseydin... eğer kendini bırakmana *yardım edebilseydim*."

Tekrar yutkunuyorum. Ve bu sefer yutkunmamı duyduğundan eminim. Çünkü odama girdiğinden beri ilk kez, dizlerimin bağı çözülmesine neden olan o geniş gülümsemesini takınıyor. Miles bana o kadar yakın ki sırtım duvara dayalı, tıpkı o gece çatıda olduğu gibi. Video çekimimizin olduğu gece.

Ağır nefes alış verişlerimizin ritmiyle bedenlerimiz birbiri ardına genişleyip daralıyor. "Ben de bunu düşünüyorum," diyorum neredeyse nefes nefese kalarak.

"Öyle mi?" diye soruyor, iki elini birden tutup kollarımda gezdiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Seninle birlikte kendini bırakmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum," diye itiraf ediyorum titreyen bir nefesle.

Sonra "Bana iki kere söylemene gerek yok" sözleri dudaklarından dökölüp benimkilere çarpıyor.

Öpücüğün kışkırtıcı. Gazyağıyla dolu bir odada çakılmış bir kibrit. Ve sonsuza kadar böyle kalabileceğimi, bu kaynayan arzunun içinde yutulabileceğimi ve yine de bir şekilde asla tüketilmeyeceğimi hissediyorum. Bu birbirimize ilk dokunuşumuz, tadına varışımız ve keşfedişimiz olmayabilir. Ama bu sefer, bu bir performans değil. Kamera ya da izleyici yok. Bu sefer, bu sadece biz varız ve bunların hiçbiri göstermelik değil.

Miles parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve kenetlenmiş ellerimizi başımın üzerine kaldırarak bizi sertçe duvara bastırıyor. "Durmak istiyorsan bana söyle." Kalçasını bacaklarımın arasına bastırırken emri tenime doğru üflüyor. Bu hareket beni ona doğru bastırıp duvara yaslarken, şu anda *daha fazlasını* nasıl isteyebileceğimi merak ediyorum.

Başımı sallayarak, bir an için kelimelerimi kaybettim. Sonra nihayet kırık bir yalvarışla "Lütfen. Yapma. Dur." dudaklarımdan dökülüyor. Dolgun dudaklarının bastırıp çekmesi ve dilinin sıcak kayışı dışında herhangi bir şeyi umursayacak iradeyi bulabilseydim utanırdım.

Dakikalarca ya da saatlerce bu şekilde oynuyoruz, gerçekten bilemiyorum. Sonra tam ellerim kan kaybından karıncalanmaya başladığında Miles onları bırakıyor ve ellerini yüzümün iki yanına getiriyor. Onun sıcak, sert dokunuşuna doğru eğiliyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Güçlü kollarını kavrayarak bu yakınlığın tadını çıkarıyorum; uzun zamandır, hatta hiç yaşamadığım bir duygu. Bunun tadını çıkarmak, her gözeneğime sızmasına izin vermek istiyorum. Ama yapmayacağım. Çünkü bu duygu üzerinde daha fazla durmama izin verirsem, ağlamak gibi saçma bir şey yaparak geceyi mahvedeceğime eminim.

"Hey," diyor Miles usulca, bu da gözlerimi açmamı sağlıyor. Açtığımda o kadar sert ama bir o kadar da şefkatli bir bakışla karşılaşıyorum ki, sanki derinlere çekiliyormuşum gibi hissediyorum. "Bu gece sadece biz varız," diyor. "Ne istersen. Sahip olduğum her şey senin."

Sadece inlemiş olabilirim. Yine de emin olamıyorum çünkü beynimdeki her sinaps, vücudumdaki her sinir aynı anda ateşleniyor. Yine de, sihirli bir şekilde, başımı sallayıp "Bunu sana bırakıyorum" demeyi başarıyorum ve bu da göğsünün derinliklerinden gelen gürleyen bir kıkırdamaya neden oluyor.

Miles bir eliyle köprücük kemiğimden göğsüme, yanımdan aşağıya ve kalçama doğru bir çizgi çiziyor. Aşağı doğru inerken, avucunun kaba nasırları elbisemin yırtmacının üst kısmı onu durdurana kadar dış uyluğumun açıkta kalan derisini sıyrıyor. Yılmıyor, kumaşın altından daha da aşağı inerek kıcımlı kavırıyor ve beni kendine doğru daha sıkı çekiyor.

Başını arkaya atıyor ve "Ellerimde mükemmel hissediyorsun," diye inleyerek sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor. Daha da yaklaşıyorum ve bunun onun için ne kadar iyi hissettirdiğinin onayını alıyorum.

Verdiği yanıtta cesaret alarak çenesini kavırıyorum ve onu bir başka yakıcı öpücüğe çekiyorum. Bu gece yaptığımız tek şey bu duvara karşı öpmek olsaydı, şikâyet etmezdim. Bir saat önce, burada onunla bu şekilde birlikte olma ihtimali bana bir fanteziden başka bir şey gibi gelmiyordu. Ama bunu tattıktan sonra, sadece daha fazlasını istemiyorum. Söz verdiği *her şeyi* istiyorum.

Miles sanki aklımı okumuş gibi ellerini kalçalarımın altına koyuyor ve yere eğiliyor. Elbisemin kumaşını sıyırdığında beklentiden neredeyse bayılacaktım. Sonra parmaklarını kalçalarımın üstünden aşağıya doğru gezdiriyor ve ilerledikçe beni yakıyor. Ve ayak bileklerime ulaştığında, sol ayağımın üzerinde sallanan altın bir bilezikle oynuyor.

"Bunu sevdim," diyor Miles, parlayan gözlerle bana bakarak. "Bu ne için?"

"Bir serçe," dedim ona. "İlk albümüm."

"Ötücü kuş," dedi.

Sonra ayağımı ağzına götürüyor, ayak bileğime yumuşak, sıcak bir öpücük kondurduktan sonra aynı öpücüğü ayak bileğimin iç kısmına ve baldırıma tekrarlıyor.

kaval kemiğime kadar. Onu aynı anda izlemek ve hissetmek aşırı duyusal yüklenme olduğundan, başım duvara yaslanıyor ve gözlerim kapanıyor.

Dizimi kavıyor ve bacağımı sağ omzunun üzerinden kaydırıyor ve içgüdüsel olarak ellerimi denge için başına koyuyorum. Sonra dişlerini kullanarak uyarılmamın merkezini örten ince dantel tabakasını kaldırıyor. Ona karşı savunmasızım ve bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını vermeden önce bir saniye bile kaybetmiyor.

Otel güvenliğinin gürültü ihlali yapmasını önlemek için ilk parmağımı pratikte kopardım. Miles nihayet dizlerinin üzerinden kalktığında *hem* rahatlamış *hem de* üzülmüştüm. Ama daha kendimi toparlayamadan beni duvara doğru döndürdü.

"Sence bu sefer seni doğru şekilde soyabilir miyim?" Sorusu enseme hayalet gibi dolaşıyor ve beni ürpertiyor.

Duvara yaslanmış gevşek kollarım ve Miles'ın az önce ağzıyla içimden çektiği zevkin kalıntıları yüzünden jöle gibi olan bacaklarımla kesinlikle yardımcı olamıyorum.

"Çok fazla kanca var. Yırt ," diye mırıldandım.

"Hayır, hanımefendi. Bu sefer değil," diyor, göremesem de duyabildiğim bir gülümsemeyle. "Zaten Rodney'nin kötü tarafındayım."

Gülüyorum ve göğsüne yaslanıyorum. Miles yanağımdan boynuma, omzuma öpücükler kondururken kuliste tanıştığımız o ilk geceyi düşünüyorum; beni tam da karşımdaki duvara doğru sürüklüyor. Ve küçük kancalarla uğraşmayı bırakmadı.

Birkaç vuruş ve ıskalamadan sonra, işleri yoluna koyuyor ve ustalıkla beni teker teker çözüyor.

"Tamam, biraz öne doğru eğilersen, sanırım onu alacağım," diyor, sesi konsantrasyonla dolu.

Kendi kendime gülümseyerek dediğini yapıyorum, giderken kıcımlı biraz sallıyorum.

"Kadın, odaklanmaya çalışıyorum," diye şakacı bir şekilde beni azarlıyor ve şimdi ikimiz de gülüyoruz. Buna bayılıyorum; nefes nefese kaldığımız anlardan esintili bir eğlenceye geçiş yapabilmemize. "Oops. Anladım!" diye bağırıyor ve ben de neşelenebiliyorum.

Yüzüm hâlâ duvara dönük, omuz askılarına hafifçe vuruyorum ve elbise düşüp ayaklarımın etrafında birikiyor. Miles'ın keskin bir nefes alışını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum; kaşları çatılmış ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde manzarayı izliyor.

"Rodney'e elbiseyi üzerinde çok beğendiğimi ama yerde daha da çok beğendiğimi söyle," diyor.

Arkamı dönüyorum ve onun yoğun bakışları altında göğüslerim onun dokunuşu için acıyor. Ama her ne kadar onu tekrar üzerimde istesem de, bir dahaki sefere bana dokunduğunda ten tene olalım istiyorum. Ayaklarımın dibindeki kumaş çemberinden çıkıp onu kenara atıyorum, sonra duvara yaslanıp gözleriyle buluşuyorum. Saldırmaya hazırmış gibi öne doğru hamle yapıyor ama parmağımı kaldırıp başımı sallıyorum.

"O kadar hızlı değil. Şimdi sende," diyorum. "Sadece adil."

Ağzının kenarından sinsi bir gülümseme geçiyor ve ben ileri atılıp tadına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Gömleğini yavaşça pantolonunun üstünden çekiştiriyor ve alttan yakasına kadar açıyor. Sonra bir eliyle pamuklu atletini başının üzerinden çekiyor ve ağzım açık. Belli ki Miles Westbrook'un gömleksiz halinin kaslı mükemmelliğini yaratmak için bir gram bile enerji harcanmamış. Karnından bozuk paraları, göğüs kaslarından beş sentleri ve kollarından çeyreklikleri atlayabilirim. Ama ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp kemerinin tokasını çözdüğünde artık bozuk paraları düşünmüyorum. Çünkü bir hamlede külotunu ve pantolonunu çıkarıyor ve bu anı ne kadar hayal edersem edeyim, altında neler olduğuna hazırlıklı değilim.

"Burada ölüyorum," diyor. "Şimdi iyi miyiz?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı ve bir anda bana yaslandı. Beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladı. Miles sadece elleriyle popomun altından destek alarak tüm ağırlığımla yatak odasına doğru yürüyor. Büyük boy yatağa ulaştığımızda kendini yatağın kenarına bırakıyor ve beni oturtuyor. At kuyruğumu gevşetmek için uzandım.

Sheryl'in o gelmeden önce taktığı ekstra saç tokalarını çoktan indirmiştim. Sonra Miles güçlü ve amaçlı hareketlerle uzanıp kafa derime masaj yaparak saçlarımı kısıtlamalarından kurtarmaya yardım etti.

"Şimdiye kadar her açını ezberlediğimi sanıyordum," diyor. "Ama bu... bu yeni. Ve sanırım bu benim favorim olabilir." Şakacı bir şekilde boynumu ısırtıyor ve sonra o noktayı bir öpücükle kapatıyor. Gülümseyerek dokunuşuna doğru geriye doğru eğiliyorum, bu hareketi göğüslerimin uçlarını tatması için açık bir davet olarak algılıyor.

Vokal performansında polifonik üst ton adı verilen bir olgu vardır. Yalnızca en yetenekli vokalistler tarafından başarılabilen bu durum, ses tellerinizi manipüle ederek ayrı notaları aynı anda söylüyormuşsunuz gibi bir ses elde etmenizdir. Bunu düşündüğümde aklıma Lalah Hathaway geliyor. Ben asla böyle bir başarıya ulaşamadım ama beni buna yaklaştırabilecek bir şey varsa o da Miles'in dokunuşuyla ortaya çıkan zevk kıvılcımları olabilir. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," demeyi başarıyorum. Ve yanıt olarak, ereksiyonu aramıza atlıyor, bu da ikimizi de anlık olarak topraklıyor gibi görünüyor.

Miles gözlerinde endişeyle bana bakmadan önce köprücük kemiğimin üzerinden "Hiçbir şey getirmedi," diye inliyor. Parmaklarını ensemdeki saçların arasından geçiriyor. "Yani... eğer devam etmek istiyorsan... ve istemiyorsan da sorun değil." Sözleri şimdi temkinli ve yavaş, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ama eğer istersen, var mı?"

"Üst çekmecedeki prezervatiflerim var," diyorum ona, kucağındaki tüneğimden gülümseyerek. Başımı komodine doğru eğiyorum.

Güçlü bir kolunu belime dolayarak bizi yatağın başucuna doğru itiyor ve çekmeceye uzanabilmesi için beni arkaya yaslıyor. Prezervatifi alıp taktıktan sonra parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdirerek az önce fark ettiğim gerginliği masaj yaparak gidermeye çalışıyorum.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve derin bir nefes veriyor. "Manşetlerde görüldüğünün aksine, bu" -işaret parmağıyla göğüslerimizin arasını gösteriyor- "bu parçamı bir başkasıyla paylaşmak benim için asla küçük bir şey olmadı. Neler yaşadığınızı anlıyorum. Öyle olmasaydı, burada seninle birlikte olmama izin vermezdim. Bu yüzden senden şunu istiyorum.

Geçen hafta sezon öncesi muayenemi oldum ve tüm testlerim temiz çıktı."

Onun ifşaatıyla içimdeki bilinmeyen bir gerilim serbest kalıyor ve ona daha fazla gömülmeme neden oluyor. "Elliot'tan beri test ediliyorum," diye karşılık veriyorum. "Ve o zamandan beri kimse olmadı."

Beni tekrar öpüyor. Önce yumuşak, sonra talepkâr. Sonra yavaşça, mükemmel bir düet gibi ritmik bir kontrastla kalçalarımızı gıcırdatmaya başlıyoruz. Bu duygu, onun ve benim bedenimin ötesinde ne olabileceğine dair tüm düşünceleri yok ediyor. Kendimizi doruk noktasına kadar salladıktan sonra Miles bizi geriye doğru yatırıyor ve beni nazıkçe yatağa yatırıyor.

Kalçaları kalçalarımın arasına yerleşirken alnını benimkine yaslıyor. "Ella?" Adımı bir duanın başlangıcı gibi, neredeyse saygılı bir çaresizlikle soluyor.

"Öyle mi?" Yarı şaşkın, yarı deli hissederek cevap veriyorum.

Miles konuşmadan önce gülümsüyor, gamzeleri yanaklarının çukurlarına gömülüyor. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. Ve şimdi ben de aptal gibi sırtıyorum. "Ben senin asla
."

Ama cümlemi bitiremiyorum çünkü tek bir amaçlı hamleyle içime giriyor ve sadece bizim duyabileceğimiz bir müzik eşliğinde yavaşça hareket ediyor. Ve bana kalırsa, dünya bizim için duruyor. Belki evren de. Şu anda sadece onun bedeni, benim bedenim ve aramızdaki nefes sesleri var. Onun iniltileri, benim nefes alışlarım ve daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğiniz bir insana yaptığınız tüm mutluluk bildirileri.

Geçmiş yaşamında sansasyonel bir şey yapmış olmalı - tarihin akışını değiştiren şey. Beyoncé'yi doğuran soyun ilk üyesi olmak gibi. Her neyse, bana fazlasıyla geri ödedi. Çünkü az önce uyandığımda uyuyan Miles Westbrook'u gördüm, sırtüstü çırlıçıplak yatıyordu ve üzerinde sadece beyaz bir çarşaf parçası vardı. gövdesi boyunca.

İstemeye istemeye gözlerimi ayırıp komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin sabahın dokuzu olduğunu öğreniyorum. Dün gece birbirimize akıttığımız onca enerjiden sonra ikimizin de uyuyacağına hiç şüphe yoktu. Miles bana *her şeyi* vereceğini söylediğinde fazla söz vermiyordu. Adam çok çalıştı; tek bir açımı, tek bir pozisyonumu ya da keşfedilmemiş tek bir santimimi bile bırakmadı.

Ancak tüm bu açık keşiften sonra bile, aramızda hala çok fazla bilinmeyen olduğunu bilmekten kurtulamıyorum - ve şu anda aklımın ön tarafına doğru baskı yapan biri... *Onun için ne değişti?* Telefonda beni kibarca geçiştirmesinden, sürpriz bir seks seansı için otelime gelmesine kadar ne değişti? Ve eğer dün gece gerçekten Miles'ın kapalı kapılar ardında nasıl "bırakacağımı" öğrenmeme yardım etmesiyle ilgiliyse - onun kelimeleri benim değil - şimdi işi bittiğine göre, bunun basitliği ile iyi miyim? Ya da bunun potansiyel *sonluluğu*?

Ne yazık ki dün gece Miles ve ben nihayet uykuya dalmadan önce perdeleri çekmeyi düşünemeyecek kadar duygusal ve fiziksel olarak tükenmiştim. Çünkü günün parlak ışığı, yüksek duyguların kuşatması altında verilen aceleci kararları *büyük* hatalarmış gibi hissettiriyor. Bir yıldan fazla

Elliot'la en son yattığımızdan bu yana çok zaman geçti, hatta tamamen savunmasız olabileceğim biri gibi hissettiğinden bu yana daha da uzun zaman geçti.

Bu yakınlığı ve bağı uzun zamandır özledikten sonra, dün gece bir megadoz gibiydi. Ama Miles her an uyanabilir. Ve uyandığında, giyinip kapıdan dışarı fırlarsa, belki de bir daha haber alamazsam, ciddi bir yoksunluk vakasıyla karşı karşıya kalabilirim.

Şimdi yanımda kıpırdanıyor, halsiz, neredeyse ama tam olarak değil, uykudan uyanmış bir şekilde homurdanıyor, o kadar tatmin edici ki bu sesi hafıza bankama kaydetmek istiyorum. İçgüdüsel olarak yaklaşıyorum ve o da bana doğru kıvrılıyor, başını göğsüme yaslıyor ve iki güçlü kolunu belime doluyor. Sonra bacaklarımız mükemmel bir düğümle birbirine bağlanıyor ve ben kendimi onun pürüzsüz, koyu kahverengi tenini tembelce okşamaktan alıkoyamıyorum.

"Mmmm, uyanmak için ne güzel bir yol," diye mırıldanıyor, eğer zihnimde sıkıntılı senaryolarla meşgul olmasaydım beni rahatlatacak türden alçak bir sesle. Aslında hiç boşanmadığını ve gizli bir bebeğinin yolda olduğunu ya da belki de *dokuz* gizli bebeği olduğunu öğrenmek gibi. Miles Westbrook hakkında dün gece öğrendiğim tüm cinsel şeyler dışında ne kadar az şey bildiğime geri dönüyorum.

Ben kara kara düşünürken birkaç saniye sessizlik içinde geçti ve Miles kafasını kaldırıp bana baktı. Kaşları çatık ve gözleri hâlâ burada olup olmadığını kontrol edercesine benimkileri arıyor. "Günaydın," diyor ve uykulu gözlerinin zar zor açılması çok sevimli.

Alnındaki gerginliği gidermek için başparmağımı uzattım. Ama ağzımı açarsam, *hiç baba olmayı düşündün mü ya da dün gece senin için ne anlama geliyordu* gibi saçma bir şey çıkmasından korkuyorum. Bu yüzden sadece ona el sallıyorum - gerçek elimle, sonra aynı elimle yüzümü kapatıyorum çünkü bu hafta ikinci kez stres ağlamasına başlayabileceğime dair korkunç bir his var içimde.

"Uh-oh," diyor, bana temkinli bir şekilde bakıyor ve üzerimde durana kadar kollarını yukarı kaldırıyor. Bacaklarımız birbirinden ayrılıyor ve açık kalçalarımın arasına giriyor. "O güzel kafanın içinde neler oluyor bebeğim?" diye soruyor, elimi nazikçe yüzümden çekerek.

Onun altında yüzüstü dönüyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum. Ancak, bunu iyice düşünmeliydim. Çünkü şu anda en son tam olarak bu pozisyonda olduğumuz an gözümün önüne geliyor. Sadece terden olmuştuk ve o içimdeydi ve şimdi artık zevk dalgaları içime doğru yayılmaya başlıyor. Yüzünü, göğsünü ve kollarını sabah ışığında görmemek için gözlerimi kapatarak arkamı dönüyorum.

Yüzümü buruşturarak, "Belki de dün gece hakkında konuşmalıyız diye düşünüyorum" diye itiraf ediyorum. Sonra tepkisini ölçmek için gözlerini teker teker açıyorum.

Miles başını elinin üzerine koyarak tekrar yan yatıyor. Pazusundaki şişkinlik ısırmak istememe neden oluyor ama bu rahatsız edici düşünceyi uzaklaştırıyorum. "Bunu yapabiliriz. Ya da..." diyor, belime uzanıp beni kendine çekerek, "başka şeyler hakkında konuşabiliriz."

Bu beni anında gerginleştiriyor. "Ne gibi şeyler?" diye sordum.

"Mesela... kahveni nasıl seversin?" O konuşurken, sırtımın yüzeyinde tembelce şekiller çiziyor. O aşağı indikçe kaslarım daha da gevşiyor. "Ve diğer şeyler... kahvaltı için ne alacağız? Ve bugünün geri kalanında ne yapacaksın? Ya da haftanın geri kalanında?" Konuşması bittiğinde kıcımı sıkıyor ve küçük bir şaplak atıyor.

"Huh," diyorum, çoğunlukla kendi kendime çünkü son derece büyülendim ama aynı zamanda hala kafam çok karışık.

"Hey, n'aber?" diye soruyor, alnımdaki endişe çizgilerini düzeltmek için kendi sırasını alıyor. Ama hemen cevap vermeyince elini bırakıyor. "Affedersin, dışarı çıkmamı ister misin?"

Bunun üzerine doğruldum ve elini tekrar kavradım. "Hayır! Hayır. Gitmeni istemiyorum. Ben sadece..." Bir nefes. "Bir hafta önce numaramı alıp bana ulaştığında, bana çıkma teklif edeceğini düşünmüştüm ama sen hakkımda çıkan kötü haberlerden bahsettin ve-"

Ani değişimine neden bu kadar şaşırdığımı tam da o anda anladığını fark ederek sözümü kesiyorum. Tepkisini ölçmek için bir süre bekliyorum. Başını geriye eğiyor ve burnunun kenarını sıkıyor.

Bana tekrar baktığında gözleri açık ve samimiydi. "Seninle ilgili manşetlerden biraz ürktüğümü söylesem bana inanır mısın?"

ve Elliot? Bildiğiniz gibi geçtiğimiz yıl medyada çok eleştirildim ve bu durum takımımı ve oyunumu etkiledi," diye itiraf ediyor. "Yani, bana bu soruyu sorduğunuzda, sanırım panikledim ve sizi mümkün olan en kötü şekilde yanlış yönlendirdim?"

Dürüstlüğü karşısında içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Bu Elliot'la hiçbir zaman yaşayamadığım bir şeydi, buna inanacak kadar saf olduğum zamanlarda bile. İlk günlerde, tüm küçük kaçamaklarının büyüklüğünü bilmeden önce, yalanlara dair hiçbir kanıtım olmasa bile, bir şekilde her zaman gerçeğin yokluğunu hissedebiliyordum. Bu bir sezgiydi. Ancak yeni tanımaya başladığım birinden gerçeği duymak, bu yalanlarla geçirdiğim onca zamandan sonra gerçekten iyi hissettiriyor.

"Elbette hepsini anlıyorum," diyorum Miles'a. "Yani, telefonda da aynı şeyi söyledin. Ve anlıyorum, özellikle de eski sevgilinle olanlardan sonra." Şimdi derin bir nefes alıyorum çünkü sırada *büyük* soru var. "Yaşadığım dram hakkında endişeli olduğun için seni *hiç* suçlamıyorum. Ama durum buysa, dün gece ne oldu?"

İç çekiyor ve başını sallıyor. "Dün gece bu konuda tamamen geriye doğru gittim," diye itiraf ediyor ve beni daha yakına çekiyor. "Ve eğer henüz belli olmadıysa, senden *gerçekten* hoşlanıyorum. Bunun ne anlama geldiğini ya da sezonun başlamasıyla ve yaşadığın her şeyle neye benzediğini bilmiyorum. Ama eğer *yapabilirsem*, seni daha fazla tanımak istiyorum. Umarım yaptıklarımızdan pişman değilsindir. Biraz aceleye getirmiş olsak bile. Çünkü ben pişman değilim."

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil."

"Güzel," diyor. "Çünkü belki tekrar yapabiliriz diye düşünüyordum..."

Duştan sendeleyerek çıktık ve sırayla birbirimizi Mandarin'in markalı bornozlarına bağladık. Miles'ın kemerini bağladığımda

aynaya bakar ve boğazını temizler. "Sanırım bu bana biraz kısa geldi," diyor. "Güzelliklerimi tam olarak sergileyeceğim."

Gülerek ona doğru uzandım ve sıktım. "Benim de planım buydu." Beni tutuyor ve boynumu ısirmaya başlıyor, o sırada odanın kapısı çalınıyor ve bizi bölüyor.

"Muhtemelen oda servisidir," diyorum kontrol etmeye gitmeden önce. Miles'i banyoda bırakıp terliklerimi ayağıma geçiriyorum ve kapıya doğru ilerlerken kollarımı esnetiyorum. Uzun zamandır programımda hiçbir şey olmadan, tamamen tembel bir sabah geçirmemiştim. Yaz sonunda Onyx Records'la olan son kontratımla yirmi bir şehirlik bir turneye çıkacağım ve birkaç hafta içinde provalara başlayacağım. Bu yüzden elimden geldiğince kalan her boş anın tadını çıkarmalıyım.

SİPARİŞ ETTİĞİMİZ PANCAKELER, üzerleri çilekle süslenmiş ve pudra şekeri serpilmiş muhteşem bir yığın halinde geldi. Tam akçaağaç şurubu dolu küçük kavanozlardan birinin içindekileri üzerlerine dökmek üzereydim ki telefonum odanın öbür ucundan vızıldamaya başladı.

Dokunsal deseni hemen fark edince, sönüyorum. "Bu bir iş," diyorum Miles'a suratımı asarak.

Hızla oturduğu yerden kalkıyor. "Bana ihtiyacın var mı?"

Gülümsüyorum ve elimi kaldırarak oturmasını işaret ediyorum. Sonra masamızın etrafında dönerken duruyorum ve onu dudaklarından öpmek için eğiliyorum. Sıcak avuç içiyle dizimin arkasını kavırıyor ve bu tür sıradan, samimi dokunuşlar bir kızın bağımlısı haline gelebilir. Sürekli çalan telefonu görmezden gelmek istiyorum ama isteksizce kendimi geri çekiyorum ve komodine yöneliyorum. Telefona cevap verdiğimde, arayan Angelo'ydu.

"Hey, Lo, her şey mi?" diye sordum.

"Steps'e ne kadar çabuk gidebilirsin?" Her zamanki gibi, sesi *çok* önemli bir randevuya doğru hızlı adımlarla ilerliyormuş gibi geliyor.

Miles'a bakıyorum, şu anda bana arkasını dönmüş, kendi telefonuna cevap veriyor. "Uh... teoride yarım saat içinde orada olabilirim. Ama *aslında* bu sabah biraz meşgulüm."

"Peki, kendini çözmenin bir yolu var mı? Bu biraz baskı yapıyor," diye ekliyor. "Dinleyin. Şirketin Haziran ayından itibaren on beş yeni tarih ekleyerek turneyi öne çektiğini öğrendim."

"Programın neredeyse iki ay ilerisindeyiz!" Neredeyse bağıracaktım. Sonra Miles'a baktığımda onun da dikkatini çektiğimi görüyorum; alnındaki kırışıklıklardan onun da endişelendiğini anlıyorum. Hâlâ telefonla konuşuyor, ben de her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için ona bir başparmak işareti yapıyorum. Daha alçak sesle Angelo'ya, "Sanırım sağda solda gafil avlanmasaydım Onyx Records olmazdı," diyorum.

"Tabii ki dahası da var," diyor. "Fatima bugün dans seçmeleri düzenliyor ve senin de katılmanı çok sıkı bir şekilde *talep ediyor*. Senden bir titreşim kontrolü alması gerekiyormuş."

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum. Fatima ilk turnemden beri benimle çalışıyor. Ve sektörün en dinamik ve aranan koreograflarından biri olarak, onunla oyun oynanmaz. Her ne kadar bu "ricayı" geri çevirip bütün gün Miles'la bornozumun içinde sızmak ya da bu sefer gerçekten şehirde dolaşabilmek için kılık değiştirmenin yollarını bulmak istesem de, ben her şeyden önce bir sanatçıyım.

Angelo ile görüşmemi Miles'ın kendi görüşmesini tamamladığı sırada bitiriyorum. "Dur tahmin edeyim, senin de mi gitmen gerekiyor?" diye soruyor.

benim hissettiğim gibi.

Az önce söylediğı şeyin nüansını yakalamadan önce başımı sallıyorum. Kısa kesiyorum. "Senin için de aynı mı?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi, ha?" Omuz silkerek güçlü ellerini belime doluyor ve alnını alnıma bastırıyor.

T Broadway'deki merdivenler müziğin sesiyle canlanıyor. Tchaikovsky, Gershwin ve Timbaland'ın her biri sırayla beni kendilerine özgü canlı kadanslarıyla sararken, bunlardan birinden aşağıya, Fatima'nın üçüncü stüdyodaki seçmelerine doğru süzülüyorum. Bu görkemli ses banyosu, Miles'a veda ettiğimi unutmama yardımcı olacak kadar büyüleyici. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmeden.

Otelde yollarımızı ayırdığımızdan beri geçen saatin çoğunu birlikte geçirdiğimiz çalıntı gecenin anlarını tekrarlayarak geçirdim. Ve hala her dokunuşun ateşli izlerini hissedebiliyorum, tıpkı tam olarak kurtulamadığım hayalet özlem sancıları gibi. Zihnimde dönüp duran bir şarkı gibi, kulağa hoş gelen hazzı ve serbest bırakmayı tekrarlıyorum. Hepsini hissediyorum, tıpkı dans stüdyosunun duvarlarını sallayan ağır bas kadar net.

Kalçamdaki bir vızıltı beni bu uyanık rüyadan uyandırıyor ve telefonuma baktığımda Jamie'den bir mesaj buluyorum: Bugün Rod için pinch vuruşu.

Beş dakika içinde orada ol. Mesajına gülümsüyorum ama gözlerimi de deviriyorum. Video çekiminden önce yaşadığım mini çöküşten ve dün gece gala öncesinde yaptığımız dörtlü kalp kalbe konuşmadan bu yana, Çubuk ve Jamie görünüyor ikna olmuş Ben içinde ihtiyaç . neredeyse sürekli duygusal destek. Haksız olmasalar da, bana bakıcılık yapmak zorunda olduklarını hissetmelerini istemiyorum. Onları takım halinde görmek hoş olsa bile.

Rodney on beş dakika önce arayıp işinin çıktığını ve seçmelere gelemeyeceğini söyledi. Görünüşe göre, Angelo'nun kız kardeşinin gelin randevusu için Kleinfeld'e son dakika daveti almış ve bunu yeni aşkının ailesini kazanmak için yeteneklerini kullanabileceği mükemmel bir fırsat olarak görmüştü. Ben sadece bunun onun için *çok* daha iyi bir kullanım olacağını kabul edebilirdim.

zaman. Yine de, ani değişimin bugünü biraz daha karmaşık hale getirdiğini fark ettiğimde yolumda duruyorum. Rodney benim en iyi ve en eski arkadaşım olabilir, ama onun için bir iki şeyin açıklanmasına ihtiyaç duyabileceği yerde, Jamie'den *hiçbir şey* geçemez. Şimdi Miles'la dün gece yaptıklarımızı meraklı ve gözlemci kız arkadaşımın saklamanın bir yolunu bulmam gerekecek. Ve açıkçası, bu iş için uygun olmayabilirim.

Üçüncü stüdyoya yaklaştığımda, Fatima'nın sesi seçme rutininin adımlarını söylüyor ve o anın enerjisi kalp atışlarımı hızlandırıyor. Bunun Onyx Records ile anlaşmalı bir sanatçı olarak son turnem olabileceği aklıma geliyor. Ve eğer Janet beni mevcut sözleşmemdeki yırtıcı rekabet etmeme şartlarından kurtarmanın bir yolunu bulamazsa, bu uzun bir süre -muhtemelen hiç- turneye çıktığım son albüm olabilir. Bu düşünce çok keskin ve acımasız ve bugünkü seçmelerin her anının tadını çıkarmam için bir neden daha.

"Ve bir, ve iki, ve üç, ve dört. Beş, altı, yedi, sekiz." Fatima'nın koreografiyi saydığını duyuyorum, havada hareket eden vücutların ve marley döşemede dönen topukların salınımları ve çalkantılarıyla birlikte. "Ve güm ve çat, ve salla, salla, salla. Eğilin. Dizler yere. Ve çalkala. Ve çalkala. Ve sürün, sürün, sürün. Şimdi saçları savur, saçları savur. Sonra tepeye doğru yuvarla. Ve bir kez pompala. İki kez pompalayın. Şimdi ortaya getir ve erit..."

Fatima'nın kombinasyonunun son sekiz sayımı için stüdyonun penceresine ulaşıyorum, koreografide aldığı *ilginç*, daha iyi bir kelime bulamadığım yönü fark etmek için tam zamanında. Seçme parçası olarak ikinci albümümün "Just One More Night" adlı derin bir parçayı seçti - Elliot'ın ağır disko etkisini haykıran enstrümantasyona sahip hareketli bir parça. Sözler saf çaresizlik, çok erken giden bir sevgilinin diğerine yaktığı ağıtlar gibi. Ancak dans tamamen başka bir şey anlatıyor gibi görünüyor. Bir TikTok yarışmasında bulabileceğinizi söylemeye cesaret edebilir miyim?

"Evet! Dansçılar! Ella Simone içeri girdiğinde aynen böyle getirmenizi istiyorum. Şimdi yukarıdan bir kez daha, hadi gidelim!" Fatima'nın sesi koridordan süzülerek benim durduğum, daha doğrusu saklandığım yere kadar geliyor. Saklanmayı seviyorum.

Onlar benim izlediğimi anlamadan önce, gölgelerin arasından dansçılara ilk bakışımı atıyorum. Benim varlığım seçmelerdeki havayı neredeyse her zaman değiştirir. Bazen daha iyi, ama genellikle daha kötü. Bazı dansçılar, sanatçıyı odada görmenin baskısı altında gelişirken, diğerleri artan bahisler altında sertleşir veya solgunlaşır. Ama ben girmeden önceki o birkaç dakika içinde, kas hafızası yerleştikten ve gerçek sanat uçuşa geçmeye başladıktan sonra - işte o anlar benim ziyafet çektiğim anlardır.

Ama bu kez, burada bir şeyler çok ters geliyor.

"Seninle burada tanışmak güzeldi." Arkamdan söylenen bu sözler beni zıplatıyor, çırpınmama ve neredeyse kafamı stüdyonun kapısına çarpmamama neden oluyor. "Tanrım, Rod değil de ben olduğum için mutlu olduğumu biliyorum ama eşyalara zarar vermene gerek yok," diyor Jamie düz bir sesle ama gözlerinde ne kadar ciddiyetsiz biri olduğunu ele veren bir pırıltıyla.

Gözlerimi devirerek onu kucaklıyorum. "Sonunda ortaya çıkman ne güzel," diye takılıyorum.

"Bunu bir saatten kısa bir süre önce öğrendiğimi göz önüne alırsak, yanıt verme süremi yerinde olduğunu söyleyebilirim" diye karşılık veriyor.

"Touché," diye kabul ediyorum. "Gidelim mi?" Kapının koluna uzanıyorum ve Fatima herkese beş dakikalık bir su molası verdiğinde içeri giriyoruz.

Koreografım bizi fark ettiğinde, bize doğru geliyor. Ve Fatima'nın stüdyoda dalgalanan şalvar pantolonu ve bol askılı bluzuyla süzülüşü görülmeye değer. O yaklaştıkça, tanıdık maun rengindeki teninin hafif bir ter parıltısıyla parladığını fark ediyorum ve altın septum piercinginden sarkan tılsımla eşleşen adaçayı yeşili gözlerine bir kez daha vuruluyorum. Sıkı bir kucaklaşmayla selamlaşıyoruz.

"Başardınız!" diye haykırıyor. Sonra gözleri etrafımızda dolaşırken kısık bir sesle, "Çok sevindim, tahmin bile edemezsiniz" diyor.

Radarıma takılan aynı kötü hisleri onun da yakalayıp yakalamadığını görmek için Jamie'ye bakıyorum. "Elbette, bunu hiçbir şey için kaçırmazdım," diye yalan söylüyorum, çünkü bunu kaçıracığım tek bir şey düşünebiliyorum ve o da şu anda havaalanına doğru yola çıkmış durumda. "Her şey nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Fatima'nın gözleri gizli bir kamera arar gibi stüdyoyu taradıktan sonra tekrar benim gözlerime ve bir dakika önceki şüphelerime takılıyor.

yoğun bir şekilde. "Yani, dinle, bazı şeyler aldım...'talimat' diyelim, şirketteki pazarlamadan..." Duraklıyor ve gözlerinin ardındaki duyguyu hissedebiliyorum.

"Bak, eğer bir an için bunun senin çağrın olduğunu düşünseydim, bu konuyu sana hiç açmazdım. Ama e-postayı gördüğümde ruhuma pek iyi gelmedi. Söyleyebileceğim tek şey bu," diye başladı. "Bize... bize bu e-postayı gösterebilir misin?" Jamie soruyor. Ve onun için şükürler olsun, çünkü görünüşe göre bu olay yüzünden konuşma yeteneğimi kaybetmiştim.

Kulaklarımdan buhar fışkırıyor.

Fatima pantolonunun cebinden bir telefon çıkarıyor ve söz konusu e-postayı açıyor. Jamie ve ben onun iki yanında toplanıyoruz, böylece hep birlikte okuyabiliyoruz.

Kimden: lydia.caplin@onyxrecords.com

Kime: fatima4lyfe@gmail.com

Konu: Ella Simone-Tour 2024

Fatima- Bayan Simone ile yeni bir turne için dans direktörü olarak imza attığınızı öğrendiğimizde çok heyecanlandık. Organizatörlerle tüm lojistik konular üzerinde çalıştığınızı biliyorum, ancak seçmelere hazırlanırken, pazarlamanın bu turne öncesinde Ella için aldığı bazı geri bildirimleri iletmek istedim. Açıkça söylemek gerekirse, departmanımız bu kez müziğin görsellerle desteklenmeye ihtiyaç duyabileceğinden endişe ediyor. İşte bu noktada sizin devreye gireceğinizi düşünüyoruz! Bildiğiniz gibi albüm satışlarıyla el ele giden bu gösteriler için gerçekten güçlü bir yeni görünüm/vibe umuyoruz.

Açıkça söylemek gerekirse, bu turneden viral dans yarışmaları çıkmasını çok isteriz. Seyirciler arasında gösteriyi kaydeden ve klipleri gerçek zamanlı olarak yayınlayan çocuklardan bahsediyoruz. Lise koridorlarında "vur şunu" diye bağırان ve ardından Ella'nın şarkısı çalan çocuklardan bahsediyoruz. Bunun ne kadar önemli olabileceğini hayal musunuz? Endişe şu ki, işleri biraz değiştirip cinsiyetlendirmesek oraya varamayacağız. Biraz şok yaratın

Sistem. Miley'nin Bangerz dönemini düşünün. Bunun açık olduğunu düşünüyorum, ancak biraz açıklamaya ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin.

Lydia Caplin

Pazarlama, Yetenek ve Tanıtım

Onyx Records

"Gah! Bu daha uzun olabilir miydi? Aynı anda hem çok şey söyleyip hem de hiçbir şey söylememekten bahsediyorsun." Jamie alay ediyor. "En azından bu, koridorda duyduğum 'bir kere pompala, iki kere pompala' sözünü açıklıyor."

Fatima yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bana bakıyor ve ben de onun bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu anlıyorum. Ve lanet olsun, bugün böylesine duyguyu yüklü bir ortama girmeye hazır değildim.

"Sadece onlara istediklerini vermeye çalışıyorum," diyor sesi titreyerek, "ama kızım, kalbim bu işte değil. Bu şekilde yaratamam." Omuzları titremeye başlarken son kısmı fısıldıyor.

"Oh, tatlım, hayır!" Jamie'ye panikle bakarken, titreyen omuzlarından birine elimi koyarak ona söylüyorum. Duygusal açıdan zayıf, "yardıma ihtiyacı olmayan" arkadaşım sadece omuz silkiyor ve yüzünü tavana çeviriyor.

"Özür dilerim, sadece sana o e-postayı göstermek zorunda kalmak istemedim. Ama bu yükten başka nasıl kurtulabilirdim ki?" diye soruyor ve Jamie'nin gözleri benimkilere kilitlenip kocaman oluyor. Yüz ifadesini , sustururdum. Fatima devam ediyor. "Bu albümle kendimi çok uyumlu hissettim. Yani, play tuşuna bastım ve anında kafamda hareketleri ve zamanlamayı gördüm. Sonra bu falsoyu attılar... Tekrar ediyorum, ben böyle yaratamam aşkım."

Yavaş ve derin bir nefes alıp düzenli bir şekilde verdikten sonra, "İşte yapacağımız şey... kesinlikle hiçbir şey." diyorum.

Hem Fatima hem de Jamie boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyorlar. Yılmadan devam ediyorum, "Koreografi için orijinal planınıza sadık kalıyoruz ve siktir et diyoruz!"

"Tamam, harika!" diyor, bir adım bile atmadan. "Ama bununla ilgili bir sorun var... Kovulmak istemiyorum." Anlaşılır bir şekilde, sesi daha ciddi bir tona düşüyor.

"Teknik olarak sizi Onyx Records işe almadı," dedim. "Tur organizatörleri işe aldı. Yani plak şirketinin bu konuda bir sorunu varsa benimle konuşabilirler."

İşinin aniden güvence altına alınması ve yaratıcı lisansının yeniden tesis edilmesiyle Fatma çok hızlı bir şekilde canlandı. Bana bir öpücük verdikten sonra odaya geri döndü.

"Pekala, dansçılar! Ayakkabılarınızı çıkarın. Zemini ayaklarımızın altında hissedelim. Aramıza yeni katılan bazı özel kişileri sizlere tanıttıktan sonra biraz değişiklik yapacağız!"

Ve şimdi, biraz eğlenme zamanı.

Toplamda, seçmelerde iki saat geçirdik. Sonunda dört kadın ve iki erkek bu yaz turnede bize katılmak üzere seçildi. Her şeyin nasıl başladığını bir kenara bırakırsak, verimli bir gündü. Steps'ten ayrıldıktan sonra Jamie ve ben biraz alışveriş terapisi yapmaya karar verdik.

"Merhaba hanımlar, Gucci'ye hoş geldiniz," diye selamlıyor satış görevlisi bizi amiral gemisi Fifth Avenue mağazasına girerken.

"Geçen hafta doğum günün vardı," diyorum, ona gönlünden geçen her şeyi almayı teklif etme niyetiyle. Ama Jamie sanki onu büyük suçlarla itham etmişim gibi gözlerini bana dikince teklifi yapmaktan vazgeçiyorum.

"Şşşt!!" Gözleri mağazanın içinde geziniyor. "Bu kimseyi ilgilendirmez," tıslıyor bana.

Ben kendiminkini yuvarlıyorum. "Jamie, sen otuz beş yaşındasın, yüz değil."

Yaşından bahsettiğimde Jamie'nin yüzü karardı. Sonra dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı. Ona yetişmek için atlıyorum ve nazikçe kolunu çekiyorum, bir yandan da gözleri yerimizden ayrılmayan satış görevlisini izliyorum. "Hey," diyorum usulca. "Özür dilerim, sinirlendirmek istememiştim."

Jamie yüzünü abartılı bir şekilde buruşturarak yavaşça dönüyor. Bana omuz silkti. "değil," diyor inandırıcı olmayan bir şekilde, "bir Marmont mini'nin

beyaz düzeltemez." Gözleri sol tarafa kayıyor; burada altın rengi askılı çapraz çantalar cesur bir duruş sergiliyor.

İç çekerek, "Ben de öyle diyecektim," diyorum ve sonra sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Doğum günün olduğu için bugünün yükü benden."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Bunun üzerine neşelendi ve ben de nihayet alışverişin tadını çıkarmayı dört gözle beklemeye başladım.

"Bu yeşil sana daha çok yakışır," diyorum Jamie'ye soyunma odamızın ortak duvarından. Perdeyi hafifçe aralayarak satış elemanından giysiyi arkadaşına vermesini rica ediyorum. Birkaç dakika sonra ikimiz de Gucci'nin ilkbahar hazır giyim koleksiyonundan parçalar içinde biraz gülünç görünerek tezgâhlarımızdan çıkıyoruz.

Jamie, "Bacaklarım bu tür pantolonlar için çok kısa," diye yakınıyor.

"Ve bu yakayı kaldıracak omuzlara sahip değilim," diye tahmin ediyorum aynada kendimi inceleyerek. Gözlerim iki adım öteye kaydığında Jamie'nin *de* yansımamı incelediğini görüyorum. "Ne oldu? Dişlerimde bir şey mi var?"

"Hayır," diyor. "Öyle bir şey değil. Ben sadece... nasıl olduğunu merak ediyorum. Boşanmak zordur, bilirsin."

İşte tam bu noktada, yakınımıdaki tüm insanlar arasında benim yaşadıklarımı yaşayan tek kişinin Jamie olduğunu hatırlıyorum. Sadece o bunu bir çocukla yaptı - hayal bile edemeyeceğim bir şey. Sorduğu soru beni birdenbire ürküttü, sanki cevap verirsem her şey ortaya çıkacakmış gibi. Elbette dün gece seks yaptım ve dünyamı tamamen sarstı. Ama aynı zamanda bu sabah terk edilme korkusuyla neredeyse dağılıyordum ki bu noktada Miles'in omuzlarına yüklenecek çok fazla sorumluluk var. Yani, bu çelişkili duygular açıkça benim başarısız evliliğim olan savaşın patlayıcı kalıntıları.

" değil," diyorum, kendimi gözyaşlarının eşiğinde bulmanın şokuyla. "Sadece... burada kendimin, hayatımın tüm bu kırık parçalarıyla uğraşıyorum. Tüm bu sorulara asla cevap bulamayacağım. Ve istediğim tek şey, hiç alamadığım ve muhtemelen asla alamayacağım... sadece bir özür. Bir evlilik nasıl biter ve kimse özür dilemez? Eğer bu kadar acı verecekse, *birinin* özür dilemesi gerekir." Şu an tamamen ağlıyorum. göre, satış elemanı

Sessizce bizi kovmalarını diliyordum. Ama beni tanıyabileceklerini düşünüyorum ve bu yüzden daha iyi olacağına karar verdiler.

Jamie bana sarılmıyor ve bu sorun değil. Bu ona göre değil. Ama yaklaşıyor, kolu benimkine birkaç santim yaklaşıyor ve yine de aynada birbirimizi görüyoruz. "Özür dilemeyi bekleyemezsin kızım," diyor, sesi yumuşak ve alçak. "Eğer üzgün olsaydı, değişirdi."

Bunun üzerine bir hıçkırık koptu. Ve sonra garip bir şekilde de olsa kolunu bana doluyor. "Kulağa acımasızmışım gibi geldiğini biliyorum ama sadece tecrübelerime dayanarak konuşuyorum," diyor. "Yıllarımı Milo'nun babasının 'üzüntülerini' kabul ederek geçirdim ama o hemen geri dönüp beni tekrar tekrar aptal yerine koydu. Sonunda anladım ki, birisi size davranışlarından dolayı gerçekten pişmanlık duyduğunda, *davranışları* değişiyor. 'Özür dilerim' demek, kurşun yarasının üzerine yara bandı yapıştırıp başka bir müdahale olmadan iyileşmesini beklemek gibi bir şey."

Az önce söylediklerinin imgelemi gözyaşlarımı dindiriyor. Jamie'ye sert de olsa bilgeliği için teşekkür etmek üzereydim ki-

"Affedersiniz hanımlar," diyerek satış görevlisi aşırı duygusal alışveriş deneyimimizi böldü. "İkinize de bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim? Yardımcı olabilir gibi görünüyor."

"ÜZGÜNÜM BAYAN SIMONE, mağazadaki hesabınız iki hafta önce kapatıldı. Kredi kartı olmadan bu alışverişleri gerçekleştiremiyoruz," diyor yakasındaki altın plakaya göre adı Kevin olan kasadaki satış görevlisi ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek bir sesle cıvıldıyor.

"Özür dilerim, bir hata olmalı" diyorum, sesimi alçak ve tonumu nötr tutmaya çalışarak. "Tekrar kontrol edebilir misiniz?"

Kevin tereddüt eder, muhtemelen itiraz etmek için ağzını açar-

"En azından bize yardım et ve kapatma iznini kimin verdiğini söyle," diye araya giriyor Jamie, Kevin'in kuşkulu gözlerini bilgisayar ekranına geri gönderecek kadar küstahça.

Durumumuzdan duyduğu rahatsızlık giderek artıyor. Ama her zamanki gibi profesyonel olan Kevin, cevap bulmak için klavyesini itinayla tuşlamaya devam ediyor. Birkaç saniye sonra, gözleri acımdan başka bir şeye benzemeyen bir duyguyla benimkilere kayıyor ve ben buharlaşmak istiyorum. Boğazını temizliyor, gözleri dükkânda geziniyor, sonra alçak bir fısıltıyla konuşuyor. "Görünüşe göre bu talep Bay Elliot Majors adına yapılmış, hanımefendi."

Yanımda, zar zor duyulan bir nefes sesi duyuldu. Jamie'den. Ağzını sonuna kadar açtığını görmek için döndüm.

"O küçük, aşağılık kaltak," diye tıslıyor Jamie. "Dürüst olmak gerekirse, etkilendim. Kızdım.

Ama etkilendim, daha az değil."

Arkadaşımın konuşabilmesi iyi bir şey, çünkü içimde alarm zilleri çalıyor. Grammy'de beni ekmesi bir savaş ilanıysa, bu ne oluyor? Bu binlerce geminin denize indirilmesi demek. Bir kadını kasada bir sürü kıyafetle ve ödeme yapamadan bırakamazsın. Burası Gucci, Burlington değil. Taksit yok.

"Yani, um." Kevin, muhtemelen azalan saygınlığımıza hürmeten, temkinli bir şekilde ilerliyor. "Belirtildiği gibi, bugün satın alma işleminizi tamamlamak için bir kredi kartına ihtiyacımız olacak." Boğazını temizliyor.

Hareketsiz duruyorum. Konuşamıyorum da. Muhtemelen kulaklarımdan buhar çıkıyor. Elimdeki tek şey nakit ve toplam tutarı karşılamaya yetecek kadar bile değil. Beni kurtarmak için Jamie harekete geçti ve kredi kartını almak için çantasını karıştırdı.

"Al," diyor ve plastik dikdörtgeni Kevin'a uzatıyor. "Hayır, bekle." Cüzdanını karıştırıp başka bir tane çıkarmadan önce aniden elinden geri alıyor. "Bunu kullanırsak daha iyi olur." Omuz silkerek bana dönmeden önce ona sıkı bir sırtıma sunuyor. Patlayabilirim.

Ve tam da Kevin parmağını kaydıracakken... "Bekle!" Jamie haykırıyor. Zavallı adam ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Benim hatam, sadece... Chase aracılığıyla daha iyi ödüller alıyorum," diye açıklıyor. "Al bakalım." Ona üçüncü ve son kartını uzatır. Adam kaşlarını kaldırarak, "*Bu sefer emin misin?*" der gibi kartı havada tutuyor.

Jamie sertçe, "Kaydır şunu, ahbap," der ve Kevin neredeyse sıçrar.

GUCCI'NİN ÇİFT KAPILI ÇIKIŞINDAN Beşinci Cadde'nin kaldırımına fırlıyoruz ve burada şiddetli bir rüzgâr neredeyse çantalarımızı uçuruyor. Kendimizi ve eşyalarımızı toplamak için çabalarken, Jamie ve ben sonunda yüz yüze ve göz göze duruyoruz. Başka biri olsa şu anda aşağılanmışlıktan, iğrenmişlikten ya da sadece akkor halindeki öfkeden ağlayabilirdim. Ama Jamie ile bu ana verilecek tek doğru tepki kahkaha gibi görünüyor. Göğsümden bir kıkırtı yükseldiğinde önce ben çatlıyorum, yanaklarım gerilmekten acıyana kadar dudaklarımı ayırıyorum. O da hemen ardından geliyor ve ikimiz de kaldırımda iki büküm oluyoruz, muhtemelen yoldan geçenlerin telaşlanmasına neden oluyoruz.

"Orospu! Tekrar kontrol etmesini istediğinde yüzünü gördün mü?" Jamie kahkahalarla gülüyor. "Güvenliğe el sallamasına ramak kalmıştı," diye , nefesini tutmaya çalışarak. "Elliot neredeyse bizi Gucci'den attırıyordu!" "Elliot'tan önce biz az kalsın Gucci'den atılıyorduk," diyorum, "Hatırlat da birlikte alışveriş yapmayalım. Biz bir sorumluyuz."

"Ve düşünsene, Gucci reklam panosunda bile varsın!" Jamie bağırıyor.

O haklı. Bunu unutmuştum. Aslında, muhtemelen Elliot'ın bunu yapmasının nedeni de buydu. Sahneye çıkarılmaktan hep rahatsız olmuştur. Kendimize geldiğimizde çantalarımızı düzelttik ve Beşinci Cadde'den gün batımına doğru yürürken kollarımızı birleştirdik.

"Bu arada gecikmiş doğum günün kutlu olsun," diyorum Jamie'ye. "Otelime varır varmaz sana geri ödeyeceğim."

"Acelem yok," diye yanıtlıyor. "Bu iş için iyi olduğunu biliyorum. Ve eğer değilsen, nerede yaşadığını biliyorum."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Peki şu kredi kartları... Tam olarak kaç tane var?"

"Yürümesine yetecek kadar" diyor. Ve bir süre sonra tekrarlıyor, "İşe yarayacak kadar."

Hayatı planlayamayız. Tek yapabileceğimiz onun için hazır olmaktır.

Lauryn Hill

İki hafta sonra

Bay Curveball: Sesli Notlar Gönderildi:
14 Mart 2024, 20:15.

"Hey, Ella... Sana telefonda ulaşmak için can atıyordum ama New York'tan beri programlarımız uyuşmadığı için konuşurken kendimi kaydedip sana göndermeyi düşündüm. Sana yazmayı düşündüm ama sonra e-postalardan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Yani, nefret ediyorum. Gelen kutum her zaman seyahat programları ya da anlaşma notları ve bunun gibi şeylerle dolup taşıyor. Senden e-posta almaktan nefret etmeyeceğimden eminim... ama sesini duymayı tercih ederim. Her neyse, gününüzün nasıl geçtiğini merak ediyordum. Ayrıca o otel odasında biraz daha kalabilmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyordum.

"Gönder tuşuna basmadan önce bu mesajı muhtemelen on kez kaydettim. Umarım bu en iyisiydi."

Sesli Notlar Gönderildi:
15 Mart 2024 12:01

"Öncelikle, bu yazdıklarım tamamen laf salatası gibi gelirse şimdiden özür dilerim- üç saatlik uykuyla çalışıyorum. Ama bugün maçınızı izledim ve kazandınız! İtiraf etmeliyim ki hayatım boyunca küçük bir toprak parçasına hiç bu kadar ilgi duymamıştım. Gözlerimi senden alamadım. Bunun dışında, maçın yaklaşık yüzde sekseninde tamamen kayboldum.

"Ama bittikten sonra, eski bir profesyonelin ikinci lig koçuna dönüştürdüğü Beyzbol 101 YouTube kanalını buldum ve abone oldum. Bunun şimdiye kadar hayal edilmiş en karmaşık spor olabileceğini bilecek kadar çok şey gördüm. Aklımda kalmasını istiyorsam not almam gerekecek.

"Ayrıca, o gece stadyumda buluştuktan sonra Jackie Robinson'ın biyografisini sipariş ettiğimi ve geçen hafta her gece yatmadan önce biraz okumaya başladığımı da söyleyeyim. Yani evet... birkaç saatlik yorucu provalar dışında günüm böyle geçti. Yine de sesli mesajlarınızı görünce kendime geldim. Lütfen bunları göndermeye devam edin. Telefonda konuşmak için zaman bulamasak bile senden her zaman haber almak istiyorum...

"Bu arada, kolun nasıl? Son devrede bir yerini incitmiş gibiydin?

"Tamam. , yemin ederim! Sadece sen yatağımdayken daha iyi uyuyacağımı düşündüğümü söylemek istedim. Bunu bir ara tekrarlayabilir miyiz?"

Bay Curveball: Sesli Notlar Gönderildi:
20 Mart 2024, sabah 9:00

"Memnuniyetle yatağına gelirim. Her zaman. Her yere. Eğer sana , oradayım. Sadece sana daha fazla uyku sözü veremem.

"Şu küçük not defterinle ilgileniyorum, Rüya Kız. Hangi beyzbol gerçeklerini yazmaya değer bulduğunu bilmek istiyorum. Bu arada, bana bilmek istediğin her şeyi sorabileceğini biliyorsun, değil mi? Senin küçük beyzbol ansiklopedin gibi olabilirim. Aslında bunu çok isterim.

"Provalardan bahsettiniz... Nasıl gidiyor çocuklar? Rodney bana dans stüdyosunda çekilmiş kısa bir klibinizi gönderdi ve bu noktada onu kaç kez izlediğimi itiraf etmekten utanıyorum - muhtemelen bazı hareketleri şimdiye kadar kendim de yapabiliyordim. Ve lütfen bunu gönderdiği için ona kızma çünkü o zaman muhtemelen durur... ve bu beni üzer. Bunu istemezsin, değil mi?

Ayrıca, hareketlerini ve sevmekten kendimi alamıyorum. Ve... şimdi bu sesli nota bir dönüş yapıyor. Bu da demek oluyor ki takımla buluşmak için hazırlanmam iyi olacak. Bu seriyi bitirdikten sonra bir gün iznimiz var ve sonra beş gün daha deplasmandayız. Haziran'a kadar New York'ta oynamayacağız. Ama Los Angeles'a döndüğünüzde bana haber verin. En kısa zamanda hepsini geri getirmek isterim.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, kolum iyi. Son atışta aşırı döndüm ama buz banyosu ve TENS makinesinin düzeltmeyeceği bir şey değil."

Sesli Notlar Gönderildi:
20 Mart 2024 11:00

"Yazdığım istatistiklerden biri geçen yıla ait. Görünüşe göre Siyah oyuncular 2023'te Major League'in sadece yüzde 6.1'ini oluşturuyormuş. Şok oldum ama aynı zamanda hiç de şaşırmadım. Senin gibi atıcılar söz konusu olduğunda bu rakamın daha da düşük olduğunu tahmin ediyorum. Bu sizi hiç görünmez hissettirdi mi?

"Provalar çok yorucu ama işin bu kısmını seviyorum. Bir araya gelmeye başlamadan önce her şey . Ama bu güzel bir karmaşa, tıpkı bir sanatçının stüdyosu gibi, bir başyapıtın tüm unsurları her yere saçılmış durumda, sadece henüz bir araya gelmediler - tabii bu bir anlam ifade ediyorsa.

"Turne tarihlerim Haziran'da başlıyor ve açılışı Los Angeles'ta yapacağız. Yani, sen ve ben gecenin içinde geçen iki gemi gibi olacağız. Ama... ve şu anda bu büyük bir ama... Google'ın bana söylediğine göre Nisan ortasında birkaç günlüğüne Cali'ye dönebilme ihtimalim var, o zaman kısa bir iç saha maçınız olacak?"

Bay Curveball: Sesli Notlar Gönderildi:
21 Mart 2024, saat 10:00.

"Bu rakamların beni görünmez hissettirdiğini söyleyemem, hayır. Jackie Robinson hakkında okuduğunu söylediğini biliyorum. Hiç 42 filmini izledin mi? Muhtemelen şimdiye kadar yüz kere izlemiştir. Eğer izlemediysen, bir maçta oldukları bir sahne var. Jackie, Brooklyn Dodgers'a girdikten sonra, Negro Ligleri'nden çıkıyor. Takımın menajeri Ben Chapman adında bir adam, ırkçı ve bununla da gurur duyuyor. neyse, bu maçta Chapman Jackie'ye sataşmaya karar verir, o sahadayken ona defalarca n-kelimesini söylemeye başlar - sadece onu aşağılamaya ve yükselmeye çalışır. Ve bir süre Jackie bunu kabulleniyor. Sonunda patlayana kadar içindeki öfkenin kabardığını görebilirsiniz. Sığınağa gider ve sopasını arka duvara vurur.

"Her neyse, artık ellili yıllarda olmadığımızı biliyorum ama bazı zamanlar Chapman'ın anlatmaya çalıştığı o söylenmemiş kurala diğerlerinden daha çok rastlıyorum - beyzbol 'onlara' ait. Ve benim burada olmama izin var. İşte bu, kendinizi görünmezliğin tam tersi gibi hissetmenize neden olabilir. Sanki bir başparmak gibi göze batıyormuşsunuz gibi hissettirir.

"Şey, seni bu kadar derinden etkilemek istememiştim. Bu daha önce kimseyle konuştuğum bir şey değil. En azından büyükannem ve büyükbabam dışında. Daha iyi bir haber olarak, turne provalarını duyduğuma sevindim. Belki bir gün gelip seni izleyebilirim. Ayrıca, haklısın! İki hafta sonra başlayacak bir dizi iç saha maçım var. Eğer programınızı ayarlayabilirsiniz, sizi buraya getirmekten büyük mutluluk duyarım. Çoğu maç günü, ısınma hareketleri için stadyuma gitmem gereken öğleden sonraya kadar boşum. Maçlardan sonra da senin olurum. Bir düşün ve bana haber ver.

"Bir şey daha var. Geçen gün ilk kez klibimizi izledim. Daha önce izlemeye cesaret edememiştim. Seninle yağmurda dans etmek çok hoşuma gitti."

Sesli Notlar Gönderildi:
22 Mart 2024 12:01

"Miles, umarım benimle konuda konuşabileceğini hissediyorsundur. Bu mesajları birbirimize göndererek ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorum ama bu her neyse, ona ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Belki senin de vardır?

"Tüm bunları aşırı görünür hissetmek konusunda ne demek istediğinizi anladığımı söylemek için söyledim.

Ya da başka birinin alanında sadece bir ziyaretçiymişsiniz gibi. Kaç kez aynı şekilde hissettiğim korkutucu. Bir keresinde şu "Next in Music" topluluğu dergi kapaklarından biri için setteydin. Bunun kulağa ne kadar sığ gelebileceğinin farkındayım ama bu çekim Rolling Stone içindi, yani o zamanlar benim için çok büyük bir olaydı. Ama çekimde "dokulu saçlara" ve "orta/koyu cilt tonuna" sahip tek yetenek bendim. En azından onlar öyle diyordu. Doğal olarak, tüm saç ve makyaj ekibi bana dokunmaktan korkuyordu ve sadece en azını yapmaya hazırdı. Jamie ve Sheryl'i yanımda getirmek için izin almaya çalışmıştım ama bu tamamen sponsorlu bir çekimdi, yani setteki herkes marka için çalışıyordu.

"Kendimi biraz yabani otların arasında hissediyorum ve Jackie Robinson'ın ve hatta sizin deneyiminizle kıyaslandığında her şey çok boş ve önemsiz gelebilir. Ancak kariyerimin büyük bir kısmı, beni desteklemek için gerekenleri yapmaya tamamen ilgisiz ya da tamamen hazırlıksız olan, ancak tamamen güçlenmiş insanlarla dolu odalara girmekle geçti. Son kapak resminin nasıl ortaya çıktığını muhtemelen tahmin edebilirsiniz. Siyah Twitter tarafından 'sert bir peruğum' olduğu için haklı olarak eleştirildim ve bu kısma gülebilirim. Ancak fotoğrafçının ışıklandırması aşırı pozlanmış ve makyajım iki ton eksik olduğu için cildimi beyazlatmakla suçlandığımda, bunun için ne kadar uzun süre ağladığımı düşününce utandım. Çekimi gerçekleştirenlerin yetersizliklerini sahiplenmedi. Hayranlar da beni alay konusu yapmaktan geri durmadı. Kabul ediyorum, o zamanlar 22 yaşındaydım. Bir yetişkin, ama zar zor. O zamanlar yazmamın ve şarkı söylememin yeterli olduğuna ve gerisinin bir şekilde kendiliğinden gerçekten inanıyordum. Ama bu işin iyi ya da kötü aşırılıklarla yürüdüğünü çabuk öğrendim. "Yeterli" diye bir şey yok.

"Ve şimdi ruhumu ortaya , değil mi? Gerçekten iyi haberlerim var. Angelo'dan Nisan ayında kısa bir prova arası için pazarlık yapmama yardım etmesini istedim ve o da bunu yaptı! Yani seni iki hafta sonra göreceğim gibi görünüyor. Hala kulağa hoş geliyorsa?

"Ve şimdi itiraf etmeliyim ki yardım galanızda söylediğim 'I Wanna Dance With Somebody' şarkısı kesinlikle bilinçli bir seçimdi. Ama ben sadece 'biriyle' dans etmek istemedim, seni istedim."

Bay Curveball: Sesli Notlar Gönderildi:
22 Mart 2024 11:52

"Tüm o fotoğraf çekimi olayı yüzünden sana kızgıyım. Ve bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu da tahmin edebiliyorum. Erkek bir sporcu olarak dış görünüşümün başarıyı pek etkilemediği gerçeğini hafife almıyorum. Ama ne olsun, az önce söylediğiniz hiçbir şeyi küçümsemeye çalışmıyorum ama sizin hiç kötü bir fotoğrafınızı görmedim. Rolling Stone çekimini Google'da araştırdıktan sonra bile benim görüşüm bu. Senden nefret edenler önyargılı olduğumu söyleyecektir, çünkü bir süredir sana karşı bir şeyler hissediyorum. Ama objektif konuşmak gerekirse, sert bir peruk ve kötü bir ışıkla bile, sana bakarken hala ürperiyorum. Ama ciddi olmak gerekirse, tüm bu kamuoyu denetiminin ağırlığını nasıl taşıdığınıza şaşıryorum. Hiç bitmiyor. Son söylediğimden beri kimse sana söylemediyse, tekrar söyleyeceğim-Ella, sen güçlüsün. Keşke olduğun kadar güçlü olmak zorunda olmasaydın. Keşke işleri senin için bir şekilde yumuşatabilseydim.

"Başka bir not, Angelo'nun böbreğe ihtiyacı var mı? Ya da böbreğe ihtiyacı olan birini, belki bir kuzenini tanıyor mu? Eğer sorarsan ve evet derse, ona bir böbreğim olduğunu söyle. Ve iyi haber için zamanlaman daha iyi olamazdı çünkü takım bugün L aldı. Beni üzen sadece kaybetmiş olmamız da değil. Yılda yüz elliden fazla maç oynuyoruz, bu yüzden kaybetmek kaçınılmaz. Ama Rangers'a kaybetmek başka bir seviye. Onlar geçen yıl tüm dünyada duyulan "soyunma odası kavgasından" sonra Dünya Serisini elimizden alan takım.

"O olay hakkında ne kadar şey bilip bilmediğini bilmiyorum. Janet'teki toplantının sonunda içeri girdiğimde söylediklerine bakılırsa en azından biraz bildiğine dair bir his var içimde. Ama o diziden önce ve sonra hiç bu kadar kötü bir durumda olmamıştım. Sanki bir an tüm zirvelerin en yükseğindeymişsiniz, oyununuzun zirvesindeymişsiniz ve takımınızı mükemmelliğe götürüyormuşsunuz gibi. Sonra aniden altınızdan bir halı çekiliyor ve o kadar güvendiğiniz her şey ve herkes ellerinizin arasından kayıp gidiyor. Elbette dövüş kameradaydı, bu yüzden herkes ilk yumruğu attığımı gördü. Benden başka kimse Morales'in bunu kışkırtmak için ne söylediğini duymadı ve bunun asla bir mazeret olmadığını biliyorum. Ama bu durumda bir sebepti.

"Her neyse, cezamı ödedim ve cezamı çektim ve takım olağanüstü bir sezonun sonunda L'yi aldı. Sonra Morales takas edildi ve yemin ederim, içimdeki her şeyle, keşke ben olsaydım dedim. Kontrattan ve bu şehirden gitmeyi o kadar çok istedim ki. Los Angeles'ın her köşesinde utancımın fotoğrafını çekmeye hazır kameralar varmış gibi hissediyordum. Ve bu şehirle ilgili her şey Monica'yla birlikte burada kurduğumuz hayatı haykırıyordu. Birlikte gittiğimiz her yerde onu onunla hayal etmeye başladım. Kendimi kaybediyormuşum gibi hissettim. Bu yüzden bir süreliğine hissizleştim, meydan okudum. Evliliğimiz onun dışarı çıkmasına engel olmadıysa, boşanma neden beni içeri itsin ve izole etsin diye düşündüm. Bu yüzden kendimi daha az evcimen olmaya zorladım, bir sürü randevuya çıktım. Ve ne basılırsa basılısın, umursamıyormuş gibi davrandım.

"O gün Janet'in ofisinde, söylediğin şeyleri duyduktan sonra, ilk kez durup imajımın artık kim olduğumu ya da en azından daha önce kim olduğumu yansıtmadığını düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta senin sadece bir pislik olduğunu düşündüm. Ama bu durumla yüzleştikçe seni daha az suçlayabildim. Kendimi senin yerine koydum ve kendim için de aynı şeyleri düşüneceğimi fark ettim. Ama neden bu kadar kızgın olduğumu anlayamıyordum. Ve bana o ampul anını yaşatan Gabe oldu. Bu konuda çok öfkeliydim çünkü her şey olup bittikten sonra, daha seni tanımadan önce, fikirleri beni derinden etkileyen ilk kişi sen oldun. Ve bu beni çok şaşırttı. Beni de kızdırdı.

"Bu gece Rangers'a yenildiğimizde soyunma odasına dönerken tribünlerden birileri ucuz küfürler savurdu ve ben sadece gözümü kırıp evde olmak istedim. Ve senin de orada olmanı istedim. Buraya geldim ve senin

iki hafta içinde burada olacağını öğrendim. Ve şimdi gülümsemeden duramıyorum. Bize neler olduğunu ben de bilmiyorum ama haklısın, benim de buna ihtiyacım var."

Sesli Notlar Gönderildi:
23 Mart 2024, sabah 8:25

"Miles, bir kez söylediğimi biliyorum ama bu asla yeterli olmayacak. Seni yargıladığım için özür dilerim. O zaman bile daha iyi biliyordum. Kuliste seninle geçirdiğim beş dakikadan sonra başımın büyük bir belada olduğunu anlamıştım çünkü sen kolayca unutabileceğim biri değildin. Bunun senden ne kadar etkilendiğimle pek ilgisi yoktu ve her şey... sadece seninle orada tek başıma dururken hissettiklerimle ilgiliydi. Belki anlayamazsın, ama ben endişeli bir insanım-şaka yapıyorum, nasıl anlayamazsın? Ama o kısa süre için kuliste seninle olmak, en vahşi fırtınadaki bu durgun, sessiz sakinlik gibiydi. Beni sarstı. Ve sonrasında olan her şey beni öyle bir döngüye soktu ki, bloglarda bağlantı kurduğum 'sen' ile tanıştığım 'sen'i bile sindiremedim. Bu yüzden, umarım senin hakkında söylediklerimin sadece kendi hayal kırıklıklarımı yansıtmak olduğunu anlayabilirsin. Ve bir an için bile olsa bunlardan herhangi birini giymek zorunda hissetmeden nefret ediyorum.

"Soyunma odasında olanlar konusunda ben de seni yargılamıyorum. Açıkçası, zorunlu 'şiddeti tasvip etmiyorum' kısmını söyleyeceğim - ama beceriksizliği de tasvip etmiyorum. Morales ve Monica'nın da bundan başka bir şey yapmadıkları anlaşılıyor ki sizinle olan ilişkileri göz önüne alındığında bunun duygusal bir şiddet olduğunu söyleyebilirim. Ve tabii bir de "suçu işlersen cezasını çekersin" meselesi var. Görünüşe göre hala bunun sonuçlarıyla hesaplaşıyorsunuz. Sayamayacağım kadar çok aldatılmış biri olarak, güvenin kırılmasının insana ne yaptığını biliyorum. Benim de harekete geçmek istediğim zamanlar oldu. Daha önce inkar ettiğimi düşündüğüm diğer yönlerimi test etmek istediğim zamanlar. Özellikle de bırakın bir partneri, kendimden ne istediğimi bile bilmeden Elliot'la evlendiğimden beri. Ve her şey söylenip bittiğinde, artık kendime hiç güvenmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bazen hala güvenmiyorum.

"Ama gurur duyduğum bir şey varsa, o da ne zaman doyduğumu ve gitme zamanının geldiğini bilmektir - kalmanın daha kolay bir yol olacağı kesindi. Ama o zaman kendime nasıl saygı duyabilirdim? Gerçekten çok zor olmasına rağmen. Ve öz annem onun tarafını tutsa bile. Neyse, tekrar ediyorum, bu sonu "asla" ile bitecek bir günün konusu. Yaşadıklarımız için özür dilerim. Ve söylediğim ya da yaptığım herhangi bir şey senin acını arttırdığı için daha da üzgünüm. Ve ne olursa olsun, imajınızın rehabilite edilmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Senin resimlerine sık sık bakıyorum ve benden hiçbir şikayet almıyorsun."

Bay Curveball: Sesli Notlar Gönderildi:
28 Mart 2024 11:52

"Size geri dönmeyeli birkaç gün olduğu için üzgünüm. Bazı zorlu mağlubiyetler aldık ve programımız gerçekten çok yoğun. Ama ne olursa olsun, seninle gurur duyduğumu söylemek istedim. Elliot'la o durumdan kurtulduğun için. Umarım katlandığın şeyler için de kendini suçlamıyorsundur. Yani, aşk bir şey, değil mi? Dayanıklılık. Ama kendini sevmek, çekip gitmek gibi de görünebilir.

"Annenle ilgili duyduklarına ben de çok üzıldüm. Kendi annemden dolayı, insanların ebeveynlerine her zaman şüpheyle yaklaşmaya çalışıyorum. Herkesin elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptığını düşünüyorum ve hepimiz aynı araçlarla çalışmıyoruz. Ama bazı ebeveynler bu unvanı hak etmiyor. I

Umarım uzun vadede senin için doğru olanı yapar, Rüya Kız. Daha azını hak etmiyorsun."

Sesli Notlar Gönderildi:
1 Nisan 2024 20:20

"Miles, sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Bay Curveball: Sesli Not Gönderildi:
2 Nisan 2024 12:52

"Elbette. Bana her şeyi sorabilirsin. Her şeyi."

Sesli Not Gönderildi:
3 Nisan 2024, sabah 9:27.

"Bana annenden bahsedecek misin?"

Bay Curveball: Sesli Notlar Gönderildi:
4 Nisan 2024 12:05

"Annemin adı Maria Evelyn. Burada, Cali'de bir restoranda genel müdür olarak çalışıyor. Röportajlarda onun hakkında konuşmuyorum ama bu onun isteği üzerine. Bana kalsa onu çatılardan haykırırdım çünkü o kadınla gurur duyuyorum."

"Doğduğum gün on altı yaşına girmiş ve ondan sonra uzun bir süre onun için gerçekten zor geçmiş. Bugüne kadar biyolojik babamın kim olduğunu bilmiyorum. Sorsam onun da bana söyleyeceğini sanmıyorum. Ama büyükannem ve büyükbabamın başlangıçta bizi bir arada tutmak için her şeyi denediklerini biliyorum. Ama o kadar küçük yaşta bir bebek sahibi olmak onun için çok fazlaydı. Büyükannemi ve büyükbabamı seviyorum, beni yanlış anlamayın. Ben de burada olduğum için mutluyum. Ama onları ve yöntemlerini de biliyorum ve annemin beni doğurmak ve büyütme dışında başka bir seçenek bulması için onlardan yardım isteyebileceğini düşündüğünü hayal edemiyorum... ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Bazen o durumda kendini nasıl kapana kısılmış hissettiğini düşünmekten uykularım kaçıyor. Ben bir yaşına basmadan önce taşınmış. Büyükannem ve büyükbabam sonra uzun bir süre onu bulmakta zorlandılar. Ama bazen doğum günü kartları alıyordum ve telefon çaldığında açıyorlardı ama karşı tarafta kimse konuşmuyordu, hep o arıyormuş gibi hissediyordum. Onunla ilk tanıştığımda on altı yaşındaydım. O sırada bir yıldır temizdi, bir restoranda iş bulmuştu ve Bronx'ta bir grup evinde yaşıyordu. Elimden geldiğince onunla iletişimde kalmaya çalıştım. Onun da benim gibi kekelediğini öğrendim ve bu konuda biraz yakınlaştık. Bana bacağıma vurmayı öğreten oydu."

"Ama ben profesyonel olduktan sonra, onun tekrar nüksettiğini ve sokaklarda yaşadığını duydum. Onu bulmamız haftalarımızı aldı ama Pop ve ben sonunda bulduğumuzda rehabilitasyona geri dönmeyi kabul etti ve şu anda altı yıldır ayık."

"Benim kadar para kazanan bir sporcunun annesinin neden bir restoranda çalıştığını merak ediyor olabilirsiniz. Ve inanın bana, ona aynı soruyu sormayı bırakmam için kendimi zorlamam gerekti. Ama şimdi , neden böyle bir şey istediğini. Yaşadığım bu çılgın hayat onun bugünlerde yakaladığı istikrarı bozar mı bilmiyorum. Yaptığı şeyin ona iyi geldiğini söylüyor ve ben de buna saygı duyuyorum."

"Yani... annem kısaca böyle. Ben lisedeyken çekilmiş bir fotoğrafımızı mesaj atarım. O zamanki saç kesimi hakkında bana hiçbir şey söyleyemezdi."

"Şimdi sizde. Bana Elladee Robinson'u, nam-ı diğer Ella Simone'u doğuran kadından bahset..."

Miles ve annesinin fotoğrafı geldiğinde hemen nefesimi tutmam gerekiyor. Haklı, Sezar'ın parlak dalgalı solgun saçları muhtemelen kızları çılgına çevirmiştir - böyle bir gülümseme ve gamzeler varken, muhtemelen ben de o zamanlar onun ilgisi için her şeyi riske atardım.

Fotoğrafta Miles ve annesi lise mezuniyeti gibi görünen bir törende. Birbirine benzeyen badem şeklindeki gözleri ve yanaklarının derinliklerine kazınmış ikiz gamzeleri aile bağını hemen ele veriyor. Miles gururla kolunu onun omzuna doladığında, kadının başı adamın omzunun hemen altında duruyor. Kadın ise parlak sarı bir güneş elbisesi içinde kameraya bakıyor, yüzü sadece derin bir memnuniyet olarak tanımlayabileceğim bir duyguyla ışıltıyor. Bu anda en çok kimin gurur duyduğunu bilemiyorum; oğlunun başarısından dolayı Maria Evelyn mi, yoksa annesinin o gün oraya gelebilmek için aşmak zorunda kaldığı tüm engellerden dolayı Miles mı?

Kalbim Miles'in bu genç versiyonu için çarpıyor; şefkati, bu yaşındaki fotoğrafta bile, yüz yüze görme ayrıcalığına sahip olduğum aynı şekillerde parlıyor. Ve son birkaç haftadır sürdürdüğümüz bu gidip gelmeler sırasında ne kadar ürkek davrandığımı fark ediyorum. Özellikle de şimdi kendimi bu adamı istediğim tüm yönlere -fiziksel, duygusal, entelektüel- daha fazla eğilirken bulduğumda, geri çekilmem için çılgılık atan yıpranmış, korkmuş parçalarıma rağmen.

Ama bu resimde gördüğüm Miles, belki de bu kez kendini olduğu gibi gösteren bir adamla tanışmış olma ihtimaliyle yanıp sönen küçük bir rahatlama ateşledi. Belki de onun tanımaya başladığım güzel yanları sadece bir performans değildir. Belki de gerçek ve sabittirler - çünkü o her zaman olduğu kişidir.

Sesli Notlar Gönderildi:
4 Nisan 2024, sabah 9:27.

"Vay canına, Miles. Sanırım şimdi neden bu kadar rahatlatıcı bir varlığa sahip olduğunu anlıyorum. Fırtınada nasıl sakin olunacağını erkenden öğrenmişsin. Annem ve büyükannen kendi tarzlarında olağanüstü kadınlar gibi görünüyorlar ve vakfı onları onurlandırmak için kurmuş olman hiç de şaşırtıcı değil. Bu resme bakınca, neden bu kadar güzel olduğunuzu daha iyi anlıyorum... Dürüstsünüz.

"Eee... annem hakkında bir şeyler bilmek ister misin? 1990 Siyah Amerika Güzeli mi? O... mükemmellik timsalidir. Ne bir saç teli ne de bir koltuk minderi bile yerinde değildir. Ya da dudaklarımı büzerek beni onaylamayan bir bakış atarlardı ve bu bakışlar sanki derimin fermuarı çok sıkıymış gibi huzursuz hissetmeme neden olurdu. Çoğu zaman böyle hissederdim.

Bizim evde büyürken, doğruyu söylemek gerekirse. Mesela saçlarımı açabilseydim, bir pencere açabilseydim ya da Pazar ayininde giymem için seçtiği elbiseleri bir beden büyük alabilseydim, belki o zaman gerçekten nefes alabilirdim.

"İlk başta şarkı söyleyebilmem hoşuna gitti. Sanırım arkadaşlarına gösterebileceği şirin bir parti numarası olduğu için. Babam ise çok soğukkanlı ve mesafeliydi. Maddi istikrar sağlamakla övünen ama daha fazlasını yapmayan bir koca ve babaydı. Bu yüzden şarkı söylemem onlar için yeterince zararsızdı, ta ki bunu bir hobiden daha fazlasına dönüştürmeye çalışacağım belli olana kadar. Ve bu o kadar söz konusu bile değildi ki, onlara karşı gelip UCLA yerine Berklee'ye şarkı yazarlığı için kabul edildiğimde, benimle iletişimlerini tamamen kestiler. O kadar da sertti. Ortadan kaybolmalarına bakarak bir seks tarikatına katılmaya gittiğimi düşünebilirsiniz. Her sosyal etkinlikte mükemmel bir aile tablosu çizerken 2013 yazında Baldwin Hills'in ana dedikodu konusu haline geldik. Komşularımız o sonbaharda üniversite yerine rehabilitasyona gittiğim izlenimine kapılmışlardı.

"Her neyse, Elliot ve ben evliliğimizi açıkladıktan ve Grammy adaylığı aldıktan sonra annem mucizevi bir şekilde kendine gelmeye başladı. O noktada arkadaşlarından çok fazla soru aldığından ve iletişim halindeymişiz gibi davranmaktan yorulduğundan hep şüphelenmiştim. Onun için tüm ilişkimizin görünüşe bağlı olduğunu tam olarak anlamam yıllarımı ve birkaç terapisti aldı. Ben de annesiz bir çocuk olmanın ne demek olduğunu bildiğim için bu oyunu oynadım. Ve sanırım bu hiç olmamasından daha iyi..."

"Ama Beverly Robinson'dan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Seni bir hafta içinde göreceğim. Umarım hazırsındır. Ben hazır olduğumu biliyorum."

Kimden: beverlyr@gmail.com

Kimeellaelladee@gmail.com

Tarih: 4 Nisan 2024

Konu: Öğle yemeği mi?

Elladee, son telefon görüşmemizin böyle bir şekilde bitmesine üzüldüm.

Ekşi not. Oynadığım rolün sorumluluğunu kabul ediyorum ve sizden özür dilemek istiyorum. Bir dahaki sefere Los Angeles'a döndüğünüzde, sizi öğle yemeğine götürmeme izin verir misiniz acaba?

Sizinle konuşmak istediğim bazı şeyler var ki bunları telefonda ya da e-posta yoluyla söylemem mümkün değil. Aksi takdirde, umarım iyi gidiyorsunuzdur.

Annen

Sevgi artık servis edilmediğinde masayı terk etmeyi öğrenmelisiniz.

Nina Simone

İki yıl önce

Hareketli, lüks bir bara doğru ilerliyorsunuz. Ancak bu bar açık havada ve gün ışığında gibi görünen kan kırmızısı bir halıya sahip. Etrafınız yüzlerce insanla çevrili ve her birinin bir gündemi var - ya görülmek, hayranlık duymak ya da kışkanılmak. Ya da bir atlatma haber, bir para atışı, bir galibiyet ya da belki de bir sonraki büyük çıkışlarını elde etmek için. Siz bile bunlardan bazılarını istiyorsunuz.

ve sen hala bunun senin hakkında ne söylediğini anlamaya çalışıyorsun.

İsmarlama giysiler ve neredeyse paha biçilmez mücevherler giydiriliyorsunuz. Mücevherler sizin paranızla sigortalandı ve gecenin sonunda bir marka yetkilisi tarafından üzerinizden alınacak. Elbise, tam ölçülerinize göre kesildiği için sizde kalacak. Ve bu ölçüler, kısa bir süre önce markanızdaki bir yöneticinin size "doldurmaya başladığınızı" söylediği ölçüler. Doğal olarak, bu bir iltifat olmadığını açıkça belli eden bir tonda söylendi.

Kocanıza bu yakışksız sözleri söylediğinizde, belki de bir beslenme uzmanı tutmanızı ya da pilates yapmayı düşünmenizi önermeden önce sadece omuz silkiyor. Bu küçük kazıları, geride bıraktıkları küçük kesikler ve çürükler cildinize kazınmış olsa bile, yıllar boyunca sizi iğneleyen ve batıran şeyleri topladığınız gizli yerde saklıyorsunuz.

"Oyunun" bu kısmıyla ilgili çoğu şey, geçinmek için geçinmek adına kabul etmeye geldiğiniz şeylerdir. Ama neredeyse her zaman elinizde bir mikrofon, üç parçalı bir armoni vokali ve altı parçalı bir orkestra eşliğinde sahnede olmayı tercih edersiniz. Ya da size bir yıldız olduğunuzu söylediği, sizi buna inandırdığı ve sonra da bunu gerçeğe dönüştürdüğü için aşık olduğunuz adamla sessiz bir gecede stüdyoda olmayı. Ve şimdi o adamın elini tutuyorsunuz, ancak size yalan söylediğinden şüpheleniyorsunuz... yine.

Ama kameralar şu anda yanıp sönüyor. Ve bunlardan herhangi biri hakkında çok derin düşünürseniz, gülümsemeyi unutursunuz.

"Pek çok hit şarkının ardındaki en yadsınamaz yeteneklerden biri ve onun büyüleyici şarkı söyleyen eşi Elliot Majors ve Ella Simone şimdi bize katılıyor!" Sherelle Fox, merdivenleri el ele çıkarken bizi E! kameralarına tanıtıyor. Platformda ona katıldığımızda, Elliot bir kolunu sahiplenici bir şekilde belime doladığında havadan öpücükler gönderiyor.

"Şu muhteşem çifte bakar mısınız!" Sherelle kameraya doğru hile yaparak şöyle diyor. Sonra da ıslıl ıslıl bize dönerek soruyor: "Söyleyin bakalım, bu gece ikinizi kim giydirdi ve siz ne giyiyorsunuz?"

Elliot göz kamaştırıcı bir gülümseme takınıyor ve yepyeni elmas ızgarasıyla seyircilerin gözlerini kamaştırıyor. "Beni bilirsiniz," diyor. "Tepeden tırnağa Gucci'yle gelmemiz gerekiyordu."

Sherelle'in sorusunun ilk kısmını gururla yanıtlamadan önce, ödünç aldığım Lorraine Schwartz elmas manşetimi kameranın görmesini sağlayarak göğsünü sevgiyle okşuyorum. "Stilistimiz Rodney Jenkins bu güzel görünümünü bir araya getirdi."

"Üniversiteden en iyi arkadaşı! Buna inanabiliyor musun?" Elliot ekliyor ve ses tonundaki belli belirsiz küçümsemeyi kaçırmıyorum.

Sherelle kaşlarını çatar. "Oh? Ne kadar şirin!" diye cıvıldıyor, sonra hızla devam ediyor. "Pekala Elliot, *Rolling Stone*'daki o kışkırtıcı profilinden sonra sormak zorundayım... Kayıt Akademisi'yle olan çekincelerin diyelim... Bu geceki ödül törenine giderken nasıl hissediyorsun?"

Elliot'ın belimi kavrayışı, elbisemin kalın kumaşından her bir parmağının baskısını hissedebileceğim kadar sıkılaşıyor ve müzik endüstrisini bir köle plantasyonuna benzettiği (artık kötü şöhretli) *Rolling Stone* röportajıyla ilgili bu soruyu nasıl ele almayı seçeceğini merakla bekliyorum. Diplomat rolünü oynayıp işleri temiz ve basit tutabilir, adaylar için heyecanlı olduğunu ve müziğin en iyilerinin kutlandığı bir gecede bulunmaktan mutlu olduğunu söyleyebilir. Ya da hepimizin bir parçası olduğu sömürücü, yapay makinenin üzerine giderek işi tamamen gerçekçi tutabilir. Hangisi olursa olsun, benim rolümün burada durmak ve kameralara gülümsemeye devam etmek olduğunu biliyorum.

"Dinleyin," diye başlıyor. "Uzun zamandır bu işin içindeyim... Benim gibi pek çok insanın gelip gittiğini görecektir uzun zamandır. Ve kalıcı gücü olan *tek* şeyin müzik olduğunu öğrenecek kadar uzun zamandır. Ödüller, övgüler ve abartı... Günün sonunda kimse bunların hiçbirini hatırlamıyor."

Duraksıyor ve işte o an gerçeğin ortaya çıktığı an. Kocamın ya "şirin görünmeye" ya da "*siktir et*" deyip bu ödül töreni ve onun desteklediği endüstri hakkında öfkesini kismaya karar vermesinden önceki an. Aynı sabit gülümsemeyle, büyülenmiş bir Sherelle Fox'tan bir sonraki sözlerini dikkatle tartıyor gibi görünen kocama bakıyorum.

"Yani," diyor bana bakıp muzipçe sırtımdan önce, "burada yanımda bu güzel, yetenekli kadınla olmaktan mutluyum. Geri kalanına gelince" -etrafımızı saran koşuşturmayı işaret ediyor- "neyse o. *Rolling Stone*'da söylediklerimin kendi adına konuşmasına izin vereceğim."

Tuttuğum nefes yavaş bir nefesle içimden sızıyor. Sherelle bize zaman ayırdığı için teşekkür ediyor ve biz de podyumdan çıkıp tekrar şatafat ve ihtişamın dakışına dalıyoruz.

Haliya döndüğümüzde Elliot'ın menajeri Coco gözleri parlayarak bizi selamlıyor. "*Harikaydı*," diyor. "Tam isabet! İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz! Dört tane daha kaldı, sonra sizi koltuklarınıza götüreceğiz."

GÖSTERİ BITTİ VE Sanders bizi parti sonrası için umutlananlar ve flaşlı fotoğrafçılardan oluşan bir kalabalığın arasından kaldırımda bekleyen arabamıza doğru götürüyor. Biz ilerlerken, her ikimizin de ismini haykıran seslerin gürültüsü neredeyse sağır edici bir dikkat dağınıklığı yaratıyor. Bir noktada Elliot'ın elini tutmayı kaybettim. Sonra dönüp baktığımda onu, onunla evlendiğimde benim yaşımda olan bir grup genç kadınla selfie çekerken buluyorum.

Arabaya bindiğimizde Sanders beni arka koltuğa itiyor, Elliot da arkamdan yanaşıyor.

"Majors, dostum! İçeri geliyor musun?" diye sesleniyor biri gece kulübünün yönünden. Ve bir an için Elliot'ın Escalade'in kapısını kapattığını hayal ediyorum. Her nasılsa, aklımda, böyle yaparak ben yokken gece kaçamakları hakkında dönen tüm dedikoduları kapatmış olacaktı. Ama bunun yerine bana o kahverengi köpek yavrusu gözleriyle baktı. Sanki partinin neşesi olması için ona bir şans daha vermemek, benim onu havadan mahrum bırakmama benziyor.

"Sadece bir dakika sürecektir bebeğim," diyor. Sonra somurtarak, "Söz veriyorum."

Kendimi tutamayıp gülümsemeyi başardım. "Sorun değil, ben de geliyorum." Son birkaç saatin aşırı uyarımından sonra yapmak istediğim son şey bu. Ama bu geceyi başladığımız gibi, birlikte bitirmeye niyetliyim. Elliot elini kaldırdığında arabadan çıkmak için ilerlemeye başlıyorum.

"Hayır! Hayır, burada kal. Hemen geliyorum, yemin ederim," diyor. "Çocuklarla bir içki içmeye gidiyorum." Göz kırptıyor ve sonra kalabalığın içinde kayboluyor.

Bir saat geçti.

Bzzz!

Elliot'ın telefonu çoktan soğumuş olan araba koltuğunda yeniden canlanıyor. Bu birkaç dakika içindeki üçüncü bildirim ve küçük dikdörtgen cihaza tehlikeli bir merakla bakıyorum - kediye öldürdüğünü söylüyorlar ama acaba kaç evliliğin zamansız ölümüne neden oldu. Pencereden dışarı bakarken, Sanders'ın dışarıda sigara içtiğini ve fedai ile sohbet ettiğini fark ediyorum. Renkli camlar sayesinde etrafta ne yapmayı *düşündüğüme* şahit olacak kimse yok. Küçük bir göz atabilirim ve kimse bilmez. Benden başka kimse tabii ki.

Şansım varsa, Elliot şifresini değiştirmiştir ve bu işe yaramaz. Ya da daha kötüsü, gizli bir telefonu olabilir - sadece gizli sevgililer için ayrılmış bir telefon. Başımı sallıyorum, tüm bunların ne kadar saçma geldiğine, kocamın telefonunu karıştırmaya indirgenmenin ne kadar aptalca olduğuna mizahsızca gülüyorum. Ama şu anda, şüphe fırsatla buluştu. Ve bu şansı bir daha ne zaman yakalayacağımı bilmiyorum. Elliot'a gelince, belki de bir kadını bekletmenin bedeli budur.

Telefonu elime alıyorum ve aklıma gelen ilk altı rakamı tuşluyorum - düğün günümüz. Sonra, ana ekran görüldüğünde ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor. Elliot'ın gizli dünyasına tam erişimle, vücudumun kontrolünü kaybetmiş gibiyim; ipleri başka bir hor görülmüş kadının elinde olan bir kukla gibiyim. Mesajlaşma uygulamasına dokunuyorum ve açıldığında zihnim okunmamış tüm mesajları anlamlandırmaya çalışıyor. Çok sayıda mesaj var, hepsi de tanımadığım isimler ya da rehberine bile eklememiş numaralar. Hayatını anlamlandırmak için bu kadar çok insana maaş vermesine şaşmamalı. Elliot Majors ufak tefek şeylerle uğraşmaz.

Bunalmış ve her geçen dakika daha da aptal hissederek mesajlarından vazgeçiyorum. Tüm görevden de vazgeçmek üzereydim ki içimden bir ses, hatta sezgisel bir his bana Instagram DM'lerini kontrol etmemi söyledi. Bunun sol omzumdaki şeytan mı yoksa sağ omzumdaki melek mi olduğundan emin değilim ama artık bunun bir önemi yok çünkü telefonunun kilidini açtığımda çizgiyi çoktan aşmıştım. Ve şimdi kocam ve sanatçısı Bayan Thing arasında geçen uzun bir konuşmaya bakıyorum. Ve bunun müzikle hiçbir ilgisi yok.

Şimdi

TEMMUZ AYINDA PALM DESERT, Spradlin, Waldorf ve Ortakları'nın konferans salonu olan cehennem manzarasının yanında hiçbir şeydir. Bu dört duvarın içindeki gerilim her geçen dakika daha da artıyor.

Uzun süren bir mahkeme savaşından kaçınmak için Janet, Elliot'ın boşanmamızın şartları üzerinde tek müzakere girişimi talebini kabul etmem konusunda beni ikna etmeyi zar zor da olsa başardı.

Bu konferans salonuna girdiğimizden beri tek kelime etmemiş olsam da, *neden burada olduğumu ve ne zaman burada olabileceğimi* belli ediyor olmalıyım.

Çünkü Janet kendini bir kez daha açıklama fırsatını yakalıyor.

"Tekrar ediyorum, biz sadece masaya *ne* koyduklarını görmek için buradayız," diye savunuyor. "Bunu elimizi çekmeden önce desteye göz atmak gibi düşünün. Bugün konuşacaklarımız bağlayıcı olmayacak. Yani kaybedecek bir şey yok."

"Oh, gururum, haysiyetim ve yaklaşık bir galon su ağırlığı dışında hiçbir şey," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Cidden, siz avukatlar ve klimaya karşı olan kan davanız nedir?"

Janet bir kaşını kaldırırken sırtıyor. "Bilmiyor musun? Sürüngenler soğukkanlıdır, bu meslekle birlikte gelir," diye kestirip atıyor.

Buna kıkırdıyorum, Elliot ve avukatı, büyük olasılıkla kendini beğenmiş sırtışlar ve pahalı kolonyalarla - erkekleri küçümseme ve küçümseme kokan türden - buraya gelmeden önce bir an için rahatlıyorum.

Artık evlilik sözleşmesi feshedildiğine göre, aslında boş bir başlıyoruz. Gelecekteki kazancımı Elliot'a bağlayan tüm o sömürücü maddeler ortadan kalktı - ama bizi karşılıklı olarak birbirimizin mali istikrarından sorumlu olmaktan çıkaranlar da öyle. Kısacası, Kaliforniya hatasız bir eyalet olduğu için, şimdi zampara eski eşime aylık nafaka ödemek zorunda kalabilirim. Bu tamamen kazanç rakamlarının nasıl dengeleneceğine bağlı

İşlerin onun lehine sonuçlanacağı düşüncesi bile endişemin soluk ipek bluzumda kocaman ter lekeleri şeklinde kendini göstermemesi için dua etmeme neden oluyor. Üstüme ihtiyatlı bir bakış atmayı umarak, temiz olduğumu onaylıyorum ama sadece şimdilik. Kapıda keskin bir tıkırtı duyulduğunda omurgam dikleşiyor. Sese doğru dönüyorum, Elliot ve avukatı az önce havasız odaya girmişler. Beklediğim gibi, her biri kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor - sanki bugün ortaya çıkmamız zaten kazandıkları anlamına geliyormuş gibi. Masanın üzerine fırlayabilirim.

Larry Spradlin, Elliot'ın hızlı, kare çeneli ve miyop avukatı, Elliot Janet'la kapışırken tam karşımdaki sandalyeye kayıyor. Ve benim iyi olmayan, çok kötü eski sevgilim orada oturuyor, organik bir salatalık kadar soğukkanlı,

mükemmel manikürlü ellerini geniş kiraz meşesi masanın üzerinde kenetlemişti.

Odaya gireli otuz saniye oldu ve Elliot henüz benimle göz teması kurmadı. Bunun bir korkutma taktiği olduğunu biliyorum -evliliğimiz sırasında, özel olarak dışarıda olduğumuzda ama başkalarının yanında yaptığı bir şey. Stüdyoda, bir partide, bir toplantıda olabilirdik ve o ben gibi davranırdı. İyi olduğumuza, iyi *olacağımıza* dair güvence almak için en küçük bir onay, bir baş sallama, bir baş eğme, hatta bir bakış bile aramamı isterdi. Her zaman, gecenin sonunda, önce ben pes eder ve gerginliğe neden olan anlaşmazlıkta kendi payıma düşeni geri alırdım. Ama bu sefer fena halde yanılıyor, çünkü oyunlarının artık benim oynamak istediğim oyunlar olmadığını anlamıyor.

"Bugün bize katıldığınız için teşekkür Bayan Simone," diye geveliyor Larry konferans salonundaki masanın üzerinden. "Yoksa Bayan Robinson mu demeliyim? Bay Majors'un telif hakkını elinde tuttuğuna inandığım için profesyonel isminizin gelecekteki durumunu henüz belirlemedik."

Umarım Larry'ye attığım yan göz, içimden geldiği kadar dışımdan da belli olmuyordur çünkü migrenimin eşiğindeyim. Eskiden Larry'yi severdim. Ya da en azından Elliot'a verdiği hizmeti takdir ederdim. Ama bu adam açıkça kaybedenlere karşı doğal olmayan bir bağlılık besliyor, eski kocam da geminin kaptanı.

Janet, "Bayan Robinson gayet iyi iş çıkaracaktır," diye söze girdi. "Ve müvekkilim yaklaşan turnesinin bitiminde Ella Simone'un profesyonel takma adını bırakmak istiyor. Dedikleri gibi, "Eskiler gitti. "

Bunun üzerine Elliot koltuğunda kayar. Eminim bunun olacağını tahmin etmemişti. O ve Larry muhtemelen bizi hazırlıksız yakalamayı planlamışlardı. Ama Janet ve ben kendi şartlarımızla top oynamaya hazırдық. Ayrıca, eski sevgilim tarafından özenle hazırlanmış eski kişiliğimden sıyrılmak, hem onu hem de onu geride bıraktığımı fark ettiğim andan beri hayallerimi süslüyordu. Elliot onsuz düzensiz kalacağım izlenimine kapılmış olabilir. Ama bunun nedeni, beni ölçüp biçerek, taşıyıp satabileceği bir şey haline getirerek geçirdiği onca yıl boyunca hiçbir zaman gerçekten dikkat etmemiş olmasıdır.

O sözler kendi kendine yazılmadı. Bir kabinde asla Auto-Tune kullanmadım. Ve kendimi sahnede bulduğum her gece mikrofonum açıktı. Birileri "Ella Simone "a her laf attığında, alay ettiğinde, nesneleştirdiğinde, iftira attığında ve evet, hatta sarkıntılık ettiğinde, parçaları toplayan ve devam ettiren Elladee Robinson oldu... Elliot Majors değil. Yani evet, "profesyonel lakabı bırakmaya" fazlasıyla hazırım. Hayatımın bu bölümünü tamamen kapatmaya hazır olduğum kadar.

Larry boğazını temizliyor. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce, "Anlaşıldı, ekibin bunu anlamaya yazmasını sağlayacağım," dedi. "Sanırım Bayan Waterman size Bay Majors ve benim bugün görüşmeyi umduğumuz şartların bir listesini vermiştir?"

Eski sevgilimden bahsedilince, gözlerim iki adım kadar sola kayıyor ve suçlunun oturduğu yerde sıkılmış ve sinirlenmiş görünüyor. Bir an için geçmişimiz gözlerimin önünden geçiyor - kilisede *kabul ettiğimi* söylediğimde yüzündeki o yalın sevinç. Sonunda birlikte bir aile kurma konusunu tartışmaya açık olduğumu söylediğimde yüzünün aydınlanma şekli. Söylediği her yalan boyunca koruduğu sakın ifade.

Her parçamı bu adama sundum -geleceğimi, yeteneğimi, aklımı, kalbimi ve bedenimi- ama en çok da güvenimi. Ve o hepsini aldı, karşılığında bana sadece bir cephe verdi. Eskiden daha fazla ne yapabileceğimi, işlerin bizim daha farklı yürümesi için başka kim olabileceğimi merak ederdim. Ama bu adama yıpranmış, daha bilge gözlerle bakınca -hem hak edenlere hem de hak etmeyenlere zarar verdiğini gören gözlerle- şimdi görüyorum ki *her şey* olabilirdim ve yine de kim olduğu ve nelerden yoksun olduğu için aldatırdı, benim yüzümden değil.

Janet, "Lütfen sorularınızı bana yöneltin Bay Spradlin," diye rica ediyor ve o kadar açık sözlü ki beni o ana geri döndürüyor. "Evet, müvekkilim şartlardan haberdar. Nasıl devam etmek istersiniz?"

Larry boğazını temizler ve alnını siler, alışılmadık bir şekilde sinirlenmiştir - belki de bir kadının enerjisine meydan okumasından dolayı. "Müvekkilim tüm ortak malların değerini altmışa kırk oranında bölüşmeye razı," diyor. "Bu birlikteliğe girerken her iki tarafın da mal varlıklarının göreceli değeri ve eksikliği göz önüne alındığında bunun fazlasıyla adil olduğuna inanıyoruz."

Janet cevap vermiyor, sadece birkaç not alıyor ve işi bittiğinde Larry'nin araştıran bakışlarına karşılık veriyor. "Sıradaki?" diye sorar.

Janet'in minimalist yaklaşımı karşısında bir kez daha şaşırmış görünen Larry, tartışılacak bir sonraki terimi bulmak için sayfaları karıştırıyor. "Eş nafakasına gelince... her iki tarafın tüm gelir akışlarının tam bir muhasebesi yapıldıktan sonra, müvekkilim Bayan Simone'dan bilet ve ticari satışlardan elde edilen aylık yüzde yirmi beşlik bir telif ücreti almak istiyor... ahem... Bayan Robinson'ın gelecek turne satışlarından aldığı pay."

Durduramayınca boynum steroid almış bir bobblehead gibi dönüyor. Ve eğer yanılmıyorsam, dudaklarımdan bir itiraz ciyaklaması döküldü. Sonra Elliot *gülmeye* cüret etti.

"Bu sana komik mi geliyor?" Şok ve tiksintinin etkisiyle sesim talep ediyorum.

Sıram gelmeden konuşarak tamamen haydutlaştığım gerçeğini boş verin. Plan, onlar odaya girdikten sonra tek kelime etmememdi. Bırak Janet konuşsun. Gaz lambası patlamadan önce şuna vur ve bunu bırak. Ama bu adam...ooooh, beni sinirlendiriyor. Yalan söylemez, hile yapmaz ve birinin en değerli parçalarını -zamanını ve enerjisini- çalıp sonra da dönüp *daha fazlasını* istemezsiniz. Elliot'ın benim turumdan elde edilen gelirin bir kısmını kazanması hayal gücünün bir parçası olsa bile, adam zaten yeterince almamış mı?

Janet, şu anda konferans masasının üzerinde hücrel öfkeyle titreşen sağ ön kolumun üzerine sert bir avuç yerleştirdi. Bir şey söylemek üzereydi ama Elliot ondan önce davrandı.

"Hayır," diyor, sonunda gözlerimle buluşuyor. Ve karşılaştığım küçümseme midemi bulandırıyor. "Komik değil. Sadece alacağımı arıyorum, bebeğim."

"Binbaşılar," diye bağıyor Larry. Ve bir an için yüzünde bir utanç kıvılcımının çakıp geçtiğini fark ediyorum.

Elliot tüm yordakçıları kovduğu gibi onu da el sallayarak kovuyor. "Bu odanın parasını ben ödüyorum, sanırım o küçük beyzbolcu erkek arkadaşıyla tekrar gitmeden önce içimi dökmem gereken birkaç şey var," diyor. Miles'tan bahsetmesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Bensiz bir kariyerin olmazdı," diyor Elliot, sanki bu bir bilim meselesiymiş gibi. Sanki ben bitkiyim ve o da güneş. Ve bu sözleri ilk kez söylemiyor. Bu yüzden yeni bir ısırık daha çok eski yaraları kemirmeye benziyor.

"Herkes biliyor. Kendi başınıza denediniz ve hiçbir yere varamadınız. Ve nedenini de biliyorsunuz. YouTube. Reality şovlar. Demo kasetler. Her şey başarısız oldu" diyor. "Çünkü sen türevdin. Ben sana özel bir şey, pazarlanabilir bir şey yapana kadar Onyx'teki hiç kimse seninle sözleşme imzalamak istemedi. Sana inanmadılar, tatlım. *Bana* inandılar. Ve bu da senin kapıdan içeri girmeni sağladı. Yani evet, turdan pay almak sadece kazandığım bir şey değil. *Hak ettiğim* şey bu."

Janet masadan eşyalarını toplarken, "Bu arada, beyler," diye araya giriyor. "Bu toplantı sona ermiştir. Müvekkilim ve ben ikinizle de mahkemede görüşeceğiz."

Bir an donup kaldıktan sonra Janet'in masadan kalkmama yardım etmek için yanımda durduğunu fark ediyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, yüzündeki pişmanlık ifadesi bana bunu yaşattığım için üzgün olduğunu kelimelerle ifade etmiyor. Doğrudan onların eline oynadığım için. Elliot'ın buradaki amacının iyi niyetle pazarlık yapmak değil, beni canlı renklerle küçük düşürmek olduğu artık her zamankinden daha açık.

Ancak Janet'in özür dilemesine gerek yok, çünkü bu tamamen bir zaman kaybı değildi. Sizi artık elinde tutamayan bir zorbayla karşı karşıya kaldığınızda bir şeyler olur. Sonunda, karşılık verecek kıvılcımı bulursunuz.

"E İZİN VERİN. BAYAN SIMONE?" Uçuş görevlimizin sözleri beni geçmişe dönük kurtarıyor. Pencereden yukarı baktığımda, onun Gülümsemesi kibar ama biraz gergin. "Bu utanç verici," diyor, "ama arkadaşınız kabini rahatsız ediyor. Sakıncası yoksa... onu uyandırabilir misiniz?"

Haksız da değil. Jamie son yirmi dakikadır o kadar yüksek sesle horluyor ki, kornaları ve mırıltıları gürültü önleyici kulaklıklarımı işe yaramaz hale getirdi. Havaalanına gitmek için sabahın beşindeki buluşma saatimizi suçlayabilirdim ama bu sorunu çözmezdi. Çünkü üçüncü mimozasını yudumlama hızına tanık olduktan sonra, bu dünya için fazla uzun olmadığını söyleyebilirim.

Tüm itirazlarıma rağmen Miles onu Los Angeles'ta görebilmek için uçuş masraflarımı karşılamakta ısrar etti. Ama yine de Jamie'nin biletini benim almamı sağlayarak farkı bölüşme konusunda uzlaştık, böylece o da benimle gelebilecekti. Bu seyahatin amacının Miles'la kaliteli zaman geçirmek olduğu doğru ve Elliot'ın anlaşma görüşmesi kılığına bürünmüş duygusal tuzağından sonra daha iyi bir zaman olamazdı. Ancak Miles'ın yorucu bir maç programı olan profesyonel bir sporcu olduğunu da biliyorum ve onun boş malikanesinde boş boş oturmayı reddediyorum. Bu yüzden Jamie ben Malibu'da kiralık bir ev tuttuk ve bu hafta Miles'la aramızın bozulması durumunda boşluğu doldurmak ve seyahatin tamamen boşa gitmemesini sağlamak için yeterince toplantı planladım.

Rodney, Angelo'nun Miami'deki ailesini ziyarete gitti ve bu özel durum nedeniyle onlarla sadece "hayati ve/veya kariyeri sona erdiren acil bir durum" halinde irtibata geçeceğime söz verdim. Sheryl'in güncellemeleri gittikçe seyrekleşiyor, bunu kocasının tedavisiyle gerçekten meşgul olduğu anlamına alıyorum. Yine de Glam Squad, Sheryl'e gönderdiğimiz

Westchester'daki evine haftalık bakım paketleri gönderiyor. Ve her zaman geldiklerini teyit etmek için bize üç emoji kalp gönderiyor.

Yatar koltuğumu dik konuma getirdikten sonra Jamie'yi hafifçe dürtüyorum. Ancak bu sadece bir homurtu ve gargara çıkarıyor, ardından da olası bir aspirasyon olayına benzeyen bir ses geliyor. Güvenliğinden endişe ederek omzunu sertçe itmeye başladım.

"Gah! Ne? Ne kaçırdım?" Züccaciye dükkanındaki bir boğa gibi, uyanıkken uykusundan daha fazla rahatsızlık veriyor olabilir. Kolçağın çizgileri tenine kazınmış bir halde çenesindeki salyayı siliyor ve donuk gözlerle bana bakıyor. "İndik mi?"

"İki saat kaldı," diyorum ona, kısmen eğlenerek ve çoğunlukla solunum yolunun sağlam görünmesinden dolayı rahatlayarak. "Güzelce dinleniyor musun?"

"Şey... *Öyleydim*," diyor, bana büyük bir yan gözle bakarak. "Sen bana uyanıkken saldırmadan önce."

Omuz silktim ve dürüst bir yüz ifadesiyle "Uçuş ekibi horlamanızın hava trafik kontrol sinyallerini engellediğini söyledi" dedim.

Jamie'nin gözleri kısılır. "Biliyor musun, yalan söylemek sana yakışıyor," diyor. "'Kötü kız' işlerini daha sık yapmalısın."

Bunun üzerine içimde küçük bir karıncalanma hissi oluşmaya başladı. Sabahtan beri sakladığım sırrımı ona açmak için yanıp tutuşuyor, bunu ona ne zaman söyleyeceğimi içten içe tartışıyor ve bunun Los Angeles'a inmeden önce olması gerektiğini biliyordum. Rodney dışında, yardım gecesinden sonra Miles'la geçirdiğim geceden ya da sonrasında birbirimize ruhlarımızı açtığımız sayısız sesli nottan kesinlikle *kimseye* bahsetmemiştim.

Jamie'nin bildiği kadarıyla, bu Los Angeles seyahati New York'tan uzaklaşmak içindi - Janet ile bir toplantı yapmak, burada bir talk show yapmak, orada podcast yapmak. Ve belki de işbirliği yapmak için can attığım gelecek vaat eden bir sanatçıyla birkaç kayıt seansı sığdırmak. Ve elbette, bunların hepsi doğru. Ama bu seyahatin gerçekleşmesinin asıl sebebinin, aklımdan bir türlü çıkaramadığım biri olduğunu bilmiyor. Geri kalan her şeyi Doğu Yakası'ndan da halledebilirdim.

"Bir itirafta bulunacağım," diyorum ona.

"Dur tahmin edeyim. Atıcıyı mı beceriyordun?"

Çenem düşüyor ve bedenim koltuğuma doğru gevşiyor. "Nereden biliyorsun?" Bağırarak fısıldıyorum. "Ayrıca, sadece bir kez oldu!"

"Merhaba!" diyor. "Çünkü aslında etrafımı *gözlemliyorum*." "Gözlemlemek" yerine 'rahatsız etmek' dersen bir şeyler bulmuş olabilirsin." karşılık ver.

Hiç umursamadan devam ediyor. "Her neyse, galadan hışımla çıktığın gece hislerine kapıldığın çok belliydi. Ve kızım, lütfen... hepimiz o şarkı seçimiyle ne demek istediğini anladık. 'I Wanna Dance with Somebody' mi? Kıçımın incesi!"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ağzım tılandı.

"Bir içki daha alsak mı?" diye soruyor, gözleri koridorda bir uçuş görevlisi arıyor, az önce açıkça kabul ettiğimiz şeyden hiç etkilenmemiş.

Başımı sallayarak onaylıyorum ve arama düğmesine basıyorum.

"BUNA ALIŞABİLİRİM," diyor Jamie, kaydıraklarını tekmeleyip ayaklarını güneşin ısıttığı kumlara batırmadan önce.

En iyi James Earl Jones taklidimi yaparak, "Bir haftalığına sizindir," diyorum. "Işığın dokunduğu her şey!"

İki katlı Malibu kiralık evimizin doğrudan özel bir sahile açılan arka güvertesindeyiz. LAX'e indikten sonra, şoförümüz bizi 405 ve Pasifik Sahil Otoyolu'ndaki bir buçuk saatlik yürüyüş için çok ihtiyaç duyduğumuz takviye için In-N-Out'a götürdü.

Öğleden sonra güneşinin altın ışınları yüzümüze vururken ve karnımız milkshake, double-double ve hayvan kızartmalarıyla doluyken, Miles'ın kollarına sarıldığım zamanlar dışında kendimi en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Arka cebim adamın kendisinden gelen bir aramayla titriyor, sanki onu düşününce aklıma gelmiş gibi. Ekranı kaydırırken yüzümün gerildiğini hissediyorum.

geniş bir gülümseme. "Bu sefer beni gerçekten aradın," diye mırıldanıyorum telefona bakarken. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Öncelikle beni görmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçtun," diyor. "En azından bunu yapabildim."

Gözlerimi kapatıyorum ve sesinin derin kadifemsi tınısının tadını çıkarıyorum. Galadan sonraki gecemizden beri birkaç kez telefonda konuştuk, ama çılgınca yoğun programlarımız ve üç saatlik zaman farkı senkronize olmayı zorlu bir görev haline getirdi.

"Ella, hâlâ orada mısın?" Miles soruyor, bir sohbeti sürdürmenin, genellikle uzun, ağırlıklı sessizlik boşlukları olmadan sırayla birbirinize cevap vermeniz anlamına geldiğini unutmuş görüldüğümde.

Boğazımı temizleyerek, "Evet, buradayım. Sadece, sana göndermek için sesli bir not kaydetmek yerine şu anda seninle telefonda konuşuyor olmanın ne kadar iyi hissettirdiği beni biraz şaşırttı."

"Rüya Kız, tahmin bile edemezsin," diyor ve bu lakabı tekrar duymak göğsümün çarpmasına ve yüzümün ısınmasına neden oluyor. "Jamie'yle bu geceyi takılmak ve yerleşmek için ayırmak istediğinizi biliyorum. Ama menajerimiz yarınki maç için bize bir 'show 'n go' programı verdi ve benim saat üçe kadar stadyumda olmam gerekmiyor. Bu yüzden belki gelip size kahvaltı hazırlayabilirim diye düşünüyordum."

"Oh, yani gözleri kolay gören, ailesini seven, iyi ses notası veren ve yemek de yapan dünya çapında bir atıcı mı?"

"İyi bir ses notundan daha fazlasını verebilirim ve eğer hatırlamıyorsanız, hafızanızı tazelemekten mutluluk duyarım," diyor Miles ve tam o anda Jamie'nin çoktan kıyı şeridine doğru ilerlemiş olmasına seviniyorum. "Ayrıca, kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsan itiraz etmekten çekinme, ama belki Gabe'i de getirmeyi planlıyordum?"

Bu beni hem güldürüyor hem de iç çektiriyor. Yolun bir yerinde Miles, Gabriel Pearson ve Jamie'nin tanışması gerektiği gibi parlak bir fikre kapıldı. Spor menajeri, çok gergin koşullar altında da olsa, üzerimde oldukça iyi bir ilk izlenim bırakmış olsa da, bu senaryoda beni daha çok endişelendiren Jamie. Gerçek bir top patlatıcısı olabilir. Kadın, "iyi bir adam" olduğuna dair en ufak bir imada bulunan herkesten kaçma eğiliminde.

"En iyi arkadaşını Jamie'nin keskin dişleri ve hatta pençeleri olduğu konusunda uyardığın sürece itiraz etmeyeceğim," diyorum ona. "Ayrıca, yarın için brunch yapabilir miyiz? Janet ile sadece bir saat sürecektir erken bir toplantım var."

Miles boğazını temizliyor. Boşanma avukatımla ilgili herhangi bir şeyden bahsettiğimde bunun onun için garip olması gerektiğini kendime hatırlatmak zorundayım. Ne de olsa yasal olarak ayrılmış olabilirim. Elliot'la ilişkim yıllar önce bitmiş gibi gelse de, boşanmamız en iyi ihtimalle üç buçuk ay daha kesinleşmeyecek.

"Oh, endişelenme," diyor sonunda birkaç dakikalık yapmacık bir sessizlikten sonra. "Buna asla engel olmak istemem. Brunch o ." Sonunda sesi hafifçe kesiliyor ve ben de geri dönülmez bir şekilde havayı bozmuş olabileceğimden endişeleniyorum.

Büyük boy güneş şapkalı ve keten maksi elbiseli kadın benim boşanma avukatım olamazdı. Ama yine de, Janet'la "kahvaltı" için buluşmak üzere sabahın sekizinde uyuyan ev arkadaşımı geride bıraktığımda, Brentwood Country Mart'ta sıkılmış meyve suları değil, kahve bekliyordum. İkinci kez kandırılmamak için yolda birkaç yumurta ısırığı için bile durdum. Şimdi, kiraladığım arabayı valeye bıraktıktan ve Mart'ın labirentine benzeyen dükkanlar, kafeler ve butikler arasında dolaştıktan sonra, belirlenen buluşma noktamızın dışındaki yalnız kadından şüpheleniyorum.

"Janet? Sen misin?" Yaklaşırken soruyorum. Şapkası sallanıp dönüyor, sonra da sade ama zarif yüz hatlarını ve delici mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. Bugün, tipik olarak soğukkanlı ama şık avukatım, pahalı bir sağlıklı yaşam inzivasının ürünü gibi Kaliforniya rahatlığında görünüyor.

Beni fark ettiğinde genişçe gülümsüyor - onun için yeni bir şey daha. "İşte buradasın!" diyor, çift yanaklı bir öpücük için eğilerek. "İyi görünüyorsun."

"Yani... sen," diyorum, ondan yayılan bu yeni zen havası karşısında biraz şaşırılmış bir halde.

"Buyurun." Pancar rengi sıvıyla dolu bir şişe uzatıyor. "Ellerindeki en iyisi bu. Cilt için harika."

Kusursuz tenine bakarak benimkini tartışmadan kabul ediyorum, sonra beni yanına çağırırken ona ayak uyduruyorum. Country Mart'ın üst avlusunda güneşli bir masada oturuyoruz, etrafımız küçük çocuklu aileler ve erken kahvaltı için dışarıda olan yaşlı çiftlerle çevrili.

"Nasılsın? New York nasıldı?" Çatık kaşları sadece yüzeysel olarak beni yoklamadığını, belki de Elliot'la görüşmemizin başarısızlıkla sonuçlanmasından bu yana benim için endişelendiğini gösteriyor.

Belki de güçlü içkiden, parlak güneşten ya da gözlerinin yoğun mavisinden. Ama birden, numara yapma becerim eriyip gidiyor. "Ben iyiyim. Aslında çoğu gün harikayım. Meşgulüm... ve turneye hazırlandığım için mutluyum. Sevdiğim şeyi yapıyorum," diyorum ona ve bunların hepsi doğru. "Ama... aynı zamanda," diye ekliyorum. "Diğer ayakkabının her an düşmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum. Larry ve Elliot'la yaptığımız toplantı daha az verimli olamazdı ve ekipleri bizi her fırsatta oyalarken, bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin bile edemiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Hamleleri tahmin etmek *benim* işim, *senin* değil. Ama *senin* yerinde olan biri için bu normal," diyor. "Boşanma davası söz konusu olduğunda, elimizdeki kozları en üst düzeye çıkarmamız gerekecek. Onyx Records'a gelince... yaratıcı sözleşmelerin feshedilmesinin ya da değiştirilmesinin ne kadar zor olduğundan bahsetmiştik. Ve sizinki de bir istisna değil. Aslında bugün sizinle yüz yüze görüşmek istememin nedeni de buydu." Duraklıyor ve sanki kulak misafiri olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi gözlerini etrafımızda gezdiriyor. "Yeni haberdar olduğum bazı söylentiler var. Ama bunların hepsi hala çok gizli."

Meyve suyumu bıraktım ve eğildim. "Elliot hakkında dedikodular mı?" diye sordum.

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Daha geniş kapsamlı ama Onyx Records'un üst düzey yöneticileriyle ilgili," diye açıklıyor ve sesi alçalıyor. "Şirket bir tür hesaplaşmanın eşiğinde." Bunun üzerine kulaklarım dikildi. Janet devam ediyor. "Görevi kötüye kullanma, zimmete para geçirme, kabahatler... adını siz koyun

Hem de en tepeden. Bana Onyx yönetim kurulunun ve alacaklılarının bir liderlik değişikliğini yürürlüğe koyma aşamasında oldukları söylendi."

Janet bu haber karşısında kulaklarımın çınlamasına bakılırsa masaya bir bomba bırakmış olabilir. "Peki... tüm bunlar sanatçılar için ne anlama geliyor?"

Ağzı ince bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bu, çok yakında bir sürü karışıklık ve belirsizlik olacağı anlamına geliyor," diyor. "Ve ücretine değecek bir avukatı olan herkes tam da şu anda bizim yaptığımız şeyi yapıyor. Çünkü uygulayacağın bir strateji sayesinde inanılmaz bir fırsat yakalayacaksın Ella."

"Kontratımdan kurtulup yeni bir başlangıç yapma fırsatı mı? Artık Ella Simone yok mu? Sonunda sadece Elladee olarak yeniden markalaşabilir miyim?" Soruyorum. Ne de olsa en başından beri istediğim buydu.

"Ya da..." Janet yavaşlayarak, "Gelecek yönetimin kim olacağına bağlı olarak, yeni bir sözleşme yapmamız ve Elladee olarak Onyx ile yeni bir yol çizmemiz için bir fırsat olabilir," diyor. Ben hemen yanıt verde, "Her iki durumda da, buna şu anda karar vermek zorunda değilsin," diye devam ediyor.

Bu yeni bilgiyi bir an için düşündüm. Onyx Records'un tamamen yeni bir koruma altında faaliyet gösterme ihtimali en hafif tabirle bir falsoydu. Son haftalarda, bu sözleşmeden kurtulmayı başarırsam hayatımın ve kariyerimin neye benzeyebileceğini hayal etmeye başlamıştım. Bağımsız mı olacaktım? Hala sınırlı da olsa kendi önemli sermayemle ekibime ve kendime yatırım yapar mıydım? Turne yapmayı tamamen bırakıp yıllardır yapmak istediğim bir şeyi, başka sanatçılar için yazmayı ve prodüktörlük yapmayı deneyebilir miyim?

Aslında tüm bunların anlamı şu... Seçeneklerim açık. Ve uzun zamandır ilk kez bir sonraki adımın ne olacağına ben karar vereceğim.

DING!

Kapı zilinin sesini duyunca Jamie'ye "Bunlar çocuklar olmalı," diyorum. Sahildeki sabah yogasından yeni gelmişti ve bana doğru yönelttiği surat ifadesinden sakinliğini bozduğumu tahmin ediyorum.

"Hatırlat da tatilimin ortasında bana bir randevu ayarladığın için seni bir güzel pataklayayım," diyor bana. "Haftalardır ağda yapmadım ve Flo Teyze şehirde. Tek söyleyebileceğim, bir kız kardeşin uyarıyı kullanabileceği."

"Kusura bakma, benim fikrim değildi," diye nafile bir savunma yapıyorum. Yine de gözlerindeki hafif ışıltıyı ya da merdivenleri hızla çıkarken yüzündeki sırıtışı kaçırmıyorum.

Bahse girerim Gabriel'in tam adını verdikten sonra kendisine kalan ilk saniyede Google'ı açmış ve Görseller sekmesine salyalarını akıtmaya başlamıştır. Miles'tan yaklaşık bir santim daha kısa ve sadece biraz daha az dolgun. Janet'ın ev ofisinde bulduğumuz gün, uzun ve zayıf bedenine göre dikildiği belli olan zeytin yeşili bir takım elbise giymişti. Ve o büyüleyici çarpık gülümsemesi, açık kahverengi gözleri ve koyu siyah bukleleriyle, temsil ettiği sporcular kadar güzel bir adam. Jamie'nin bu sürprizden hoşlanmamasını anlayabiliyorum ama daha sonra bana teşekkür etme ihtimali de var.

Kapıya doğru giderken antredeki aynada kendimi kontrol ediyorum. Sheryl gittiğinden beri, yerine geçici birini bulma konusunda hiç ilham almadım. Bunun yerine, doğal ve koruyucu saç modellerini deniyorum-

Elliot'la birlikteyken asla yapmaya cesaret edemeyeceğim bir şey. Örneğin dün gece saçımı yıkadıktan sonra nemlendirici bir serum kullandım ve flexi çubuklar kullanarak büktüm. Bu sabah hepsini indirdikten sonra ortaya çıkan sonuç, izlediğim eğitime tam olarak uymuyordu, ancak birkaç saat sonra, bükümlemler omuzlarıma düştü ve beni büyülemeye başlayan flörtöz bir kıvrım modeliyle.

Yansıma baktım için ayırdığım iki saniye içinde, bu halimi, yani yüzümü tamamen kapatmamış halimi sevmeye karar veriyorum. Sadece renkli güneş kremi, iyi şekillendirilmiş kaşlar ve biraz dudak yağı, hepsi de markasını kontrol etmek istemediğim düz mavi bir sundress'e sarılmış. Uzun zaman oldu ama bu kız tanıyorum. Darmadağınık ama çabalıyor. Ve şu anda, kapının diğer tarafında onu görmeye gelen çok iyi bir adam var.

Kapıyı açtığımda Miles bir elinde iki alışveriş poşeti, diğer elinde bir buket ayçiçeği ile karşımda duruyordu. Gözleri beni tepeden tırnağa tarayıp manzarayı seyrederken gülümsemesi genişliyor. Benimkiler de aynısını yapıyor. Birkaç saniye öylece duruyoruz. Konuşmadan. Sadece gelişigüzel göz sikişi - sadece bir kez seks yaptığınızda ama sonraki haftalarınızı bedenlerinizle söylemeyi tercih ettiğiniz şeyleri kelimelerle anlatarak geçirdiğinizde yaptığınız gibi.

Vücut demişken, onunki hatırladığımdan daha da çarpıcı. Kahverengi teni Kaliforniya güneşi tarafından derinlemesine öpülmüş ve kıyafetlerini çıkarıp bronzluk çizgilerinin sınırlarının nerede olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

"Merhaba," diyor zengin sesi beni yarı trans halinden çıkararak.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, dalgınlıkla omzumdaki bir kıvrımı parmaklamak için uzanıyorum.

Gözleri yüzümün kenarlarında dans ediyor ve bir an için yeni görünümümden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Sonra market poşetlerini yere bırakıp öne çıkıyor ve boştaki eliyle parmaklarının arasından bir bukle alıyor. "Bu sen misin?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Çok güzel. Sen de güzelsin."

Bunun üzerine uzanıp iki elimi yüzünün iki yanına koyuyorum. Dudakları dizlerimi titreten, ağzı açık bir öpücükle dudaklarımı sıkıca kavramadan önce gözlerimiz bir buluşuyor. Çiçekleri bırakıyor,

Bir eliyle beni desteklemek için arkama sarılıyor, diğer eliyle de başımın arkasını kavıyor. Sonra beni öpüyor; ağzımı, burnumu, yanaklarımı ve alnımı.

"Hatırladığımdan daha iyisiniz, Bay Westbrook," diyebiliyorum, birbirimizden ayrıldığımızda ve nefesimi tutma şansım olduğunda. Sonra nefesim kesiliyor, çünkü şehvet ve özlem girdabında yalnız gelmediğini tamamen unutmuşum. "Miles, lütfen Gabriel'in şu anda arabanda oturmuş bizi öpüşürken izlemediğini söyle."

Kahkahası göğsünün içindeki kuyudan yukarı doğru süzülüyor ve sesin merkezimi çekiştirme şeklinden dolayı kendimi ona bağlanmış hissediyorum. "Hayır, kendime biraz avans verdim," diyor. "Adamım beş dakika daha burada olmayacak."

"O halde, hadi bunları içeri taşıyalım," diyorum, sonra da soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için derin bir nefes alıyorum. "Jamie her an gelebilir." Miles çantaları alırken ben de çiçekleri almak için eğildim.

Onu fuayeye doğru götürürken, rahatlama hissimi gizlemeye çalışıyorum. Dün gece, uykusuz geçen iki saatimi bu buluşmanın çökme ve yanma ihtimaline adadım. O kadar genç yaşta evlendim ki, vahşi flört havuzuna ayak parmaklarımı sokma şansım hiç olmadı. Ama *Catfish*'in yeterince bölümünü izledim ve uzun mesafeli telefonlar üzerinden kurulan güçlü romantik bağların, yüz yüze etkileşimin baskısı altında ya dağılmaya ya da kaosa sürüklenmeye meyilli olduğunu biliyorum. Sonunda harekete geçmeden önce bile kimyamız tutuşmuş olabilir, ama yine de onun sezonunun ortasında buraya uçmamın büyüü bir şekilde değiştirebileceğine dair rahatsız edici bir endişe vardı.

"Güzel ev, Rüya Kız." Miles beni sahil evinin büyük odasında takip ederken takdirle ıslık çalıyor. Ultra modern mutfığa vardığımızda, yiyecekleri ve çiçekleri devasa adaya bırakıyoruz. Kelimeler ararken kendimi dalgın bir şekilde parmaklarımı mermerdeki koyu gri damarlarda gezdirirken buluyorum. Miles'in sıcak, nasırlı eli kürek kemiklerimin arasındaki açıkta kalan deriyi yumuşatıp enseme kavradığında, kollarımdan aşağı ürperti akıyor ve ona bakmak için dönüyorum.

"Gergin görünüyorsun. Ne ?" diye sorar.

"Arkadaşımla niyetini açıklayabilirsin, boksör!" İkimiz de döndüğümüzde Jamie'nin odaya girdiğini görüyoruz. "Şaka yapıyorum," diye mırıldanıyor, Miles ona sarılmak için geçerken girişe yaslanmış, dinç ve ritmi yerinde görünüyor.

"Başlangıç olarak, sana ve arkadaşına brunch hazırlamak niyetindeyim. Kulağa nasıl geliyor?" diyor, sesi de yüzündeki gülümseme kadar parlak.

"Kulağa... ne yazık ki orijinal değil, efendim," diye alay ediyor. "Peki şu spor menajerinizi hakkında duyduklarım nedir?"

Ding!

"İti an çomağı hazırla," diyorum.

TEREYAĞLI krep, elma ağacı pastırması, dilimlenmiş avokado, kızarmış yumurta ve ezilmiş muzun -ya da Miles'ın Porto Riko'da dediği gibi mofongo'nun- HIPNOTİZE EDİCİ AROMASI verandadaki yemek düzenimizin havasını değiştiriyor. Kuşluk vakti hava berrak ve aydınlık ve ocakta biraz ter döktükten sonra şefimiz artık düz beyaz bir tişört ve basketbol şortu giyiyor, bu durumdan şikayetçi *değilim*.

Şef yardımcımız Gabriel ise tam on buçukta mimozalar ve iki sürahi kahve ile geldi ve kaşmir bir kazak ve yeni bir dizilimle pantolon giymişti.

Miles, kapıda karşıladıktan sonra menajerini mutfaka götürürken, "Şu adama bakın," dedi. "Beni hep kötü göstermek zorunda."

El çırpıp birbirlerinin sırtını sıvazlarken Gabriel, "Hayır, kardeşim," diye cevap verdi. "Senin gibi bir yüzün bu zillere ve ısıklara ihtiyacı yok." İkisinin üzerinden bakarak Jamie'nin Gabriel'süzüşünü izledim. Ve bakışları odayı tarayıp onun kilitlendiğinde, sanırım zihinsel olarak dengesini bozduğu anı gördüm.

Yine de çabucak toparlandı, adanın etrafında dolandı ve Gabriel'e elini uzattı. Salla.

"Jamie Marshall, yıldızların makyaj sanatçısı," dedi, gayet gerçekçi bir şekilde. "Bana bunun bir çeşit tuzak olduğu söylendi."

Kahkahası ağzından kaçtı ve kızın elini iki elinin arasına aldı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jamie. Ben-"

"Gabriel. Farkındayım," diye sözünü kesti. "Şimdi siz spor ajanları gerçekte ne yapıyorsunuz?"

Spor menajeri ve makyaj sanatçısı da aynı şekilde mutfaktan çıkıp sohbet etmeye başladılar. Şimdi dördümüz Miles'ın yoğun emeğinin ziyafetini çekmek için oturduk ve işlerin ne kadar iyi gittiğini görünce kendimi çimdiklememek için kendimi zor tutuyorum. Ben ikinci mimozamı içiyorum. Miles maçlardan önce içmediği için kahve içiyor. Gabriel ve Jamie de MJ ile LeBron arasında gidip geliyorlar - Miles ve benim neredeyse başlar başlamaz vazgeçtiğimiz bir tartışma.

"Bu akşamki maça hazır mısın koca adam? Kolun nasıl?" Gabriel, muhtemelen yorgunluktan kılıcını yere bıraktıktan sonra Miles'a sorar. Bir münazarada Jamie, kızgınlık dönemindeki bir tavşanın dayanıklılığına sahiptir.

Miles'ın yüzündeki belli belirsiz buruşukluğu fark etmedim. Karşımda oturuyor ve ayaklarımız masanın altında birbirine dolanmış olsa da, menajeri geldiğinden beri sabah boyunca biraz sessizdi, çoğunlukla bulaşıklarıyla. "Ben iyiyim dostum. Dün gece Mario ile yoğun bir rehabilitasyon seansı geçirdim ama uyandığımda kendimi yepyeni hissediyordum."

Ayağımı masanın altında Miles'ın baldırında gezdiriyorum, dikkatini çekmek için sözsüz bir oyun. Ve işe yaradığında, "Bu da ne demek oluyor?" diyorum.

Açıklamadan önce yüzü hafifçe düşüyor. "Atış kolumdaki eski bir sakatlık son zamanlarda bana bazı sorunlar yaşıyor. G-man ve antrenörlerim beni bir ameliyat daha olmaya ikna etmeye çalışıyorlar."

Ameliyat kelimesini duyunca irkiliyorum, sonra sağ kolunun iç kısmında dirseği boyunca uzanan o uzun, kabarık yara izinin zihnimde canlandığını görüyorum. "Tommy John ameliyatı mı?" diye soruyorum.

Miles'ın gözleri irileşiyor ve sonra beni şaşırtarak ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hâlâ o beyzbol YouTube kanalını mı izliyorsun?"

Her ne kadar onu etkilediğim düşüncesinin tadını çıkarmak istesem de, midemde bir çukur var. "Yani atış yaparken acı çekiyor musun?" diye sordum.

Bunun üzerine Gabriel devreye giriyor. "Bu onun oyun seviyesi için oldukça tipik bir sakatlık," diye açıklıyor, önce müşterisine sonra da bana bakarak. "Endişelenecek bir şey yok."

"Şimdi kendimi kötü hissediyorum," diyor Jamie. "Eğer bana adamın kolunun kırıldığını söyleseydiniz, spatula falan tutmayı teklif edebilirdim."

Bu herkesi güldürür. Ama benimki sadece gönülsüz. Onun yerine Miles'ı izliyorum, o da benim bu adam için çok *derinlerde* olduğumun farkına varmamı izliyor. Hazır olabileceğimden daha derine.

"EVET, BAYANLAR." GABRIEL kapıdan çıkarken omzunun üzerinden kelimeleri savuruyor, Jamie de arkasından onu takip ediyor. "Bu akşamki maç için ikinize de bir süit ayarlayabilir miyim? Çünkü... bir adam tanıyor olabilirim."

Arabasıyla garaj yoluna geldiğinde durur ve Jamie'nin gözlerini devirdiğini görmek için döner. Ama o soğuk, örümcek ağlarıyla kaplı kalbinin derinliklerinde bir yerde, heyecanla yanıp tutuştuğunu biliyorum. Arkadaşının annesinin okul gecesi yatıya kalmasında bir sakınca olmadığını söylediğine *yemin eden* sekiz yaşındaki bir çocuk gibi yalvaran gözlerle bana bakmasından bunu anlayabiliyorum.

"Sen git!" Ona söyledim. "Benim için bir Dodger Dog al. Biraz da şu sahte peynirli nacholardan." Bunun üzerine, sabahtan beri gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzmekten vazgeçmeyen Miles'a göz kırpyorum.

"Gelemeyeceğine emin misin?" diye soruyor. "Sana bir peruk bulabiliriz. Sana bir tulum falan giydiririz."

Önce Gabriel'e, sonra da Miles'a bakıyorum; ikisi de tereddütlerimi dile getirmeme gerek kalmadan anlamış görünüyorlar. Şu anda ihtiyacım olan son şey, beni bir maçta söylentilere göre erkek arkadaşına tezahürat yaparken yakalayan gazeteciler -özellikle de Elliot'ın avukatlarımızla yaptığı toplantıda söylediklerinden sonra. Hem de birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlamaya fırsat bulamadan.

Miles'ın hayal kırıklığı kırıntısı bile görmediğim gözleriyle buluşarak, "Sanırım geri çekileceğim," diyorum. "Belki sonra senin evinde buluşuruz?"

Miles başını sallayarak ve yavaşça gülümseyerek, "Bu bana uyar," diyor, "oyunda olmam harika olurdu ama asıl ödöl eve döndükten *sonra* benimle olmak.

"Tamam, anlaştık." Jamie ellerini çırpıyor, topuklarının üzerinde biraz zıplıyor ve Gabriel'e gülümsüyor. "Beni maça götürüyorsun."

"Seni dörtte alayım mı?" Gabriel şık siyah Mercedes'ine binmeden önce "Seni dörtte alırım." diyor.

TMZ:

Industry Insider: Onyx Records'un sömürücü ve yağmacı uygulamaları zehirli bir şirket kültürüne yol açtı

BUSINESS INSIDER:

Aktivist grup, iç soruşturmanın ortasında müzik patronunun görevden alınması çağrısında bulundu

FORBES:

Onyx Records Başkanı Anthony Monzano'nun, yönetim kurulunun hayır oyu vermesinin ardından görevinden ayrılacağı söyleniyor

HOLLYWOOD MUHABIRI:

Monzano'nun ayrılmasıyla Onyx Records'ta üst düzey yöneticilerin tasfiyesi gündeme gelebilir

İNSANLAR:

Onyx Records'taki sarsıntı Elliot Majors, Blake, Violet Olivera, Werewolf Holiday, Malik North ve Ella Simone gibi önde gelen sanatçılar için ne anlama geliyor?

Haberi önce X'te gördüm. İlk vuruşun sonunda Dodgers vuruş yapıyordu ve Miles yedek kulübesindeyken ben de bu fırsatı değerlendirdim.

Kaydırıyorum. Bir devin ne zaman düşeceğine dair içeriden bir ipucuna sahip olmak başka bir şey, bunun gerçekleşmesini izlemek başka bir şey. İlk manşet midemi bulandırdı. Ve sonuncusunda, bir anksiyete atağının çok tanıdık belirtilerini hissetmeye başladım. Ancak Glam Squad'dan (Sheryl hariç) mesajlar gelmeye başladığında, göğsümden bir yükün kalktığını hissetmeye başladım.

Ella kızım, seni izleyen bir melek olmalı. Çünkü bu İncil döneminden kalma bir intikam. 🙏

Bu süitte servis berbat ama ana fikri anladım. Manzano tamam.

Harika. Şimdi sırada Majors var!

BEN: Çılgınca değil mi? Bayan Şey'in şimdi ne yaptığını

merak ediyorum RODNEY: Muhtemelen bir yerlerde havayı yumrukluyordur

Ya da yorumlarda hayatı için savaşıyor.

BEN: Jamie, randevun nasıl geçti?

WAYMENT!!!

Miami'ye bir kez gittim ve Jamie sikik çocuk vagonundan mı düştü?

ME: Vagondan düşmenin böyle sanmıyorum.

Kaltak. Ne demek istediğimi biliyorsun.

Gabriel konusunda jüri hala kararını vermedi. Yarın düşüncelerimi size bildireceğim. 🙄

BEN: JAMIE!

Camdan evler! Çünkü geceyi nerede geçireceğini biliyorum ve Malibu'da değil.

İkiniz de yuhalamayın! Bu çok fazla! Beni uçağa bindirmeyin. Sheryl ne derdi?

açılmışken... Onu kontrol etmeliyiz. .

BEN: Anlaştık. New York'a döndüğümüzde, arabayla bir .

Kaydedilmiş say. Şimdi oyuna dönelim. G bana "strike zone "un ne olduğunu göstermek üzere.

Eminim öyledir. 🍷

BEN: Rodney. Ew.

Nefret etmeyin! Katılın!

Maça gitmekten vazgeçtikten sonra Miles beni arayarak güvenlik kapısının şifresini verdi ve maçı evinin rahatlığında izleyebileceğimi, hatta bunu tercih edeceğini söyledi. Jamie bana Gabriel'le oyun odasında çekilmiş selfie' gönderdiğinde beklediğimden daha keskin bir FOMO sancısı yaşasam da, Miles'ın yaşam alanlarını refakatsiz keşfetme şansını ya da sesli notlarından birinde tarif ettiği gibi eve döndüğünde onu orada bekleme fırsatını kaçıramazdım.

Arsasına yanaştığımda evin büyüklüğü beni şaşırttı. Angelo sayesinde Miles'ın kontratındaki sıfırların sayısını onunla tanışmadan önce öğrenmiştim. Yine de onu hep DTLA'da ya da belki Century City'de şık bir gökdelende yaşayacak bir tip olarak hayal etmiştim. Ama iki yanında aile mülkleri gibi görünen yapıların bulunduğu sakin bir sokakta yer alan ultramodern bir eve geldim; Los Angeles'ta yaşayan bekâr bir sporcunun en iyi dönemlerinde yaşamasını beklemiyordum.

Güvenlik kodunu girip ön tarafa park ettikten sonra kendimi, açılır kapanır bir tavan penceresinin Santa Monica'nın ışıltılı gün batımını çerçevelediği eve bıraktım. Turuncular, pembeler, morlar ve maviler, evin kremsi beyaz duvarları ve şık siyah armatürleri boyunca kaleydoskopik ışık huzmeleri yayıyor.

Büyük odanın ortasına doğru yürürken, her biri Hermès kumaşlarla örtülü, heykelsi sehpa­larla eşleşen iki devasa kanepenin yanından geçiyorum. Bu noktada Miles'a iç mimarının iletişim bilgilerini ve nerede olduğunu sormak için aklıma bir not alıyorum. Şu anda bir dizi iki kıyılı otelde yaşıyor olabilirim, ancak büyükannemin her zaman söylediği gibi, *Bela her zaman sürmez*. Eninde sonunda kendi kök­lerimi salmayı ve kendim gibi hissettiğim bir yer kurmayı planlıyorum... ev gibi.

Mutfağın hemen ilerisinde, her tarafı evin farklı bölümleriyle çevrili, sıfır kenarlı, ısıtılı bir havuza açılan geniş bir sürgülü pencere duvarı yer alıyor. Miles'ın mimarının evi en uygun mahremiyet düşünülerek inşa ettirdiği açık. Bu da onu daha çıplak yüzmeye ikna etmem mükemmel bir fırsat sunuyor. Aklıma bir not daha alıyorum ve kendi rehberliğimde turuma devam ediyorum.

Dışarı çıktığımda, ısıtılıp ısıtılmadığını görmek için ayak parmaklarımı havuza daldırmak istiyorum, ama aynı zamanda oyunun bir dakikasını daha kaçırmak istemiyorum. Bu yüzden, Miles'ın bana projektörün ve kumandaların nasıl çalıştırılacağına dair ayrıntılı talimatlar gönderdiği ve dahili nacho makinesinin nasıl çalıştırılacağına dair bir öğretici de dahil olmak üzere, alt kattaki pelüş sinema odasına iniyorum. Dodgers'ın şu anda iki sayı önde olduğu maçı başarıyla açtıktan sonra, güvenilir nacho yapma tüyolarımla birlikte loş sinema salonunun arkasına ilerledim. Makineye yaklaştığımda, önüne iliştirilmiş yapışkan bir not buluyorum.

Hayalimdeki Kız için sadece en iyisi.

#fakecheese

-M

Beş dakika içinde, büyük boy bir şezlongun kadife minderlerine gömülmüş, plastik bir tepsi tortilla cipsi ve dumanı tüten portakal sosunu kucaklamıştım. Birkaç gün içinde ikinci kez kendi memnuniyetimin tadını çıkarıyorum. Yüksek kaliteli koltuklar ya da düşük kaliteli karbonhidratlar olabilir ama büyük ihtimalle bu sefer bana "rüya kızım" dediği içindir. Ve bu çok iyi hissettirdi.

Arkamdan belime dolanan güçlü kolların hissiyle uyandım. Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde, kaskatı kesilmiş uzuvlarımı alışık olmadığım ama çok yumuşak minderlere uzatıyorum ve gözlerimi açtığımda ekrana yansıtılan dans simgesi dışında tamamen karanlık olan bir odayla karşılaşıyorum. Arkamı döndüğümde Miles'ı beni kucaklamış yatarken buluyorum. Maç sonrası aldığı duştan yeni çıkmış ve tazeydi. Ve her nasılsa, uzun süre yalnız uyumaya alıştıktan sonra bile yanımda onunla uyanmak hiç de sarsıcı değil. Bu konuda bir şeyler doğru, hatta tanıdık geliyor. Belki de son zamanlarda neredeyse sürekli olarak bunun hayalini kurduğum içindir.

"Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim," diyor. "Maçtan sonra bazı basın röportajları yapmam gerekti."

Bu sırada final skorundan önce uyuyakaldığımı fark ettim. "Aman Tanrım, sen mi kazandın?" diye sordum.

Kıkırdaması derin bir gümbürtü ve ben buna bayılıyorum. "Evet, öyle yaptık," diyor. "Sonunda skor dokuza yedi oldu."

"Ugh," diye inleyerek ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Ben en kötüsüyüm."

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor, sıcak elleriyle saçlarımı düzeltiyor. "Çok çalışıyorsun. Seni yatağa götürmemi ister misin?"

Dik oturuyorum, aniden uyandım ve kaşlarımı oynatıyorum. "Aslında önce havuzu deneyebiliriz diye düşünüyordum. Eğer ısıtılıyorsa tabii," diyorum omuz silkerek.

Kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Oh, sıcak," diye onaylıyor. "Takım elbise getirdin mi?"

Dudağımı ısırarak yavaşça başımı sallıyorum ve ağzımdan *hayır* kelimesi çıkıyor. O da beni omzunun üzerinden kaldırıp hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerleyerek karşılık veriyor.

GÜNEY KALİFORNİYA'DA ERKEN NİSAN, altmış derecenin üzerine pek çıkmayan serin gecelere neden olur. Ancak Miles Westbrook'u özel bir havuzun güvertesinde soyunurken izlemek sıcaklıktaki düşüşü fazlasıyla telafi ediyor. Uzun kollu antrenman tişörtünü omzuna atmış ve başparmaklarını joggers'ının kemerine geçirmiş.

"İzin ver," diyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Geçen sefer bunu yapamadım, seni soyamadım. Adil olan bu."

Bunun üzerine gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve iki elini de teslimiyetle kaldırıyor. Ona yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseliyorum, pantolonunu yavaşça indirirken göğsünün ortasına yumuşak öpücükler konduruyorum. Zevkle inliyor ve bu ses beni, büyüyen uzunluğunu tek bir uzun, sert vuruşla elime almak için teşvik ediyor. Başı arkaya doğru eğiliyor ve dudaklarından "*fuck yes*" dökülüyor. Sonra ellerini saçlarıma gömüyor ve açık ağzını ağzıma bastırıyor.

Ve bu öpücük öncekilerden farklı. Bu seferki ilkel. Muhtaç. Çaresiz. Kelimelerin ve müziğin aksine, düşünme ya da zanaat yok. Sadece his ve arzu. Ve beyzbolun aksine, kimse skor tutmuyor. Sadece ikimiz, birlikte, kaybettiğimiz ama bir şekilde bulduğumuz şeyleri bırakıyor ve tutuyoruz.

"Hadi seni soyalım," diyor elleri yanlarımdan aşağı kayarken, elbisemin kumaşını toplayıp başımın üzerinden geçirmeden önce. Sütyen giymediğim için atacak sadece dantel tangam kaldı. Onu da diz çöküp dişleriyle çıkarıyor. Sonra karnımdan kalçalarımın tepesine kadar ılık, ıslak öpücükler kondurmaya başlıyor ve *neredeyse* devam etmesine izin veriyorum. Ama o zaman bu iş çok çabuk biterdi.

"Henüz değil," diyorum ona, yayılmış ellerini sıkarak. Bana bakıyor ve ben de havuza doğru başımı sallıyorum.

İpucumu yakalayarak ayağa kalkıyor ve beni suyun kenarına götürmek için elimden tutuyor. Basamakları birlikte iniyoruz ve göğüslerime ve onun beline kadar ılık suya daldığımızda beni kaldırıyor ve ben de ona yapışıyorum. Onun kolları beni, benim bacaklarım da onu sarmışken, geriye doğru kıvrılıyorum, başımı geriye atıyorum ve kollarımı açarak suyun yüzeyinde süzülüyorum,

Kar melekleri yapmak gibi. Miles beni tutmaya devam ederek bir elini serbest bırakıyor ve düz bir avuç içini karnımdan göğsümün ortasına kadar gezdiriyor.

"Hey, Rüya Kız," diye sesleniyor.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, kollarına tekrar oturmadan önce. "Bana söyleyeceğin bir şey mi var, Curveball?"

"Bana böyle mi sesleniyorsun?" diye sorar.

Kafa sallayarak, I açıkla. "Çünkü sen
tamamen Beklenmedik, Bayım.

Westbrook."

Elleri kıçımı sıkıyor, ben de kollarımı boynuna dolayarak alnımızı birbirine bastırıyorum. "Şey... otel odasında seni serbest görmek istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Ben de bundan bahsediyordum, her saniyesini seviyorum. Sadece bunu bilmeni istedim."

Sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona, sesim duygu yoğunluğu içinde.

"Ne için?" diye sorar ve kaşlarının arasında bir çizgi oluşur.

"Beni gördüğün için," dedim ona. Sonra birbirimize sarılıyoruz, çenem onun omzuna yaslanıyor. Su etrafımızda dönerken birbirimizi içimize çekiyoruz.

Bu geceyle ilgili her şey gerçeküstü hissettiriyor. Havuzun dalgalarında dans eden mavi ışık. Simsiyah gökyüzünde parlayan yıldızlar. Ses sisteminde çalan neo soul. Her şey o kadar güzel, o kadar mükemmel ki, yakında içimde olmazsa gerçekten ağlamaya başlayabilirim diye korkuyorum.

Neyse ki bunu öğrenmeme gerek kalmıyor çünkü beni iki havlu serdiği merdivenlere kadar taşıyor. Beni ısı lambasıyla donatılmış bir kabine götürmeden önce dışarı çıkıp kurulandık. Sırt üstü uzanıyor ve ben de üzerine gövdesine doğru öpücükler kondurarak ilerliyorum.

Sonra onu ağzıma alıyorum, yıllardır istediğim gibi. Şimdi, arkasına yaslanıp bıraktığında çıkardığı seslerin tadını çıkarabiliyorum. Ve bunlar muhteşem. Çılgılık atan hayranlarla dolu arenalarda sahne aldım, binlerce kişi benim yazdığım şarkıların sözlerini söyledi. O dalgalara bindim ve o yüksekleri hissettim. Her stüdyo seansında ve sahneye her çıktığımda onları takip ediyorum. Ama Miles Westbrook'un çözülme hissi

Vücutundan aldığım zevkle sonsuza dek peşinden koşacağım bir şey olabilir.

Sonra Miles güçlü parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni yavaşça yukarı doğru çekerek kucağına oturtuyor. "Bunu asla atlatamayacağım," diyor bana.

"Güzel. Çünkü bunu yapmanı istemiyorum," diye karşılık veriyorum.

Ellerini sıkıca kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve beni kaldırarak sert uzunluğunun üzerine çökmemi sağlıyor. Bu esneme hayal edilebilecek en acımasız mutluluk. Kalçalarımın ilk birkaç vuruşuyla haykırıyorum, şimdi göğüs göğüse olacak şekilde çöküyorum. Şimdi alttan içime girmeye başlıyor; yaklaşmakta olan bir orman yangınının alevlerini yavaşça körüklüyor.

"Çok fazlaysa söyle, seni görmek istiyorum," diye hırıltılı bir şekilde nefes alıyor.

Bunun üzerine, ellerini göğüslerime götürürken tekrar ayağa kalkıyorum. "İşte bu, Rüya Kız. *Kahretsin*, harikası."

Sözleri beni ona ciddiyetle binmeye teşvik ediyor. Ve vücutlarımızın sallanma hareketi bir verme ve karşılığında alma. Sürekli birbirimizin içine akıyoruz. Radikal ve gerçek, daha önce hiç hissetmediğim bir şey gibi. Miles'ın ruhunu ortaya koyan gözlerine bakmak çok bunaltıcı olduğunda, yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakmak için başımı arkaya eğiyorum ve kendime bir olasılıklar denizinde kaybolma izni veriyorum.

Hayatımın aşkı... Bu soruya cevap vermek için çok gencim.

Aretha Franklin

"DAY DREAMING," ARETHA Franklin her şeyinizi verebileceğiniz bir adam hakkında şarkı söylüyor - güveninizi, kalbinizi. Onunla, ölüm sizi ayırana kadar tüm sevginizi paylaşacağınızı söylüyor. Aretha'nın hayalini türden bir adam bulup bulamayacağımı hep merak etmişimdir. Şarkıda dediği gibi *"Hey, bebeğim, kaçalım, uzak bir yere gidelim, bebeğim, olur mu?"*

O benim kaçışım olacaktı, ben de onun ve birlikte olduğumuz sürece nereye gittiğimizin bir önemi olmayacaktı.

Büyürken, ailemin babamın Boulé kardeşliğinin yerel bölümünün düzenlediği galalara katılmak için geç saatlere kadar dışarıda kaldığı gecelerde, View Park mahallemizin yokuşundan aşağı büyükbabam ve büyükbabamın evine yürürdüm. Mimi mutfakta kirli martinilerini yudumluyor olurdu. Büyükbabam ise arka verandada, elinde buruşturulmuş bir dedektif romanı ve piposuyla olurdu. Sonra ben her zaman ön odada, pikapta plak dönerken yalnız kalırdım - muhtemelen büyük aynanın önünde saç fırçamı mikrofon gibi sallayarak saksı bitkilerinden oluşan bir dinleyici kitlesine şarkı söylerdim.

Geriye dönüp baktığımda, o eski duygusal müzik muhtemelen beni Elliot Majors gibi bir adam için olgunlaştıran fantezileri ateşledi. Çoğu zaman yalnız kalmaktan memnun olan tek çocuk için müzik, bir gün ait olmayı umduğum insanları ve alanları hayal etme yolumdu. Bu yüzden bu "hayalperest adamın" benimle aynı şeyleri konuşan biri olması çok mantıklıydı.

Dil. Ama Miles'la geçirdiğim gecedan sonra yeni bir konuşma biçimi keşfetmiş olabilirim.

Şimdi uyandım, çarşaflarına ve kollarına mutlulukla dolandım, göğsünün sırtıma bastırıldığı ritmik yükseliş ve düşüş beni saatlerce kalabileceğim sakin, sessiz bir rahatlığa sokuyor. Ama bugün Pazar ve yarına kadar tekrar çalmayacak. Bu yüzden yataktan sıvışıp ona mutfak repertuarımdaki tek kahvaltıyı hazırlamayı planlıyorum.

Yavaşça kolunu karnımdan kaldırıyorum ve o kadar kendinden geçmiş ki zar zor kıpırdanıyor. Yatağın kenarına doğru kayıyorum, dönüp ona bakıyorum ve onun beyaz çarşafların üzerine serilmiş, kabarık beyaz bulutlardan oluşan bir yatağın üzerinde görünen kaya gibi sert dağların en muhteşem uzantısı gibi güzel çıplak tarçın kahverengi vücudunun görüntüsü karşısında neredeyse nefesimi kaybediyorum.

Dün gece bana üşürsem kıyafetlerinden istediğimi alabileceğimi söyledi. Ben de hızlı bir duş aldıktan sonra, yeni bir çift boxer ve temiz, beyaz bir tişört almak için dolabına girdim. Sonra mutfığa inip uzmanlık alanım olan jöleli turtaları yapmak için ihtiyacım olan tüm malzemeleri arıyorum. Esasen, peynir yerine çilek reçeli kullanılarak yapılan ızgara peynirli sandviçlerdir.

Miles'ın kileri Erewhon koridorlarını utandırıyor. Her şeyin özenle kavanozlandığı, konserve edildiği, renklerle kodlandığı ve etiketlendiği kilerde, jöleli turtalarım için tereyağı, ekşi maya ve konservele başarıyla tedarik etmem uzun sürmüyor

-Yanında da Nutella, yumurta ve kurutulmuş et istiyorum.

Mutfığa döndüğümde telefonumu onun surround ses sistemiyle senkronize ediyorum ve titizlikle seçtiğim *Sunday Kind of Love* çalma listemi açıyorum. Ardından, sabah ışığının sıcak parıltısında, Otis Redding'in birini artık bırakılamayacak kadar uzun süre sevmek üzerine yazdığı tezin ruhu karıştıran törpüsü eşliğinde Miles'ın ziyafetini hazırlamaya başlıyorum.

Roberta Flack'in "Feel Like Makin' Love" şarkısı ikinci nakaratına girdiğinde MILES mutfakta bana katıldı. Neredeyse eminim ki

Orada, ben ocakta uğraşırken dans etmemi izledi, farkında olduğumdan çok daha uzun bir süre. Ama ben salamı yakarak yangın alarmını çalıştırana kadar varlığını belli etmedi.

Çıtır çıtır olmuş eti attıktan ve alarmı devre dışı bıraktıktan sonra, çabalarımın yenilebilir kalıntılarını havuzunun yanındaki kabanalara getirdik. Az önce ağzıma bir küp kavun attım ve yavaşça çiğniyor, jöleli turtalarımı vereceği tepkiyi merakla bekliyordum.

Dişlerini tereyağlı kızarmış ekmeğe batırıyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. Mırıldanıp küçük bir salınım yaptığında midem hopluyor ve listelerin zirvesine çıktığımı sanıyorsunuz. "Nefret etmiyor musun?" Sözlü onayını almak için soruyorum.

Hâlâ çiğnerken gözleriyle gülümsüyor ve bileğimi şefkatle sıkıyor. "Mmm... mükemmel," diyor. "Tadı yeniden çocuk olmak gibi."

Bunu duyunca kalbim küt küt atıyor ve içimdeki duygu kabarması beni hazırlıksız yakalıyor. Büyürken bana yemek pişirmem, temizlik yapmam ya da "geleneksel" cinsiyetçi ev işlerinden herhangi birini yapmam öğretilmedi. Yine de evlendiğimde, bu durum annemin bir eş olarak yetersiz kaldığım tüm yönlerimi didiklemesine engel olmadı. Elliot'a göre ise "bunların hepsini yapabilecek insanlar" vardı, bu yüzden benden bunu hiç beklemedi, hatta istemedi bile. Kamerada iyi görüldüğüm, kayıtları ve turları programa uygun tuttuğum ve ondan çok fazla talepte bulunmadığım sürece, onun gözünde iyiydik. Ona bu kadar basit bir kahvaltı hazırlamam ve onun da bundan hoşlanıyormuş gibi yapması gülünç bir ihtimaldi. Ama Miles'ın en küçük şeylerden zevk aldığını görmek beni hiç beklemediğim şekilde etkiledi. Bu ilişki, her neyse, beni değiştiriyor olabilir - iç dünyanın tektonik plakalarında gerçek zamanlı kayma hissetmek gibi.

"Kafanın içinde neler dönüyor?" Sorusu beni o ana geri çekti.

Ve ona son iki aydır aramızda yaşananların sadece on yıldır özlediğim şeyi büyüttüğünü, her mikro samimiyet ve şefkat örneğinin -sırf laf arasında bahsettiğim için *You've Got Mail*'in Blu-ray'ini izlemesi ya da annesinin iyileşme sürecini anlatacak kadar bana güvenmesi ya da

Dakikalar içinde aptalca jöleli turtalar yapmak ya da bana sırtındaki gömleği ödünç vermek ya da bana sevişmenin nasıl bir his olduğunu göstermek, çünkü dün gece bu kabinde yaptıklarımızdan sonra, diğer her şey sadece seks olabilirdi - sadece onu çaresizce sevmemi sağladı. Tüm bunları ona anlatmak yerine, Jamie'nin deyimiyle *çıldırmaq* için bu anı seçtim.

Bu aydınlanmanın tadını çıkarıyor olmalıydım - etrafta yuvarlanıyor ve bunun ezici sevinciyle seviniyor olmalıydım. Bunun yerine, düşme korkusuyla kendimi çıkıntıya tutunmuş hissediyorum. Ama yanıtlımı en basit haline indirgeyerek onu tüm bunlardan kurtarıyorum. "Sadece bizi düşünüyordum," diyorum ona. Bu gerçek olsa da o kadar sulandırılmış ki yalan gibi geliyor.

"Mmm, burada da aynı," diyor Miles. Ve bana kafamın içinde dönen kaostan habersiz olduğunu söyleyen bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Göğsüm şiddetle çarpmaya devam ederken sertçe yutkunuyorum. "Öyle mi? Ne hakkında?" diye soruyorum. Ve artan paniğimi maskeleyemeye çalışırken nefes alışım hızlanıyor.

"Ben... sadece sana sormak istediğim bir soruyu düşünüyordum..." Sonra sanki söylemek için cesaretini topluyormuş gibi başını sallıyor. Bana nazik gözlerle ve o kadar açık ve umutlu bir ifadeyle bakıyor ki, her ne ise önceden *evet* demek istiyorum. "Yarınki maçına gelir misin?"

Muhtemelen benden beklediği tepki az önce ona verdiğim tepki değildi. Çünkü bir anda, açık, çiğ ifadesinde belirgin olan tüm kırılmanlık gözle görülür bir şekilde parçalanıyor.

"Özür dilerim," demek için acele ediyor. "Çok erken oldu. Bunu yapmamalıydım."

Onu endişelendirdim ve bu istediğim son şeydi. "Hayır, hayır. Her şey yolunda," diyorum ona, her ne kadar bu konuda hiçbir şey yolunda olmasa da. Patinaj yapmamıza saniyeler kalmış bir yarış arabası gibiyiz. "Ben sadece... Buna hazır mıyız bilmiyorum?" Sesimi sakın ve sabit tutarak ne kadar sarsılmış olduğumu maskeleyemeye çalışıyorum.

Ve yine, açıkça yanlış bir şey söyledim ya da yaptım, çünkü şaşkınlık ifadesi şimdi incinmiş bir ifadeye dönüştü. "Seni anladığım kadarıyla, hazır olmadığımız şey ne?" diye soruyor. Ve sesi daha ağır bir ton aldı.

Bunların herhangi biri. Hepsini söylemek istiyorum. Ona, sahip olabileceğinden ya da sahip olman gerektiğinden emin olmadığın şeyleri istemek mümkünse, şu anda işgal ettiğim noktanın bu olduğunu söylemek istiyorum. Ama kulağa yanlış ve yetersiz geliyor. "Miles, bunun adil olduğundan emin değilim."

"Özür dilerim," diye tekrarlar. "Muhtemelen haklısın." Konuştuğunda kelimeleri düz, her zamanki dolu ve zengin dokusundan yoksun, bu da kulaklarımda sert çınlayan uyumsuz bir ton oluşturuyor. "Ama sanırım cevabım her halükarda bu."

"Lütfen Miles, hayır," diye yalvarıyorum, ne istediğimi bile bilmeden. "Bunun ne olduğunu bilmediğimizi söylemiştik, değil mi?"

Bunun üzerine ayağa kalkmak için hareket eder. "Tamam," diyor, tabakları ve çatal bıçak takımlarını toplarken. "Şimdi böyle mi hissediyorsun? Dün gecedен sonra?"

"Kahretsin Miles. Bütün cevaplar bende değil," diye bağırarak yerimden kalkmaya çalışıyorum ve o eve dönerken peşinden gidiyorum.

Duruyor ve bana dönüyor. "Ella, *tüm* cevaplara sahip olmana ihtiyacım yok," diyor gözleri yalvarırcasına. "Sadece bir tanesine ihtiyacım var. Ne istiyorsun?"

Uzun ve derin bir nefes alıyorum, ilahi bir berraklığa *ulaşmayı* umuyorum. Sonra anılar akın akın geliyor. Belirli bir gece, belki on bir yaşıyordum, annem ve babam babamın Boulé bölümünün tatil partisine gitmişlerdi - onların gidişini izlerken şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *İki insan nasıl bu kadar çirkin kavga edebilir ama birlikte bu kadar güzel görünebilir?* Büyükannem ve büyükbabamın evindeki o gecelerde, büyükannem yattıktan ve Mimi ikinci ya da üçüncü martinisini içtikten sonra, sık sık ağzı açık kalırdı. Bu sefer ona bu işi nasıl yürüttüklerini, neden kaldığını sordum. Ve keten önlüğünü hatırladım, nasıl da yanık sarı şakayıklarla kaplıydı. Marlboro Light'ından çıkan kıvrımlı duman mutfak lavabosunun penceresinden dışarı süzülüyordu, martini bardağını kavrayan zarif elinin eskitilmiş maun rengi ve sol yüzük parmağını süsleyen ışıltılı pırlanta. Sigarasını söndürdü ve içkisini bıraktı, sonra gözlerimin içine baktı. "Genç ve aptaldım," dedi.

Sonra ışıkları söndürdü ve yatağa gitti.

Netlik anı, yavaş ve sabit bir nefes verdiğimde geliyor. Miles'a "Kimseye ait olmak istemiyorum," diyorum ve sesim sözcüklerin arasında parçalanıyor.

Miles'ın yüzü yumuşar ve kahvaltı tepsisini adaya bırakır. "Ve bebeğim, sorun değil. Benim için sorun değil. Yaşadıklarından sonra bunu *anlıyorum*," diyor. "Ama ya sana ait olmak istersem?"

İtirafı kalkanımda bir çatlak oluşturdu. Kendimi bırakmanın ve arzularıma göre hareket etmenin çok ötesine, keşfedilmemiş bir bölgeye, geri dönüşü olmayan bir noktaya gittiğimi fark ettiğimden beri susturmaya çalıştığım düşüncelerimi güçlendiriyor. Ya *o* farklıysa? Ya birlikte farklı olabilirsek?

Kadın sanatçılar... hepiniz aynısınız, demişti Elliot bir keresinde, son albümüm için yeni bir prodüktör istediğimde. *Hep aynı şekilde farklı olmak istiyorsunuz.*

Uyumsuzluk çok fazla ve nefes almak için biraz alana ihtiyacım var. Miles'a güveniyorum. Bu adamı seviyorum. Ona *aşığım*. Ama daha önce de böyle olmuştum. Bir duygu beni tamamen ele geçirmişti, bir erkek tarafından. Yani bu sefer güvenip güvenemeyeceğimi bilmediğim kişi *benim*. Miles'la şu anda sahip olduğum şeye yaslanmaya hazır olmak istiyorum, ama bunu dünyanın önünde yapmak? Bu, yere çakılmaktan kıl payı kurtulduktan hemen sonra bir güven düşüşü yaşamak gibi bir şey olurdu.

Bir adım öne çıkıp ellerini ellerime alıyorum. "Bu." İkimizin arasında işaret yapıyorum. "O kadar iyi ki bazen korkutucu oluyor. Beni korkutuyor Miles. Korkuyorum." Kelimeler ancak fısıltıyı aşıyor ve söylerken dalgalanıyor.

"Biliyorum, Rüya Kız, biliyorum," diyor, beni kendine çekiyor ve kollarıyla sarıyor.

Otis Redding yine çalışıyor. Bu sefer "These Arms of Mine." Ve belki de düşünmeden, Miles bizi melodiyle ileri geri sallamaya başlıyor.

Sonra, müziğin altında, usulca "Ben de öyleyim" diye fısıldadığını duyuyorum.

Bu sefer gerçekten çuvalladım. Çenemi kapatıp maça gidebilir, Jamie'nin önerdiği gibi peruk takabilir, adamıma tezahürat yapabilir, orada oturup yemeğimi yiyebilirdim. Bunun yerine, her şeyin bizim için değiştiği gecenin ertesi ışıltısının tadını çıkarmamız gereken sabah bizi varoluşsal bir krize sürükledim. Geri dönülmez bir şekilde. *Ama ya sana ait olmak istersem?* diye sormuştu. Yaşadıklarından sonra - ihanet, acı ve utanç. Elbette, iyileşmek için daha çok zamanı oldu. Ama Monica'dan kalan yaraları daha az derin değildi. Geçmiş daha az acı verici değil. Ve yine de, ben olduğum yerde donup kalmışken, o bana kalbine açılan bir kapı sundu.

Sanırım travma sonrası stres insanı gerçekten etkiliyor.

Miles ve ben bazı şeyleri çözümsüz bıraktık. Plaktaki bir çizik gibi, yavaş ve sarsıcı kucaklaşmamızın ortasında alarmım çaldı ve anında Studio City'de rezerve ettiğim kayıt seansını hatırladım. Son altı aydır bu sanatçıyla koordine olmaya çalışmıyor olsaydım, bunu zorlamayı düşünebilirdim ama stüdyo zamanını kaçırmak endüstrinin en büyük saygısızlık biçimlerinden biridir.

Miles'a yalan söylemedim, ancak en çok ihtiyacı olduğunu düşündüğüm bir anda bir gerçeği sakladım. Emin değilim ama bu daha büyük bir günah gibi görünüyor. Ona aşık olduğumu mutfağında söyleyebilirdim ve muhtemelen söylemeliydim de. Bunun yerine, ayrılırken bana ondan ne istediğimi sorduğunda, daha güvenli olan yolu seçtim ve ona hiçbir yere gitmediğimi, endişelenecek bir şey olmadığını, yarınki maçından önce ve sonra onu göreceğimi, ancak bugün için sadece kafamı boşaltmak için biraz alana ihtiyacım olduğunu söyledim.

Bluetooth hoparlörden bir çağrı geldiğinde stüdyonun önüne park ediyorum. Ekranı baktığımda Janet olduğunu görüyorum. "Lütfen bana bunun iyi bir haber olduğunu söyle?" Cevap verirken soruyorum, muhtemelen sesim günlerdir uyumamışım gibi çıkıyor.

"Pazar günü size fatura kesiyorum. Kötü bir haber olsaydı, en azından yarına kadar beklerdim" dedi.

"Küçük nimetler için şükürler olsun," diye şaka yapıyorum. "Peki benim için neyin var?"

Janet, "Mamie Houston Onyx Records'un başkanı ve CEO'su olarak göreve başlıyor," diye açıklıyor. "Ve yarın sizinle bir görüşme talep ediyor."

"Uh. Vay. Tamam... Söyleyecek söz bulamıyorum," diye kekeliyorum. "Mamie bir efsane. O bir sanatçı ve yapımcı. Marjinalleştirilmiş yaratıcıların savunucusu. O... şey, o siyah. Aman Tanrım. Bu nasıl oldu?"

"Bu, cevabını bilmek için para aldığım türden bir soru *değil* Ella," diyor Janet kesin bir ifadeyle.

Tuş. "Tamam. Peki... buna ne dersin?" Tekrar deniyorum. "Pazartesi günü ondan ne beklemeliyim?"

"Artık birlikte çalışabilirim," diyor. "Şirkette kalmak için nelere ihtiyaç duyacağınıza dair sizinle konuştuklarımıza dayanarak bazı ön koşullar gönderdim. Proaktif bir şekilde sizinle görüşmek istemesi, bence top oynamak istediğinin bir işareti."

"Janet, sensiz ne yapardım bilmiyorum," diyorum. "Aslında belki de biliyorum. Geleceğimin bilinmeyen uçurumuna doğru boş gözlerle bakan bir duvardan aşağı kayıyor olurdum."

"Benim işim bu," diye yanıtlıyor. "Müvekkillerim en kötü durumdayken kaçınılmaz duvar kaymalarını ve nihilizmi minimumda tutmak için çalışıyorum. Bazen şansım yaver gidiyor ve ahlaki evrenin yayı işini yapıyor... adalete doğru eğiliyor" diyor. "Şimdi, eğer başka sorunuz yoksa, bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

Ve bununla birlikte, hattımdan çıktı.

Stüdyo seansı için hala yirmi dakika erken geldim, bu da oturup hem profesyonel hem de kişisel hayatımın mevcut durumu üzerinde durmak için fazlasıyla yeterli bir süre. Mamie Houston'ın Onyx'in başına geçmesi her zaman istediğim kariyer değişiminin katalizörü olabilir; bu değişim beni sadece Elliot Majors'un on dokuz yaşındayken benim için hazırladığı denenmiş ve test edilmiş imajla değil, bir sanatçı olarak gelişmek istediğim yollara inanan bir ekiple çevreleyecek. Bunun benim elimde olma ihtimali baş döndürücü bir duygu.

Bu yüzden, dikiz aynasında kendimi gördüğümde, muhtemelen bugün ilk kez gülümsediğimi fark edince neredeyse zıplıyorum.

Ama bu gülümseme gözlerime tam olarak ulaşmıyor. Bu da muhtemelen şehrin diğer ucunda yaşayan ve geleceğimdeki yerini henüz tam olarak hayal edemediğim biriyle ilgili.

MAMIE HOUSTON, Beachwood Kanyonu'nun tepesinde, kendimi köklerimi salmış olarak görebileceğim türden bir İspanyol yaşıyor. Sonunda kendimi toparladım ve otellerde yaşamayı bıraktım. Beyaz sıva dış cepheyi, deniz mavisi pencere süslemelerini ve taraklı kil çatıyı çerçeveleyen yemyeşil sarmaşıklar -Onyx Records'ta kalırsam geleceğimin nasıl tartışmak için kartpostallara layık bir buluşma yeri oluşturmak.

Kapıyı sabahın serinliğini azaltacak kadar sıcak bir gülümsemeyle açıyor. Annem yaşlarında olan Mamie'nin üzerinde canlı işlemeli ipekten yapılmış, yere kadar uzanan bir pardösü var. Platin sarısı saçları, lekesiz yüzünün derin teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Karşımdaki kadının seksenli yıllarda bir emcee olarak, bir zamanlar MTV'nin yayın dalgaları için bile fazla transgresif kabul edilen şimdi klasikleşmiş hitlerle büyük başarı elde ettiğine inanmak neredeyse zor. O, Chaka Khan'ın "her kadın"ının timsali - yemek partinizdeki teyze ve DJ, şimdi de yönetim kurulu odasında masanın başında.

"Ella, gelebildiğine sevindim," diyor beni fuayeden içeri buyur önce. Bir adım öne çıkıp daveti için teşekkür ediyorum, sonra bir anda yasemin ve kekik kokularının düellosuyla sarmalanınca aklım başımdan gidiyor. Evi duyular için bir zevk, her ve bucak gözler için özenle hazırlanmış bir ziyafet sunuyor.

"Eviniz muhteşem, Bayan Houston," diyorum ona.

"Oh pfft!" diyor. "Bana Mamie de. Ama teşekkür ederim. Herkes kendine ait diyebileceği bir sığınağı hak eder." Bana sivri bir bakış attı ve

Kelimeler anlam yüklü geliyor. Aylardır bir serseriyim. Acaba biliyor mu?

"Terasta kahve içeriz diye düşünmüştüm," diyerek düşüncelerimi böldü. "Ama çayı tercih edersen... Ondan da var."

"Kahve harika," diyorum ona. "Beni memnun etmek kolaydır."

Bizi terasa götürmeden önce, "*Bunu göreceğiz*" der gibi kıkırdıyor.

Mamie'nin bahçesi, düşmanca bir devralmadan yararlanan bir müzik patronundan değil, büyük bir ailenin parti planlayan reisinden bekleyeceğiniz sıcak, rahat bir açık hava eğlencesi için titizlikle tasarladığı oturma alanı ile pitoresktir. Fuşya ve Cezayir menekşesi begonviller kafesli bir pergolaya tırmanıyor, saksı bitkileri ve ip ışıkları tepede asılı duruyor. Ayaklarımızın dibinde bir açık hava Fas halısı uzanıyor, az önce bir çikolata Labrador'un dinlendiğini fark ettim. Onu gördüğümde irkildim.

"Merak etme, dost canlısıdır. Bu Clarence Clemons," diyor bana, köpeğine sıcak bir şekilde bakarak. "O yaşlı bir çocuk. Artık fazla enerjisi yok ama dünyanın en iyi arkadaşı."

"O çok güzel." Kulaklarının arkasını kaşımak için diz çöküyorum. Köpeğinin adaşı olan Bruce Springsteen ve E Street Band'in efsanevi saksafoncusuna atıfta bulunarak, "Ve ne güzel bir övgü," diyorum.

Gülümsemesi bir mil genişliğinde. Ortam o kadar davetkâr ki, tanışma sohbetiyle iş konuşmasına geçeceğimizi umuyorum. Burada uzun süredir yaşayıp yaşamadığını sormak için ağzımı açıyorum, ama o benden önce davranıyor...

"Sana karşı dürüst olmalıyım," diye başlıyor, tam da popom onunkinin karşısındaki pelüş aşk koltuğuna çarptığında. "Bir kuş bana ciddi ciddi bağımsız bir sanatçı olmayı düşündüğünü söyledi. Bu yüzden seni buraya, gemiden atlamamaya ikna etmek için çağırdım. Çünkü Onyx Records'ta yapmak istediğim ve senin de bir parçası olmanı çok istediğim şeyler var."

"Şey, insanların kartlarını kapıdan girer girmez göstermelerine alışık değilim," diye itiraf ediyorum. "Bunun çok ferahlatıcı olduğunu söylemeliyim."

"Uzun zaman önce, gerçekten peşinde olduğum şeyleri saklamanın genellikle uzun vadede bana hizmet etmediğini öğrendim," diye açıklıyor. "Tüm karışıklıkları olabilirim. Plan üzerinde bazı değişiklikler yapılması gerekebilir. Ama dile getirmek

Sadece kendiniz için bile olsa, istediğiniz şey sadece başlamak için en iyi yer değildir. Benim için, iş hayatında ve yaşamda, başlanacak *tek* yer burasıdır."

Az önce söyledikleri gözümün önünden yanıp sönen bir işaret gibi geçiyor. *Ne istediğinizi dile getirmek, başlamak için tek yerdir.*

"Bu arada, size kefil olan ateş topu gibi bir avukatınız var. Bunu görmek *hoşuma* gidiyor," diyor. "Olası bir sözleşme uzatımında müzakere edilmesini isteyeceğiniz şartların bir listesini gönderdi bile. Ama pazarlık konusu yapmayacağınız ilk üç maddenin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Janet konusunda haklı. Bu toplantıya girmeden önce iyi hazırlanmışım ve Mamie'nin önüne koymak için bir avuç istekle gelmem tavsiye edildi. Janet bana yaklaşık yirmi dakika önce başka bir Bluetooth sohbetinde *"bu dünya senin olsaydı" türünden şeyler düşünmemi* söyledi. *En kötü ihtimalle hayır diyebilir, o zaman da başladığımız yere geri döneriz.*

"Bu albümün turnesini bitirdikten sonra sanatsal olarak keşfetmek istiyorum... Bir kez olsun pop ve R&B dışındaki türlere yönelmek istiyorum. Neo soul'dan, hatta cazdan gerçekten ilham alıyorum. Ve yepyeni bir enstrümantasyon türüyle denemeler yapmak istiyorum" diyorum.

"Ah, caz. Geçenlerde New York'taki yardım galasında yaptığınız Whitney yorumu gibi bir şey mi?" diye soruyor ve bu beni şaşırtıyor.

. "Sen de mi oradaydın?"

"Değildim." Kahvesinden bir yudum alarak rahatça omuz silkiyor. "Ama internet *her yerde*. Senin ve grubunun aranjmanla yaptıklarına bayıldım. İtiraf etmeliyim ki cover ve sample'ların ötesinde neler yapabildiğinizi görmek beni her zaman heyecanlandırmıştır. Aslına bakarsanız, eski YouTube kanalınıza hâlâ abone olabilirim. Bir ortaklıkta başka ne arıyorsunuz?"

Öncelikle, plak şirketiyle ilişkimin gerçekten bir "ortaklığa" benzemesini istiyorum, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. Bunun yerine, "Bu tür bir ayrılışla, 'Ella Simone' kişiliğini tamamen bırakmamın ve sadece kendim olarak yeniden markalaşmamın mantıklı olduğunu düşünüyorum, 'Elladee'." "

Mamie bunu biraz tereddütle karşılar gibi oldu ve ben içten içe ürperdim. "Orijinal sahne adıyla evli değilim ama meraktan soruyorum..."

neden şimdi değişip marka bilinirliğini kaybetme riskini alalım?"

"Asıl mesele de bu zaten," diye itiraf ediyorum. Kaşları birbirine değince de açıklamaya devam ediyorum. " 'Ella Simone' her anlamda Elliot'ın eseriydi. Saçı. Kıyafetleri. İlk albümdeki her şarkı. Hepsi onun."

Ben konuşurken başını sallayarak onaylıyor. "Anladım. Başka bir şey var mı?" Basitçe söylüyor. Sanki gerekelerim sadece yeterli değil de ikna ediciymiş gibi. Biraz daha dik oturuyorum.

Ve şimdi *büyük* soruya gelelim. Yıllardır kolalı takım elbiseler ve sert yüzlerle dolu havasız odalarda yüksek sesle söylemekten korktuğum kelimeler. Elliot'ın sadece teoride hayalini kurduğu, tıpkı o kadar uzağa koşmanın size göre olmadığını bildiğiniz için her yıl ertelediğiniz maraton antrenmanı gibi. O kadar korkmuştum ki, hala da korkuyorum, kelimeleri neredeyse tek gözüm kapalı söylüyorum. "Daha fazla zaman ve kaynak istiyorum, böylece diğer sanatçılar için de üretebilir ve yazabilirim."

Ve beni şaşırtacak şekilde, şimdiye kadar kurduğum en korkunç cümleyi bitirdiğimde *-Elliot dışında, seni terk ediyorum-* Mamie'nin yüzüne sinsi *bir* gülümseme yayılıyor. Bu küçük, kibar bir sırıtış değil, beni yatıştırmayı amaçlıyordu ama daha sonra beni kovacaktı. Görkemli planlarım karşısında kahkahalarla paralanmakla tehdit eden alaycı bir sırıtma da değil. Bu gülümseme geniş, samimi ve kabul edici. Onaylama gibi görünüyor, gerçek bir tanıma gibi. Sanki beni ve planlarımı ciddiye alıyormuş gibi.

"Tamam," diyor ellerini birbirine vurarak. "Bunu sevdim."

"Yani, bu kadar mı?" diye soruyorum. "Sadece... tamam mı?"

"Elbette bazı bürokratik işlemler olacaktır. Ve hukukun gerekli incelemeyi yapması gereken uzun bir listeniz var, ancak bunlar ana pazarlık konularınızsa, şirketin başkanı olarak tam destek veriyorum. Ve bakın, yol boyunca herhangi bir geri itme veya barikat olmayacağına dair size söz veremem. Başkan ve CEO olabilirim ama yine de hesap vermem gereken bir yönetim kurulu var. Bunun da ötesinde, önümüzdeki hafta, Monzano'ya sadık olanlar şimdiden kellemi isterken, bulanık sulara doğru yürüyeceğim. Bu yüzden size kolaylık vaat edemem ama bir müttefik vaat edebilirim." Kahvesinden bir yudum daha almak için duraklıyor. "Peki, Janet'a danışıp karar vermeden önce senin için başka bir şey cevaplayabilir miyim?"

"Evet," diyorum, dikkatle ona bakarak. "Neden ben?" diye soruyorum. Kısmen çünkü ben bir sanatçıyım ve *her zaman* güvenceye ihtiyacımız var. Kısmen de gerçek olamayacak kadar iyi şeylerden payıma düşeni aldığım ve onun nedenlerini anlamam gerektiği için.

"Aslında bu kadar basit... Beni motive eden şey miras," diyor ve elindeki kupayı aramızdaki masaya koyuyor. "Ben sizin yeteneğinizin hayranıyım. Sadece müziğinizin ya da markanızın değil. Ama yaptıklarını gördüğüm şeylerin ve başarmak için içinde kaldığını düşündüğüm şeylerin hayranıyım." Bacak bacak üstüne atıyor ve arkasına yaslanıyor. "Seninle iyi para ve iyi müzik yapan insanlar var. Ben senin *harika* müzik yaptığını görmek istiyorum... önümüzdeki altmış ila yüz yıl boyunca çalacak albümler. Onyx two point oh'da anlaştığım ve birlikte çalıştığım tüm sanatçılar için istediğim şey bu." Kahvesinden son bir yudum almak için öne doğru eğiliyor. "Umarım bu sorunuzu yanıtlamıştır?"

Bir bulutun üzerinde süzülür gibi MAMIE'nin bungalovundan çıktım. Hâlâ düşünmem gereken bazı şeyler var, Janet'la konuşmam gereken konular. Ayrıca, hayattaki büyük kararları almadan ya da bozmadan önce uyumak her zaman en iyisidir. Hatta boşanma sonuçlanana kadar sözleşmeyi imzalamayı beklemek benim için en iyisi olabilir. Ama tüm bunlar bir yana, az önce hayatımın en iyi toplantısını yaptım. Her şeyi gerçekleştirme yeteneğine ve arzusuna sahip bir insanın huzurunda ne istediğimi dile getirmenin katıksız özgürlüğü, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

deneyimli.

Arabama atlayıp kontağı çevirdiğimde, Mamie'nin sözleri tekrar zihnimde ... *Ne istediğini dile getirmek, başlamak için tek yerdir.* Ben de oradan başlayabilirim.

S Beni o kadar uzun süre bekletti ki, en az üç kez ayrılmaya karar verdim ve sonra vazgeçtim. Ebeveynlerimizin çocukları olmaktan asla kurtulamamamız çok komik. Çünkü burada kararsızlıktan donmuş bir şekilde oturmak, zaman aşımına uğramış gibi hissettiriyor ve burnumu köşeden çevirdiğim anda Beverly Robinson dolaptan fırlayıp

Cezama beş dakika daha eklendi.

Servis görevlisi tatlı çayımı iki kez doldurdu ve bacağı o kadar kuvvetli zıplıyor ki neredeyse çatal bıçak takımını masadan silkeleyecektim. Aslında annemin öğle yemeğinde buluşma isteğini yerine getirmeyi planlamamıştım. Ancak Miles'ın bu akşamki maça *gelmemi* istemesi, kısmen işlenmemiş çocukluk travmamın da etkisiyle beni duygusal bir bunalıma sürükleyince, Kaynak'la yüzleşmenin ikimize de iyi geleceğini düşündüm.

Ama tam da zıplamak için biraz para vermeye karar vermişken, Beverly Robinson Güney LA'deki Post & Beam'in verandasında beliriyor. Lena Horne'un İyi Glinda'sı gibi, keten takımı ve taze ipek ütüsüyle güzelliğin ve zarafetin timsali. Ancak masaya gelip yerine oturana kadar, özenle yerleştirilmiş maskesinin parçalandığını görüyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim tatlım," diyor Chanel gözlüklerini çıkararak. "Şey... diyelim ... *bir gün* oldu." Gözleri kırmızı çerçeveli ve hafif şişkin, ağzının etrafında endişe verici oluklar oluşturan ince çizgiler var.

Bariz sıkıntısını görmezden mi yoksa dikkat mi çeksem bilemediğimden, bir avuç buruşuk peçete uzatıyorum. "Anne, iyi misin?"

Sormaya karar verdim.

"Kesinlikle öyle," diyor, kelimeleri kırpılmış ve neşeli. Sonra en zarif, en göze batmayan şekilde burnunu siler. "Bana bir şeylerden bahset. Nasılsınız? Nasıl..." Duraklıyor, gözleri avluda geziniyor. Bana döndüğünde sesini alçaltıyor. "Boşanma işlemleri nasıl gidiyor?"

Buna sinirleniyorum çünkü en son konuştuğumuzda, Elliot'a hizmet ettiğimi teyit etmek, ona 6 Ocak'ta Kongre Binası'na saldırdığımı söylemekle aynı şey olabilirdi. Şaşkın sessizliğim içinde, gözünün kenarından kaçan bir damla yaş fark ediyorum. Hızlıca gözyaşını silmek için hamle yaptı.

Yeterince numara yaptıktan sonra avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum. "Tamam anne. Belli ki ağlıyorsun. Lütfen. Neler oluyor?" diye soruyorum.

Bir nefes çekiyor, sonra ellerini yavaşça kucığında kavuşturuyor. "Elindeki tatlı çaydan daha sert bir şeye ihtiyacımız olacak," diyor bardağıma doğru başıyla işaret ederek.

Bloody Mary sipariş ediyoruz ve beklerken annem küçük bir bomba patlatıyor. "Müzik klibini izledim. Beyzbol oyuncusuyla olanı. *Çok* çekici biri." Bunu bana suyunu yudumlayıp kaşlarını oynatmadan önce söylüyor. Eminim dikkat dağıtma taktiğidir. Ve her ne kadar bu taktik beni onun kötü maskelenmiş travmasının temeline inme yolundan alıkoymayacak olsa da, beni çok rahatsız etmeyi başardı.

Tepkimi nasıl ayarlayacağımı bilemiyorum. Eğer sağlıklı bir anne-kız ilişkimiz olsaydı, muhtemelen gösteri dünyası adına yağmurlu bir çatı katında öpüştüğüm seksi kız hakkında bir iki kıkırdama paylaşırdık. Sonra muhtemelen nostaljik bir sapma yapar ve yedinci sınıfta Sammy Larson'la otobüste ilk öpücüğümü yaşadığım ve kıvılcımlar uçuşmadığı için eve nasıl ağlayarak koştuğumun hikayesini hatırlardı. Ama ilişkimiz hiçbir zaman sağlıklı olmadı. Ve Sammy'yi okul otobüsünün arkasında öptüğüm gece o evde bile değildi.

"Ona aşığım," dedim ona. Niyetim bu değildi. Ama kafesteki bir kuşun serbest kalması gibi içimden uçup gitti. "Şu videoda birlikte oynadığım 'çok çekici' beyzbol oyuncusu. Adı Miles Westbrook. Ve sanırım onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum. Eğer başarabilirsem."

Soğuk ve mesafeli annemin dünyada bunu itiraf ettiğim ilk kişi olması muhtemelen Alanis'in "Ironic" şarkısının ikinci dizesinde kendine yer bulabilirdi. Ama işte buradayız. Ve işte gerçek.

İtirafım üzerine Beverly suyunu lıkırdattı. Neredeyse tükürüyordu. Gülebilirdim, çünkü Beverly Robinson'ın soğukkanlı olduğu söylenemez. Kendini toparlamak için bir süre bekledikten sonra, "Bana yazdırdıkları dedikoduların hepsinin doğru olduğunu mu söylüyorsun? Aldattığını..." Duraklıyor, yükselen sesini tekrar fısıltıya ayarlıyor. "Elliot'ı aldattığını mı?"

Tabii ki aşk ilanına cevabı bu olacaktı. Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan nefes veriyorum. Whitney Houston'ın dediği gibi, "*Şop, şop*". "Elliot'la yasal olarak ayrılmadan önce Miles'la aramızda hiçbir şey olmadı," diyorum ona, kendi annemi bile magazin basınının beni resmettiği Jezebel olmadığımı ikna etmek zorunda kaldığım gerçeğine içerleyerek. Elliot'ın yaygın, belgelenmiş aldatmalarının onun ve görünüşe göre diğer herkes için tamamen önemsiz olduğu gerçeğini boş verin. "Miles'la yasal olarak ayrılana kadar tanışmamıştım bile."

Söylediklerimi anlaması biraz zaman alıyor. Gıcır gıcır yakasını düzeltip bir küpesiyle oynarken bir sonraki sorusunu sormak için gergin görünüyor. "O... onunla mutlu musun? Bu Miles Westbrook denen adamla?"

Bu durum karşısında dengemin bozulduğunu söylemek hafif kalır. Birden gözlerim doluyor ve ağlamaktan korkuyorum. Sözsüzce evet anlamında başımı sallıyorum.

Bana bakmadan, "Onsuz mutlu olabilir misin?" diye soruyor.

Bu soru beni farklı bir şekilde şaşırtıyor. Sadece henüz düşünmediğim bir soru olduğu için değil, aynı zamanda annemin sorma şeklindeki bir şey bana bunun benden çok onun için olduğunu düşündürüyor. Ve şimdi yine ağlıyor.

"Anne, bu numaraları bırakabilir miyiz? Bana neler olduğunu anlatır mısın?" diye sordum.

Uzun, yavaş bir nefes alıyor, sonra titrek bir nefes veriyor. "Baban boşanma davası açmaya karar verdi," diyor, sözleri ölçülü ama duygu yüklü. "Sanırım yazı duvara asılmıştı. Ama kağıtlar bu sabah kız kardeşi tarafından bana tebliğ edildi... O kaltak benden hep nefret etmiştir. Bunu yaparken gülümsemeye de cüret etti."

Annemin nadiren küfrettiğini bilmemin yanı sıra, anlattığı görselden midem bulanıyor ve ona karşı savunmacı hissediyorum. Yine de bana sık sık tam tersini gösteren bir kadın için hemen empati kurmam, terapistimle acil bir seans ayarlamak istememe neden oluyor.

"Elliot'ın aldattığını nasıl anladın?" diye sorunca bir kez daha afallıyorum. Alkolümüzün yakında geleceğini umarak sunucumuzu ya da *herhangi bir* sunucuyu aramak için başımı kaldırıyorum.

"Ah. Olan biten bu mu? Babam dalga mı geçiyor?" Telaşımı bastırmaya çalışarak soruyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Sesini alçaltır mısın?" diye azarlıyor.

Bıkkınlıkla gökyüzüne bakıyorum ve yağmur yağması, bir kuyruklu yıldız olması, buna son verecek herhangi bir şey olması için dua ediyorum. "Üzgünüm anne, bu yemeği neden istediğini anlamakta zorlanıyorum. Bugün duygusal bir destek kızının gelmesini bekliyor muydun bilmiyorum ama son dakika haberi, son baktığımda benim hayatım da darmadağın olmuştu."

Sonunda Bloody Mary'ler geldi. Sunucumuz onları masaya bırakıyor ve ben hemen kendim için bir shot daha istiyorum. İyi ki Studio City'den buraya Uber'le gelmişim, çünkü bu hızla gidersek Malibu'daki kiralık eve geri dönemem zaten. "Ella, özür dilerim. Tekrar söylüyorum, hayatın boyunca hiçbir rahatsız olmamış ve etkilenmemiş gibi göründün. Her şey senin için çok kolaymış gibi görünüyordu... bu boşanma bile. Demek istediğim, sadece aylar sonra bir sonrakine geçtin bile! Sanırım büyürken sana biraz mesafeliydim... ama bazılarımız hayatta sahip olduğumuz şeyler için mücadele etmek zorunda kaldık. Anladığını sanmıyorum."

O ekstra iğneye ihtiyacım olacak. "Kolay olmayan ne biliyor musun?" Ona soruyorum. "En çok hayranlık duyduğun, en çok gurur duymak istediğin kişinin sana en ufak bir onay verme zahmetine bile girmediğini bilerek büyümek," diyorum, sesim titreyerek. "Böylece öyle bir noktaya geliyorsun ki her şeyi görmezden geliyorsun ve annen için hiçbir zaman yeterli olamayacağının önemi yokmuş gibi davranıyorsun. Ama içten içe, bu *her zaman* önemli olacak. Ve hayır anne... İşler benim için *kolay olmadı*. Birine öyle görünebilir

dikkat edecek kadar önemsemedi. Ama bu konunun dışında, çünkü biliyor musunuz? Ebeveynler çocukları için her şeyin kendileri için olduğundan daha kolay olmasını istemeli... ve bu yüzden onlara kızmamalı."

Servis görevlisi elinde fazladan bir kadehle geldi ve masaya koymadan önce onu aldım, nazikçe teşekkür ettim ve ambarın aşağısına götürdüm. Sonra Beverly Robinson gelmeden önce yapmam gereken şeyi yaptım. Kalktım ve gittim.

ESPN:

LA Dodgers'ın Yıldız Atıcısı Miles Westbrook ve Mega Yapımcı Elliot Majors Ara Sokakta Karşılaştı

Elliot Majors'un iletişim ekibinden bir temsilci, LA Dodgers'ın atıcısı Miles Westbrook hakkında LASD'ye suç duyurusunda bulunma niyetinin sinyalini verdi. Westbrook geçtiğimiz aylarda R&B şarkıcısı Ella Simone ile romantik bir ilişki yaşamıştı. Kamuya açık mahkeme belgelerine göre Simone, Ocak ayında Majors'tan boşanmak için dava açtı.

Fotoğrafçılar, iki adam arasında Batı Hollywood'daki yemek mekânı Sempre, Mia'nın ara sokağında meydana gelen bariz kavgaya ilişkin yukarıdaki fotoğrafları çekti. Fotoğraflarda Majors, gözle görülür bir şekilde üzgün olan Westbrook ile kısmen birbirine dolanmış halde yere yuvarlanırken görülüyor. Daha sonraki fotoğraflarda Majors'un yüzünde kesikler ve morluklar olduğu görülüyor. Görgü tanıkları da Majors'un olay yerinden topallayarak ayrıldığını bildiriyor. Westbrook atış kolunu tutarken resmedilmiştir.

Bu fotoğraflar, Dodgers'ın 2023 Dünya Serisi koşusunun feci bir şekilde sona ermesinin ardından Westbrook için kritik bir yıl haline gelen bir şok ve potansiyel bir gerileme olarak geldi. Sporseverler geçen yıl Westbrook ile Dodgers'ın sağ oyuncusu Jorge Morales arasında yaşanan fiziksel tartışmayı hatırlayacaktır. Olaya yakın kaynaklar o dönemde takımın ısınma hareketleri yaptığı sırada aylarca sürdüğü iddia edilen bir tartışma yaşandığını bildirmişti.

Morales ve Westbrook'un o zamanki karısı ve üniversite aşkı Monica Westbrook arasında.

TMZ tarafından elde edilen ve yayılan soyunma odası görüntülerinde Westbrook'un ilk yumruğu attığı görülüyor. Bu da onun derhal uzaklaştırılmasına ve 25,000 dolar. Morales Marlins'e takas edildi. Dodgers şampiyonluğu Rangers'a kaptırdı.

Westbrook ve Majors arasında yaşandığı iddia edilen tartışmanın video görüntüleri henüz ortaya çıkmamış olsa da, bu gelişmenin lig uzmanlarının Miles Westbrook için çok ihtiyaç duyulan "Kefarete Giden Yol" yılını karmaşık hale getireceği kesin. As atıcının atış kolunu kucaklarken çekilen görüntülerinin Dodgers koçları, yönetimi ve taraftarlarının tepkisini çekeceği kesin. Eğer Majors suç duyurusunda bulunursa, Westbrook'un Dodgers'taki durumu ciddi bir soru işareti haline gelebilir.

Restoranın dışındaki parkmetreye yaslanırken Uber uygulamasında sessiz yolculuk seçeneğini seçmek için geçiş yapıyorum. Sigara içen biri değilim ama yanımdan biri geçse hayatımda ilk kez bir sigara yakmak isterdim. Beverly ile öğle yemeğinden ne elde etmeyi umduğumu bilmiyorum ama beklenmedik bir netlikle ayrıldım. Artık geçmişimle ilgili olarak, hayatımın geri kalanının bana sunabileceklerinin tamamını deneyimlememe engel olacak kadar bıkkın olmak istemediğimi biliyorum.

Miles'ı aramak ve evet, bu akşamki maça katılma teklifini kabul edeceğimi söylemek için çantamdan telefonuma uzanıyorum - soğuk ayaklara lanet olsun -Cevapsız çağrı ve mesaj yağmurunu fark ediyorum. Onları kontrol etmek için açmadan, Jamie'den gelen bir çağrı alıyorum. İlk çalışta cevap veriyorum.

"Hey," dedim. "Ne haltlar ?"

"Oturuyor musunuz?" diye soruyor ve ilk kez alaycı bir tavır takınmıyor.

"Şu anda böyle bir seçeneğimiz yok," diyorum. "Herkes iyi mi?"

Beni korkutuyorsun."

"Miles... ve Elliot," diyor ve bir anda kalbim mideme iniyor. "Dün gece bir tür fiziksel tartışmaya girdikleri söyleniyor?"

Bir an için her şey karardı ve eğer sayaç olmasaydı kesinlikle düşerdim. "Jamie, bana kimsenin yaralanmadığını söyle," diye rica ediyorum, o anda konuşabildiğime bile şaşırarak.

"Sadece kesikler ve çürükler var," diye onaylıyor. "Ve Miles'ın kolu durumda. Bu gece için sakat listesinde."

Bunun üzerine Jamie'nin sesini hoparlöre veriyorum, böylece Miles'tan bir şey görmeyi umarak bildirimlerimi gözden geçirebiliyorum. Başparmağımla kaydırduğımda Rodney'den bir düzine mesaj, Janet ve Angelo'dan aramalar, hatta Sheryl'den bir mesaj görüyorum... ama Miles'tan hiçbir şey yok.

"Jamie," diyorum gözyaşlarımın eşiğinde. "Nerede o? Ona ulaşmalıyım, tamam mı?"

"Biliyorum bebeğim," diyor. "Gabe sana doğru geliyor, ona yerini gösteren bir pin gönderdim. Yakında Miles'ın yanında olacaksın."

Gabriel'in Mercedes'i restorana hemen önce UBER'i iptal ediyorum. Ben titreyen bacaklarımla ona doğru koşarken o arabadan atlayıp kapımı açıyor. Ona şöyle bir bakıyorum ve alışılmadık şekilde kırışmış görüntüsünü fark ediyorum. Ter içinde ve belli ki gözünü bile kırpmamış.

"Ella," diyor, yorgunluktan olsa gerek sesi titriyor. "O raporlarda yazarları onun yapmadığını bilmelisiniz. Elliot ortaya çıktı-"

"O nasıl?" Ben araya girdim. Muhtemelen çaresizlikten çıldırmış gibi konuşuyorum. Ve eğer bile, bunu umursayacak durumda değilim. Miles'ı son gördüğümde, onun için dünyaları düşündüğümü, her parçasına bayıldığımı söyleme şansım vardı ama yapmadım. Şimdi dünyası başına yıkılıyor ve bu kısmen benim suçum. Arabanın içine yerleştiğimde, Gabriel emniyet kemerini bağlarken bir yandan da bana yan gözle bakıyor. O sessizlik anında hava değişimi yapmayı unutuyorum. "O iyi. Fiziksel olarak," diye onaylıyor Gabriel sonunda. "Onun dışında kolu. Takım doktoru şu anda ona bir atıyor."

Rahat bir nefes alıyorum ama bu sadece gönülsüz bir nefes. Çünkü Miles'ın fiziksel olarak iyi olduğunu bilmek beni rahatlatırsa da, buna gerçekten inanmam için onu görmem ve ellerini tutmam gerekiyor.

"Ne olduğunu söylediklerini okudun mu?" Gabe bana soruyor ve ben de kimin ne dediği umurumda değil demek istiyorum. Ama Jamie ile telefonu kapattıktan sonra ESPN'in makalesini tarama fırsatı buldum. Yazılanların yarısı doğru olsa bile, Miles'ın hayatına bu düzeyde bir dram soktuğum için asla yeterince özür dileyemeyeceğim. Janet'la kahvaltı ederken hissettiğim o duygu, annemin de dediği gibi

işler benim için biraz fazla kolay oluyordu. Bir noktada diğer ayakkabının düşmesi gerekecekti... Sonunda düştü.

Çok konuşursam ağlayacağımdan korkuyorum, bu yüzden Gabe'in sorusuna cevabımı kısa tutuyorum. "Evet, öyle yaptım." Ona bakıyorum ve ağzının sert bir çizgi halinde olduğunu görüyorum.

"Miles Elliot'a yumruk atmadı," diyor. "Dün gece Sempre, Mia'da onunla akşam yemeğindeydim."

Bu benim kesiyor ve Gabriel bana bakıyor. "Annesinin çalıştığı yer. Sana ondan bahsetmişti, biliyorum."

Başımı salladım. "Sesli notlarımızda," diye onaylıyorum. "Bana onun hakkında her şeyi anlattı."

"Jamie ile buluşmak için erken çıktım," diye devam ediyor başını sallayarak. Sesindeki pişmanlığı neredeyse hissedebiliyorum. "Miles her zaman arka sokak girişinden çıkar... güvenlik nedeniyle ve annesinin dikkat çekmemesine yardımcı olmak için."

"Basının onun orada çalıştığını öğrenmesini istemiyor," diye tahmin ediyorum yüksek sesle. Bunun üzerine Gabe başını salladı.

"Her neyse, Elliot bizi bir şekilde takip ediyor olmalı, çünkü Miles'a göre, adam sokakta ortaya çıkıyor, kışından sarhoş ve bir kavga arıyor. Miles'a birkaç kez yumruk sallamış ve ıskalamış. Ama son savuruşunda ayağını kaybediyor ama yere düşerken Miles'ın koluna yapışıyor. Elliot bir takla atar, kendini yere vurur. Ama bu sırada Miles'ın kolunu yerinden çıkarır."

Başımı ellerimin arasına aldım. Elliot Majors'tan boşanmamın olası sonuçları arasında bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. O ve ekibi, başarısızlıkla sonuçlanan anlaşma görüşmesinden beri beni ve Janet'i görmezden geldiler. Bu yüzden bir sonraki hamlelerinin ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak Onyx Records'tan çıkan son manşetler ve bunların imajı ve kariyeri için ne anlama gelebileceği onu derinden sarsmış olmalı. Ya da belki Mamie Houston'la görüşmemi duymuş, onun pençesinden kurtulmak üzere olduğumu görmüş ve kapıdan çıkarken ortalığı ateşe vermeye karar vermiştir.

Ya da belki, Mimi'min dediği gibi, *kaosun bir nedene ihtiyacı yoktur*.

Miles'in evinin garaj yoluna girdiğimizde, takımı çoktan ısınmak için stadyumda toplanmıştı. Gabriel'e dönüyorum. "Beni görmek *istiyor* mu ki?"

"Şu anda görmek istediği *tek* kişi sensin," dedi bana. Ve bunu duymak, 10. otoyolda bir yerlerde kendi etrafımda savunma amaçlı dikmeye başladığım korumayı delip geçiyor. "Ona yolda olduğunu söylemek için mesaj attım."

Güvenlik kodunu girdikten sonra eve giriyorum. Santa Monica'da doğal olmayan bir şekilde kapalı bir öğleden sonra, bir zamanlar sıcak ve ıslıtlı olan iç mekanın yerini karanlık ve heybetli bir iç mekan alıyor. Merdivenlerden yukarı çıkarken, ana süitten gelen "No Ordinary Love" versiyonumuzun sesini duyuyorum. Kalbim göğsüme çarpıyor ve ona ulaşmak için aceleyle basamakları ikişer ikişer çıkmaya başlıyorum.

Kapıyı açtığımda Miles pencerenin önünde, büyük boy koltuğunda başı öne eğik oturuyordu. Kolu askıda ve bunu görmek beni kahrediyor. Öne doğru ilerliyorum, hareketimi hissetmiş olmalı, çünkü başı kalkıyor ve bana doğru dönüyor. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde Miles konuşmuyor. Sadece koltuk başlığına yaslanıyor ve sanki tam bir teslimiyet içindeymiş gibi vücudundaki tüm gerilim boşalıyor.

Yaklaşıyorum ve yaralanmamış koluyla bana uzanıyor. Onu incitmemeye dikkat ederek bacaklarının arasına giriyorum ve kucağına oturana kadar tırmanıyorum. Onu göğsüme bastırıyorum ve yanağımı başının tepesine yaslıyorum. Böylesine ıssız koşulların ortasında bile, sevdiğim adama sarılmaktan, onun acısını dindirmekten basit bir zevk alıyorum.

"Çok üzgünüm Miles," diyorum ona, dökülmemiş gözyaşlarından kalınlaşmış sesimle. "Bunun olduğu için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin."

"Bebeğim..." Kelimeyi uzatıyor, gözlerimin içine bakmak için geriye doğru sallanıyor. Nazik bir eliyle saçlarımı düzeltiyor. "Bunu yapma, tamam mı? Hepsi *onun suçu*. Bana bunu bildiğini söyle?"

Doğru olduğunu bildiğim ama tam olarak inanmamın biraz zaman alacağını da bildiğim bu sözleri yutuyorum. Yine de başımı sallıyorum.

"Ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorsun, değil mi?" Diyorum. "Suç duyurusunda bulunacak kadar aptal olsa bile. Eğer iş mahkemeye giderse, senin için

ona karşı bir karakter tanığı olabilir."

Miles başını sallar. "Sana bunu asla yaşatmam. Ayrıca, en çok ikna etmem gereken kişiler jüri olmayacak. Onlar ön büroda." Bunun üzerine yüzümü buruşturdum ve endişelerim yeniden artmaya başladı. Miles kariyerini kaybedebilirdi çünkü benim önemsiz eski kocam bir davayı çözmeye çalışıyordu. Skor.

"Ama artık bu konu hakkında konuşmayalım," diyor. "Zaten bugün hiçbir değiştiremeyiz. Yine de dün hakkında konuşabilir miyiz... sen gitmeden önce?" Sertçe yutkunarak, "Şimdi bunun için özür dilemem gerekiyor" diyorum. Sonra uzanıp alındaki endişe çizgilerini düzeltiyorum. "Dün sana söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki, hepsini kendime sakladım. Seni burada Sana nasıl hissettiğimi söylüyorum ve hiçbir şeyden bu kadar pişman olmamıştım."

"Bana şimdi mi söylemek istiyorsun?" diye soruyor, cam gibi gözlerle bana gülümseyerek. "Sanırım iyi haberlere ihtiyacım var. Kötü bir gün geçirdim."

"Miles Rafael Westbrook, iki buçuk ay önce bir video çekiminde sana aşık olmuş gibi yaptım. Ama meğer"-gözümde tek bir damla yaş süzülürken omuz silkiyorum-"gerçekmiş."

Ve şimdi söyledim. Hayatımda ikinci kez bir erkeğe onu sevdiğimi söyledim. Ve bu sefer, geçen seferki gibi, denize doğru yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Ama uçsuz bucaksız, boş bir ufuk yerine, şimdi ışıltılı bir adaya bakıyorum. Ve Miles orada durmuş bana el sallıyor, kıyıda ona katılmam için beni çağırıyor.

"Sana aşığım Miles. *Sen* benim istediğim kişisin. Kapalı kapılar ardında yalnız kaldığımızda ve tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama seni açık havada da istiyorum."

Miles nefesini veriyor ve havanın boşalmasıyla vücudu altımda sönüyor. -Sanki tüm o bastırılmış şüphe sonunda bir anda serbest kalmış gibi. "Pekala, Elladee Ashley Robinson... hükümet isimlerini kullandığımıza göre. Bu iyi bir şey. Çünkü beni Grammy'den beri tanıyorsun. Elbiseni kırmadan önce. Sen benim gömleğimi giymeden önce. Gözlerimin içine bakıp üç şarkını saymamı istediğin anda seni sevdiğimi anladım."

"Bu doğru mu?" Ben soruyorum.

"Mm-hmm," diye onaylıyor. "Seninle tekrar bir odada olmak için her fırsatı değerlendirirdim. Hatta ülkenin öbür ucundaki bir müzik videosunda bile."

Kucağına daha da gömülüyorum, kıyafetlerimi çıkarmaya ve bu itirafın bizi birbirimize ne kadar bağladığını ona göstermeye hazırlanıyorum. Ama sonra Miles'ın telefonu çaldı. Arayanın kimliğini kontrol etmek için elini cebine attı.

"Ben Koç Carlin," diyor. "Kapıda."

Bu dört duvarın ötesindeki yığınla bok fırtınasının bu ani hatırlatması ensemdeki minik tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Miles'ın kucağından kalkıyorum ve şu anda sadece bir kolunu kullanabildiği için alçak sandalyeden kalkmasına yardım ediyorum.

"Koçun bir saat içinde...stadyumda olması gerekiyor, o yüzden eminim bu iş çabuk bitecek," diyor ve kelimeleri tuğla gibi düşüyor. Sanki kendini sözlü bir saldırıya hazırlıyor. "Burada takılabilir misin?"

Bu istek canımı yakıyor ama bu konuşmaya katılmamam, hatta dinlememem gerektiğini biliyorum. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve müzikle yüzleşmek için aşağı inmeden önce onu bir kez öpüyorum.

Bir hafta sonra

Tam bir felakete dönüşebilir. Ama en azından işler kötüye giderse, oldukça ikna edici bir kılık değiştirdim - kumral, kıvrıkcık, yaklaşık çene uzunluğunda. Şans bu sefer benden ve Sheryl peruk konusunda bana yardımcı oldu. Hâlâ izinde. Ancak koşullar göz önüne alındığında, Zoom üzerinden her adımda bana yol gösterme şansına atladı. Tanrı biliyor ya, başka bir saçma adam tarafından fark edilmeme neden olacak bir hatayı göze alamam. bir telefonla. Riskler çok yüksek.

Uber şoförüm beni Melrose ve Robertson'ın köşesinde, Sempre, Mia'nın girişinin hemen önünde indiriyor. Sürünen sarmaşıklar eski, rustik dış cephesini kaplıyor ve sıcak mum ışığı birçok kurşunlu cam pencereden mekânı aydınlatıyor. Miles ve benim buraya bir akşam yemeği randevusu için geldiğimizi hayal etmek zor değil - açık havada ilk randevumuz. Ayaklarımızın masanın altına dolandığını ve parmaklarımızın üstte birbirine geçtiğini hayal ediyorum. Boşta kalan ellerimizle, *Boomerang* ve *Who Framed Roger Rabbit* gibi eski filmler hakkında konuşurken ikiz kadeh şaraplarımızı yudumlardık.

Henüz aynı sofrayı paylaşmadığım bir adama sıırıslıkam aşık olduğumu fark etmek midemin birkaç takla atmasına yetiyor. Ama bu gece şansım yaver giderse, bir çözüm yolu bulacağım. Ve çok geçmeden, gelgitler lehimize dönecek ve Elliot Majors'un hain istismarlarının yarattığı kıyamet ve şüphe bulutunun altından çıkacağız.

Geçtiğimiz yedi gün çılgınca bir faaliyet ve monoton bir bekleyiş içinde geçti. Miles'in ameliyattan çıkmasını bekliyorduk.

rotator manşet onarımı ve dirseğini stabilize eden bağda ikinci Tommy John ameliyatı, her ikisi de atış kolunda. Koç Carlin'den ve Dodgers ön bürosundan disiplin cezası planları hakkında haber almayı beklemek - muhtemelen kararlarını Miles'in iyileşmesine ve ona karşı herhangi bir cezai suçlamaya dayandırmayı bekliyorlar. Bir de Elliot'ın suç duyurusunda bulunma tehdidini gerçekten yerine getirip getirmeyeceğini görmek için beklemek var

-Spoiler uyarısı, bu sabah itibariyle öyle. Ve son olarak, bu kaçak treni doğru rayına oturtmak için bir mucize bekliyoruz.

Ama beklemek eskidi. Ve gerçek şu ki, ben yoruldum. Yani bu gece, kurtarma görevinde bir kadını. Bu gece benim de ilk kez düşündüğüm bir şey değil - ne de olsa Glam Squad grup *sohbetinin* ayrıntılı planlar hazırladığı biliniyor. Hafta ortasında sohbe tohum ekmeye başlayan Rodney'di:

Keşke o sokakta gerçekten neler olduğunu öğrenmenin bir yolu olsaydı.

İhtiyacın olduğunda TMZ cehennemde?

RODNEY: Asansörde bir aile kavgası yakalayacaksınız ama iş WeHo'daki bir arka sokağa gelince elinizde hiçbir şey yok mu?

Mhmm. Tilapia gibi kokmaya başladı. Üzgünüm,

kayboldum. Şimdi de yemek mi pişiriyoruz? İffetliyi

sohbete kim aldı?

AYE. Erkeğime çok fazla değil. Ayrıca, namuslu mu?

NEREDE? 🌱

Bir bit yeniği olduğunu söylüyor Lo. Ve haklı! Miles ve Elliot'ın "kavgasının" güvenlik görüntüleri nasıl sızdırılmadı?

RODNEY: Miles'in avukatı restoran yönetimiyle temasa geçip onları bu işe dahil edemez mi?

Rodney milyon dolarlık bir fikirle ortaya çıkmıştı. Ama Miles'ın annesini *asla* bu işe karıştırmak istemeyeceğini ve mahremiyetini tehlikeye atma riskini göze alamayacağını bilemezdi, anlaması da mümkün değildi; bu onu hapisten, daha ağır para cezalarından ya da spor sözleşmesini kurtarmak anlamına gelse bile. Tartışmanın annesinin iş yerinde yaşanmış olması bile onu şimdiden karar felci noktasına kadar ürkütmüştür.

Kendisine saldıran ve kariyerini bitirebilecek bir yaralanmaya neden olan kişi olduğu için Elliot'a karşı suç duyurusunda bulunmayı düşünmesini önerdiğimde bile, nedenine dair bir açıklama yapmadan bu fikri kesin bir dille reddetti. "Yeni kız arkadaşı" olduğum ve bu olaydaki yerimden emin olmadığım için, en iyi arkadaşı ve en iyi müşterisi ile konuşup aklını başına getirmesini umarak Gabe'i aradım.

Onun yerine bana bir yumruk attı. "Ella, sana tapıyorum. Seviyorum. Ama burada açıkça konuşacağım. Miles'ın suç duyurusunda bulunmasına imkan yok. Ona göre bu, bir kadın yüzünden çıkan kavgayla ilgili yeni bir skandalın alevlerini körüklemekle eşdeğer... Geçen sefer onu neredeyse mahvediyordu. Tüm bunların en az direnç göstereceği yoldan patlak vermesi için kariyerinin boşa gitmesini izlemeyi tercih eder."

Ve eğer bu başımı döndürmeye yetmediyse, onu bir yumrukla kapattı. "Ama bu sefer durumu daha da kötüleştiren ne biliyor musun? Onu hiç *bu kadar* aşık ama *bu kadar* kırılmış görmemiştim."

Bunu düzeltme ihtiyacım daha önce de şiddetliydiyse, bu sözler onu on kat büyüttü. Miles'ın en yakın arkadaşından bu düzeyde bir teslimiyet duymak beni derinden yaraladı. Ancak Miles'ın mücadelesinin her geçen gün daha da azaldığını görmek bu yarayı daha da derinleştirdi. Çünkü sevdiğim insanın *benden* vazgeçmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama Miles'ın kendisinden vazgeçtiğini görmek özel bir ıstıraba neden oluyor.

Sanırım, geçen hafta itiraf ettiğim aşkın geçici bir aşk olmaması onun için iyi bir şey. Çünkü o şimdilik savaşıma isteğini kaybettiye de ben ikimize yetecek kadarını toplayabilirim. Belki de bir kalp kırıldıktan sonra başına gelen budur - zamanla ve iyileşmeyle birlikte, çatlaklar boyunca güçlenir. Ve tekrar sevme zamanı geldiğinde, o kalp ne alması gerektiğini öğrendiği için daha güçlü bir kas haline gelir. Ne verebileceğini.

Restorana girerken ev sahibine "MERHABA, Roberta Clementine adıyla saat sekiz rezervasyonum için geldim," diyorum. Büyük boy güneş gözlüklerinin sadece bir kısmını gizlediği yüzümün gece vakti kapalı mekanda çok fazla dikkat çekmemesi için gülümsememi saklı ama kibar tutuyorum.

Maria Evelyn bana takma adını mesaj attığında, Miles'ın çocukluk kahramanı Roberto Clemente'ye pek de ince olmayan bu saygı duruşuna içten içe gülümsedim.

"Sizi masada bekliyor," diyor ev sahibi, bir yandan da beni takip etmemi işaret ederek. Bizi yemek salonunun zemininden restoranın arka köşesine, minyon bir kadının sessiz bir kabinde oturduğu yere doğru süzülerek götürüyor. "Buyurun hanımefendi. Afiyet olsun," diyor hızla ayrılmadan önce. Bir an için Maria Evelyn'in bizim ne yaptığımızı ona söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

Ben oturamadan masadan kalkıyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Bu sadece birkaç saniye sürüyor ve sonra kendini hatırlayıp geri çekiliyor. "Çok özür dilerim," diye haykırıyor. "Bazı insanların bundan hoşlanmadığını . Umarım sorun olmamıştır?" Telaşlandı ve hemen onu rahatlatmak istedim.

"Sorduğunuz için teşekkür ederim. Ama evet! Bu iyiden de öteydi," diyorum ona. "Miles'ın bana senin hakkında anlattıklarından sonra, uzun zamandır sana sarılmak istiyordum."

Şimdi ikimiz de oturuyoruz ve benim sözlerim üzerine bir elini göğsüne götürüyor ve gözleri biraz alçakgönüllülükle karışık minnettarlığa benzeyen bir ifadeyle eriyor. Geçmişteki mücadeleleri göz önüne alındığında, hala utanç nöbetleriyle savaşıyor olabileceği aklıma geliyor. Tek umudum, ailesinin yardımıyla hayallerimin erkeğini yaratan kadınla tanıştığım için ne kadar onur duyduğumu hissedebilmesi.

"Ben de sizin için aynısını söyleyebilirim Bayan Simone," diye cevap veriyor ve ben de otomatik olarak bana Ella demesini söylüyorum. "Ee... Ella," diyor sesi daha ciddi bir tona bürünerek. "İyi ve kötü haberlerimiz var ve bu sırayla. Oğlum aşık oldu." Bu sözleri öyle bir sıcaklıkla söylüyor ki, kötü haberlerin sırada olduğunu neredeyse unutuyorum. "Ama başı büyük belada."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ve ona yardım etmek istiyorum. Ama aynı zamanda onu, isteklerine saygısızlık edemeyecek kadar çok seviyorum. Bu gece buraya geldim çünkü sen bana ulaştın. Ve seninle tanışma ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleme fırsatını asla geri çevirmezdim. Ama yalanlar üzerine kurulu bir evlilikten yeni çıktım. O yüzden güvenlik kamerası görüntülerini TMZ'ye, Glitter 'N Dirt'e ya da başka bir magazin gazetesine vermene yardımcı olamam. Çünkü seni ifşa edecek bir komploya katıldığım için beni asla affetmeyeceğini biliyorum."

Bunun üzerine Maria Evelyn homurdanıyor ve masaya vuruyor, bu da beni zıplatıyor. "Bu çocuk *çok* inatçı," diyor bir elini parmak eklemlerinin üzerinde ileri geri hareket ettirirken. "Soyunma odasındaki kavgayı neyin başlattığını biliyor musun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "O Morales denen çocuk bana d-ölü ve j-esrarkeş dedi. Geçmişimi bilmesinin tek yolu Miles'in eski sevgilisi Monica ile yastık sohbeti yapmış olmasıydı."

Bunu duymak midemi bulandırıyor. Miles, Morales'in soyunma odasında ilk yumruğu atmasına neden olan aşağılık bir şey söylediğini ima etmişti. Ancak kendi karısının onun güvenine ve yeminlerine böylesine duygusuz bir şekilde ihanet ettiğini öğrenmek onun için üzülmeme ve kaseti ortaya çıkarmak için arkasından iş çevirmeme kararında daha da sağlam durmama neden oluyor.

"Bunu söylememin nedeni oğlumu tanıyor olmam." Sesi kırılr ve gözlerinden yaşlar süzülür. "Sevdiği insanlar söz konusu olduğunda, her seferinde kendini kılıcın üzerine atar. Kendini savunmak için her zaman sonuncu olur." Şu anda aktif olarak ağlıyor ve ben de ağlıyorum. "Onu tanıyorum," diyor tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "O en iyi arkadaş türüdür. En iyi takım arkadaşı. En iyi ortak. En iyi evlat-"

"Maria Evelyn, bunu ben de görüyorum," diye araya girdim, sadece gözyaşlarının akışını durdurmak için. "Ama doğru ya da yanlış, başka bir yol bulmalıyız. Çünkü ben ona ihanet etmeyeceğim..."

Bunun üzerine doğruldu, bir peçete aldı ve gözlerini kuruladı. "Bana yardım etmeyi reddettiğin için sana kızmaya hazırdım," diyor, sesi şimdi daha sakin. "Ama şimdi görüyorum ki sen onu asla onun yaptığı gibi incitmezsin. Seni neden sevdiğini anlıyorum... bariz olanın dışında," diyor sırtarak.

Gülmeye başlıyorum ama derin bir ses etrafımızdaki sessizliği delip geçince kısa kesiliyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda Miles'ı standımızın kenarında buldum. Maria Evelyn ve ben sohbetimize o kadar dalmıştık ki, ikimiz de onun yaklaştığını fark etmemiştik. Gözleriyle karşılaştığımda yüzündeki şaşkınlık ve incinmişlik ifadesi midemi bulandırıyor. Konuşmak için ağzımı Maria Evelyn benden önce davrandı.

"Benimle burada buluşmasını istedim," diyor. "Neredeyse yalvardım. Lütfen... ona kızma evlat."

Bunun üzerine Miles'ın gözleri kapanır ve burun deliklerinden hava vermeye başlar. "Anne, bunun ne kadar riskli olduğunu biliyorsun."

Bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyorum ve kararımın yansımalarını sessizce düşünüyorum.

"Evet ve kolunda o koca alçıyla orada dikilmen sadece daha büyük bir olaya neden olacak," diyor biraz küstahça. "Şimdi gel. Bunu ofisime taşıyalım."

T Maria Evelyn'in küçük, penceresiz ofisinde üçümüzün ayakta durması Miles'in gelişiyle filizlenmeye başlayan gerilimi daha da artırdı. İkisini buraya kadar takip etmek, suçluların sıraya dizildiği bir yere doğru yürümek gibiydi. Biliyorum, teknik olarak sadece annesinin acil isteğine cevap veriyordum. Ama akşamki planlarım konusunda Miles'a karşı şeffaf değildim.

İkimizin de yaşadığı ilişki travmaları düşünüldüğünde, bu büyük bir günah. Bu da muhtemelen neden şu anda gözlerimin içine bakamadığını açıklıyor. Maria Evelyn, "Ben vedamı edeceğim, sonra da ikinizi duygularınızı çözmeniz için burada bırakacağım," diyor. "Sen." Oğlunu işaret ediyor. "Bu gece buraya geldiği için ona kızgınsan, kes şunu. Ben senin annenim ve senden bunu talep ediyorum. Bu kadın ağlamama rağmen kasetleri sızdırmama yardım etmeyi reddetti. İhanete uğramış hissedeceğini biliyordu ve bir daha buna sebep olmayacak. Bu aşktır. O yüzden bir saniyeni bile boşa harcama.

daha çok öfke üzerine."

"Ve sen." Şimdi de beni işaret ediyor. "Oğluma biraz mantıklı konuş, tamam mı? Aşk seni cesur yapmalı, aptal değil. Ayrıca... Burada anne benim. Fedakârlık yapan benim." Sesi hafifçe çatlıyor. Sonra oğluna döner. "Ve ayıklığımdan sorumlu olan da benim. Kaseti sızdırmak kimliğimi açığa çıkarırsa ya da huzurumu bozarsa, hayatta kalacağım. Hayatım boyunca yaptığım şey bu."

Gözlerinde taze yaşlarla oğlunun bakışlarını tutuyor. Sonra oğlunun sağlam elini kendi eline alır ve sıkar. "Seni seviyorum, küçük oğlum. Ben senin sorumluluğun değilim."

Çenesindeki kaslar duygusallıkla gerilirken Miles'ın gözleri de yaşlarla kaplanıyor ve ben buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Maria Evelyn, meşhur mikrofonunu yere bırakarak odadan çıkıyor ve eskiden hor görülmüş iki aşığı ve yeni açılmış kalplerini ileriye doğru bir yol bulmaları için yalnız bırakıyor. "Evet," diyorum, Miles'a yaklaşıp tepkisini ölçmeye çalışıyorum. Bunun yerine

Geri çekilmek yerine bana doğru eğiliyor, sağlam kolunu belime doluyor, rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. "Hâlâ kızgın mısın?" Ağlamamaya çalışmaktan kalınlaşmış bir sesle soruyorum.

Gözlerindeki yaşlardan kurtulmak için gözlerini kırıştırıyor, sonra başını salladıktan sonra dudaklarında bir gülümseme beliriyor. ". Annem öyle diyor," diye ve ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor. Dudaklarını doğrudan dudaklarımda yakalamak için yüzümü çeviriyorum ve temasla elektrikleniyoruz. Ama geri çekilmek yerine bu sarsıntıyı içimize çekerek birbirimizin içinde daha da eriyoruz; bu, birlikte kurmayı hayal ettiğim aşk hayatının bir metaforu. Her fırtınayı atlatan bir aşk.

Sonunda geri çekildiğimde ona "Bir sorum daha var" diyorum. "Kaseti sızdırmamıza izin verecek misin?"

Yavaşça nefes veren Miles alnını benimkine dayıyor ve seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor. "Annem bana her zaman ayık kalmak için basit bir hayata ihtiyacı olduğunu söylerdi" diyor, sesi duygu yüklü. "Ama yolun bir yerinde, sanırım bunu onun için korumaya çalışırken kendimi o kadar kaptırdım ki, onun gücünün nasıl büyüyüp değişeceği ve bu kararları kendisi için nasıl vereceği olduğunu düşünmedim."

Hayatla ilgili kendi farkındalıklarına ulaşan bu güzel adama gülümsemek, güçlü kalp atışlarını hissedebildiğim boynunun sıcak tenine sarmak için ellerimi göğsünde yumuşatmakla birlikte yeni favori eğlencelerimden biri olabilir.

Miles dişlerini sıkarak, "Yani evet... İkinizin kaseti sızdırmasını kabul ediyorum," der.

"Aferin!" Poposuna bir şaplak atmadan önce bağıriyorum. "Hiç bu kadar gurur duymamıştım."

"Öyle mi?" diye soruyor, geniş bir gülümseme yayarken kaşlarını kaldırıyor. "Bu, tüm bunlardan sonra beni hâlâ sevdiğin anlamına mı geliyor Rüya Kız?"

Bunun üzerine gülüyorum ve başımı arkaya eğiyorum, Miles fırsattan istifade boynumu ısıyor. Başımı kaldırıp ona tekrar baktığımda gözlerimiz kilitleniyor ve o an ayılıyorum. Başımı sallayarak tekrar itiraf ediyorum. "Evet Miles, seni hâlâ seviyorum," diyorum ona, içimde hep seveceğime dair bir his olduğunu söylemeden. Ama bunu binlerce kez daha duyması gerekiyorsa, ona her bir güvenceyi vereceğim.

Tam beni hâlâ sevip sevmediğini sormak üzereydim ki restoranın müzik listesi "Bye Bye Blackbird "den Donny Hathaway'in "A Song for You "suna dönüştü ve piyanonun alçalan arpeji bizi tüm açık ve mevcut tehlikelerden uzak bir yere taşıdı. Donny, on binlerce kişinin izlediği sahnelerde hayatını canlandırmakla ilgili şarkı söylerken, Miles'la birlikte karşısına çıktığımız ama kendimizi asla tam olarak gösteremediğimiz tüm kalabalıkları düşünüyorum. Kendimizin en dürüst ve gerçek yanlarını korurken, özel ihanetin ve kamusal incelemenin kalp ağrısına nasıl katlandığımızı. Ve tüm bunların arasında melodilerin içinde saklanarak birbirimizi bulduk.

Elini elime alıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve parmak eklemlerinin her birini öpüyorum. Ve sonra kendimi tekrar ediyorum. "Sana aşığım Miles Westbrook. O kadar aşığım ki bu aşkın derinliğinde kaybolmaktan korkuyordum. Ama şimdi bunun mümkün olmadığını biliyorum. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" diye soruyor. Ama artık gülümsemiyor. Ayık bir şekilde beni izliyor, gözleri gerçek ve doğru bir şey arıyor.

"Çünkü beni görüyorsun," diyorum baraj nihayet yıkılırken ve gözyaşlarım dökülürken ona. "Ve gördüğün şeyi aktif olarak *seviyorsun*. Bunu dokunuşunda hissedebiliyorum, sesinde duyabiliyorum, yüzünde görebiliyorum. Ve ben de seni görüyorum."

Dudağını ısıyor ve gözünden tek bir damla yaş süzülürken yutkunuyor. "Sen... beni görüyor musun?" diye sorar.

Gülümseyerek başımı sallıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Bu benim oyunlarıma geleceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor, ağzını büzerek.

"Evet!" Gülüyorum ve onu bir kez öpüyorum. Sonra ona bakarak bir an için ayılıyorum. Bir elimi yüzünden indirip göğsünün ortasına koyarak ona şöyle diyorum: "Bu benim için sadece bir kaçış değil Miles Westbrook. Bu benim varış noktam."

Elini sırtımdan geçirerek enseme kavlıyor ve fısıldamadan önce yüzümü nazıkçe kendisine yaklaştırıyor: "Sen benim hayatımın aşkı olacaksın, Elladee Robinson."

Sonra öpüşüyoruz, titreyen ellerimiz çarpan kalplerimizin üzerinde. Bedenlerimiz tamamen sarmaş dolaş. Ve bu aşk gibi, öpüşmemizin de sonu yok. Aynı anda hem bırakma hem tutunma, hem sır hem itiraf, hem kavga hem teslimiyet. Ama hepsinden önemlisi, dünyada bizimki gibi bir aşk var olduğu sürece hiçbirimizin yalnız kalmak zorunda olmayacağına dair bir sözdür.

Sonsöz

*Kumar oynamayı sevmem ama üzerine bahse girmeye hazır
olduğum bir şey varsa o da kendimdir.*

Beyoncé

"E LLADEE ASHLEY ROBINSON, yerden kalk. Shot zamanı!" Rodney yatak odasının kapısından bağılıyor.

En iyi arkadaşım her zaman dramatize etme becerisine sahip olmuştur ve şimdi de bir istisna değil. Yerde olmamın tek nedeni, otel odamızı doldurduğu havalı yatağa takılıp düşmüş olmam.

Dünya Serisi'nin finali için Dallas'tayız ve Murphy Yasası tüm planlarımızı alt üst etti, çünkü ters gidebilecek her şey son iki günde ters gitti. Miles ve takımının şampiyonluk mücadelesini izleyebilmek için Avrupa turumun son ayağından buraya gelmek üzere ayrıldık. Uçuşlarımız rötar yapınca, rezerve ettiğimiz dört yataklı süitte çift rezervasyon yapıldığı ortaya çıktı ve biz de yerimizden olduk. Böylece Glam Squad biraz lüks sayılabilecek bir üniversite yurduna doluştu ve uygun bir şekilde eski maskaralıklarımıza geri dönmemiz de hiç zaman almadı.

Kendimi yerden kaldırıp mutfığa doğru ilerliyorum, Angelo banyodan yeni çıkmıştı. "Aman Tanrım," diye haykırıyorum. "Hangi bahsi kaybettin de bu hale düştün?" Çok yeni kıyafetini işaret ederek ona soruyorum.

Jamie bardaki tüneğinden ıslık çalıyor. "90 Day Fiancé setinden çıkmış gibi görünüyorsun."

"Ha. Ha. Çok komik," diye yanıtlıyor Angelo. "Gümrükte bavullarımızın değiştirilmesi şaka bir şey değil. O çantalarda kaçak mallar olabilirdi. Tutuklanabilirdik." Son kelimeyi fısıldıyor ve

hepimiz kahkahadan kırıldık. Büyük boy bir polo ve buruşuk bir kargo pantolonu giyen Angelo hariç herkes. *Üzerinde Bass Pro* yazan bir kamyoncu kasketiyle bu takımı eşleştirme seçeneği vardı ama o bunu yapmamaya karar verdi.

"değil, tatlım," diyor Rodney, bir çift tulum ve bir fanila ile şansını deneyen Rodney. "Havayolu şirketi yarına kadar eşyalarımızı bize geri verecek. O zamana kadar buna rol yapma diyelim." Pençe eliyle küçük bir hırlama sesi çıkarıyor.

Angelo nişanlısına solgun bir bakış fırlatır. "İşte bu kadar. Bensiz git. Hiçbir şey toplum içinde bu şekilde görünmeye değmez."

"Saçmalama," diyorum ona. "Büyük maçı bir kıyafet arızası yüzünden kaçırırsan Miles yıkılır. Bunların yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğimizi en iyi sen bilirsin." Ona göz kırpyorum ve bu sadece küçük bir gülümsemeye neden oluyor.

Sonra aniden bir flaş patladı. Hepimiz sesin geldiği yöne döndük ve hepimizi şaşırtan bir şekilde Sheryl kamerasını kaldırmış bir şekilde içeri girdi. "Ne? Özel bir olayı belgelemeyi planlamadınız mı?"

Jamie taburesinden sıçrayarak onu sıkıca kucaklıyor. "Hiç gelmeyeceksin sandım! Yerine birini işe almaya bu kadar yaklaştığımız," diyor ve sesini fısıltıya düşürüyor. "Aramızda kalsın, Ella'nın koruyucu saç modellerinin biraz rehberliğe ihtiyacı var."

Sheryl bana dönerek alay etti. "*Benim* yerime geçecek birini bulacağını mı sandın? Büyükanneimin Jamaika'da söylediği gibi, 'Annesi öldü ve o henüz doğmadı'."

Jamie ve ben birbirimize şaşkınlıkla bakıyoruz, ta ki Rodney "Bu olmayacak anlamına geliyor" diyene kadar.

"Sheryl, senin yerini asla dolduramayız," diyorum ona. "Ama şu anda önemli olan bu bile değil. Chris ve çocuklar nasıl? *Sen nasılsın?*"

Hepimizi Chris'in iyileşme süreci ve çocukların atletizm ve orkestradaki son başarıları hakkında bilgilendiriyor. Boş zamanlarında, Siyahların saç bakımıyla ilgili içerikler için sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesi oluşturmaya başladığı ortaya çıktı. Şimdi kendi ürün serisini geliştirmeyi ve elbette sonunda ekiple çalışmaya geri dönmeyi planlıyor.

Kutlama içkilerimizi içtikten sonra, stadyuma ulaşım aracımızın aşağıda olduğunu bildiren bir ping alıyorum. Gabe'in de parti otobüsünde olacağını bildiğim için bütün gün endişelendiğim bir andı bu. Los Angeles'ta birlikte geçirdikleri fırtınalı haftadan bu yana geçen bir yılda Jamie bana neden görüşmeyi kestiklerini söylemedi. Ama ne zaman onun adı geçse ya çok sessizleşiyor ya da konuyu değiştiriyor.

Ama bu gece, Miles'ı ve onun bu noktaya gelmek için üstesinden geldiği her şeyi kutlarken dikkatimin dağılmasına izin veremem. Elliot ona karşı suç duyurusunda bulunduktan sonra yapabileceği en büyük hatayı yaptı. Çünkü bunu yaptıktan birkaç gün sonra, ara sokakta gerçekten neler yaşandığına dair güvenlik kamerası görüntüleri, Sempre, Mia restoranının "adı açıklanmayan" bir çalışanından TMZ'ye çok da şüpheli olmayan bir şekilde sızdırıldı. Sadece Miles, Gabe ve ben kaseti alanın annesi olduğunu ve bunu uygun "gazetecilik" kanallarına ulaştırmanın da ben ve Gabe olduğunu biliyoruz.

Videoda, Elliot'ın gözle görülür bir şekilde engelli olan Miles'a saldırdığı ve ardından ayağını kaybederek kendisinin ve ardından Miles'ın yaralanmasına neden olduğu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde görülüyordu. Elliot, darp ve yanlış polis raporu doldurma suçlarından oldukça yüksek bir para cezasına çarptırıldı ve şartlı tahliye ve kamu hizmeti cezasına çarptırıldı. Onyx Records'ta zaten zayıf bir durumda olduğu göz önüne alındığında, çalışanlar ve sanatçılarla karşılıksız ilişkiler sürdürdüğüne dair resmi olmayan raporlara dayanarak, kışını düşürdüler.

Son duyduğuma göre kendi plak şirketini kuruyormuş ve Miss Thing de ilk sanatçısı olacakmış. Turnemden kazanmayı *hak* ettiğini iddia ettiği yüzde yirmi beşlik telif ücretine gelince, boşanma anlaşmamızı sonuçlandırma zamanı geldiğinde bu talep mucizevi bir şekilde ortadan kayboldu. Janet ve Miles'ın onu benden uzaklaştırmak için gayri resmi bir şantaj yapmış olabileceklerine dair şüphelerim var. Ama onlara ne doğrulatacağım ne de yalanlatacağım.

Ortalık durulduğunda, Miles'ın atıcı kolunun iyileşmesi için önünde hâlâ uzun bir yol vardı. On aylık rehabilitasyon süreci onu sezonu kapatmasına neden oldu ama neyse ki Koç Carlin, Miles formunun zirvesinde olduğunu gösterdiğinde ilk on bire geri dönmesini destekledi. Turum geçen Haziran'da başlamış olsa da, Mamie Houston Janet'in kontratım için öne sürdüğü şartları memnuniyetle kabul etti ve

Miles'in yanında olmak ve iyileşmesine destek olmak için her fırsatı değerlendirdik. Ve tabii ki sesli notlarımızın ardı arkası kesilmedi.

Playofflar boyunca gösterdiği başarılı performansın ardından bu akşam, şu ana kadar berabere biten serinin son maçına yine ilk 11'de başlıyor. Ve bu Rangers'ın maçı. Eşyalarımızı toplayıp kapıdan çıkarken kişisel cep telefonumdan bir çağrı aldım. Kontrol ettiğimde Miles'tan gelen bir mesaj olduğunu görünce şok oldum. Her şey maça bağlıyken ve ilk atışa bu kadar yaklaşmışken, telefonunun bir yerlerde kilitli olmasını beklerdim. Ama mesajını kaydırarak açtığımda kalbim bir ritim grubu gibi çarpıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Kazan ya da kaybet. Bu gece, sahada benimle dans eder misin?

BENİMLE: Her zaman, bebeğim. Hiç sormayacaksın sanmıştım.

Teşekkür

T Bu romanı tamamlamanın bir yolculuk olduğunu söylemek hayatımın en hafif ifadesi olur. Başlangıçta, *Sıradan Aşk Yok*'un benim için eğlenceli, sabun köpüğü, yaratıcı bir kaçış olması gerekiyordu. Ancak Alanis Morissette'in deyişiyle, "Hayatın her şeyin yolunda olduğunu düşündüğünüzde size sinsice yaklaşmanın komik bir yolu vardır" ve kendimi Elladee Robinson ile hayal ettiğimden çok daha fazla şekilde özdeşleşecek bir konumda buldum. Saf bir hayal gücünden ziyade, bilgi ve empatiye dayalı bir yerden yazmaya başladım. Ve bu benim işim olsa da, hayatımın son bir yılındaki inişli çıkışlı trenin yüksekliklerini ve derinliklerini yakalayacak kelimeleri bulamıyorum. Ama bu kitap bana yardımcı olduğu için minnettarım. Ve bu yüzden, bana yardımcı olan insanlara teşekkür etmek için kelimeler bulacağım çok.

Kız kardeşim Faith'e, en iyi arkadaşıma ve yol arkadaşıma sonsuza dek minnettarım. Hayatın gelgitlerinde birlikte el ele yürümemiz çok doğru. "Waiting to Exhale" kızlarıma -Caelayn, Lauren, Tawny, Allison, Chelsea- yağmur çamur demeden hayatı birlikte yaşadık. Ve başka türlü olmamızı istemezdim.

Bana anneliğin en büyük hediyesini veren oğluma. Hayatıma girdin ve yazmam için bana ilham verdin. Her zaman senin için burada olacağım.

Eserlerine hayran olduğum ve çoğu zaman yalnız hissettiren bu işte değerli dostlar haline gelen yazarlara-Naina Kumar, Ellie Palmer, Danica Nava, Lauren Ling Brown, Riss M. Nielsen, Shirlene Obuobi, Nikki Payne, Regina Black, Alexandra Vasti, Jill Tew, Kristina Forest, Elise Bryant, Nekesa Afia, Sami Ellis, Kennedy Ryan, Etta

Easton, Audrey Cleo Yap ve Laura Piper Lee, size sonsuz minnettar kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Ayrıca inanılmaz yayıncılık ekibime de sonsuza dek borçluyum. Edebiyat ajansım Kim Lionetti, film ve TV ajansım Rukayat Giwa, editörüm Esi Sogah, editör yardımcım Genni Eccles, pazarlamacı Anika Bates, reklamcı Tina Joell, kapak sanatçısı Oboh Moses ve Berkley sosyal medya ekibi, sanat departmanı, satış ve prodüksiyon ekipleri olmasaydı, bu hikaye anlatma hayalim asla gerçekleşemezdi.

Ve okuyucularıma: Ella ve Miles ile vakit geçirdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım sayfalarda aşkı bulmuşsunuzdur, tam da sizin için bıraktığım yerde.

'DAN BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

Seni **Düşündüğümde**

PING!

Asansörün sesini duyunca kafamı kaldırıyorum. Pavlov'un köpeği gibi, bir çağrı, bir mesaj, hatta bir mikrodalga sesi duyduğumda dikkatimi toplamaya şartlanmış durumdayım. Bu mesleki bir tehlike.

Bazı insanlar bana Galaxy Films'in arka bahçesindeki özel bir yapım şirketi olan Wide Angle Pictures'ın "Yüzü" diyor. Bu "insanların" çoğunlukla Tommy - herkesin *en sevdiği* posta kuryesi- olduğu ve günlük selamlaşmalarının neredeyse her zaman taciz sınırında olduğu gerçeğini boş verin.

Kağıt üzerinde, ben resepsiyonistim. Kararları veren yöneticiler için ben "ön büro kızıyım." Ve her gün fikirlerini sunmak ve senaryolarını pazarlamak için koşuşturan yönetmenler, yazarlar ve yapımcılar içinse tek kişilik bir karşılama komitesiyim. Ve bu eskiyor.

Bir zamanlar parlak gözlü bir sinema okulu mezununa bu işin prestijli olduğunu hissettiren şey yıllar içinde yavaş yavaş kayboldu. Yine de burada yüzümde zoraki bir gülümsemeyle oturuyorum. Gözler ileride. Omuzlar geride. Ruhum boş.

Asansör, iş arkadaşlarımdan oluşan bir grubu resepsiyon alanının parlak mermer zeminine indiriyor. Sakız gibi, her zaman bir paket halinde gelirler. Ve şu anda işlerine yaramadığım için, boş bir otoparktaki hız tümseği gibi benden kaçıyorlar. Yine de konuşmalarından parçalar yakalamayı başarıyorum.

"Dün gece Allison ve Keith'in seyahatiyle ilgili olarak çözmek zorunda kaldığım karmaşaya inanamayacaksınız. Görünüşe göre ekonomi sınıfında uçuş rezervasyonu her zaman yanlış bir seçim. First ve business class dolu olsa bile. New York'tan son uçuş olsa ve çocuklarının heceleme yarışması ertesi gün olsa bile."

"En azından Louis'den gelen bir SOS mesajının ardından ateşli bir randevudan kaçmak zorunda kalmadın. Bel Air Circuit'ten gelen bir son dakika talebi için Outlaws dijital baskısını Palisades'e kadar götürmek zorunda kaldım."

İster inanın ister inanmayın, onlara imreniyorum.

İş/yaşam dengeleri tahterevallli üzerindeki yalnız bir pandaya benzeyebilir ama en azından *Endüstride Kapı Bekçiliği 101*'de başarılı olmuşlardır: Bir ila iki yıl boyunca bir Hollywood yöneticisinin günlük işlerini desteklemek ve düzensiz kendine has özelliklerini yönlendirmek için bir işe girin. Var olmayan boş zamanlarınızda, söz konusu yöneticinin yaptığı her görüşmeyi dinlediğinizden emin olun. O yöneticinin ofisine, taleplerini belgelemek için bir not defteri veya tablet olmadan asla girmeyin. Her gece yatmadan önce, masalarına gelen her kitabı, senaryoyu veya makaleyi hızlıca okuyun. Zekice ve nokta atışı bir haber yazın. Hepsini iyi yapın ve *işte!* Terfi ettiniz ve hızlı bir yönetici oldunuz.

Ya da en azından şu anda bulunduğum yoldan daha *hızlı* bir yol, ki bu da *Admins 4 Lyfe R-Us*'a doğru giden bir rampa gibi görünüyor.

Ping!

Yine irkildim. Bu kez masaüstümden geliyor. Outlook'tan çıkıyorum ve dağınık ekranımda suçluyu arıyorum; Nick-in-Publicity'den gelen küçük, alaycı gri bir mesaj baloncuğu bulduğumda yüzümü buruşturuyorum.

NickatNite: Hey Kaliya. Turunu tamamladın mı bilmiyorum. Ama takip ettiğime göre Vitamix'im bir saat önce posta odasına ulaşmış olmalı. Sadece bunu radarına sokmak istedim!

Ne yazık ki benim için WAP'ta resepsiyonist olmak, hem iş *hem* de kişisel teslimatların benim yetki alanıma girdiği anlamına geliyor. Hiçbir zaman görevin bana yakışmadığını söylemesem de, bu çıkmaz işin açtığı duygusal yaralarla ilgilenmenin bana zarar vermediğini iddia edemem. Muhtemelen ülkenin en iyi sinema okulundan biriktirdiğim borcun altından başkalarının postalarını tasnif ederek de çıkamayacağım. Ama görev çağırdığında, cevap veririm. Bir hışımla kalktım ve posta odasının tozlu zindanına doğru yola koyuldum.

WAP'ın son yirmi yılda yaptığı en iyi filmlerin posterleri koridorda yolumun üzerinde sıralanıyor ve bir an için ruhum kıpırdanıyor. Klişe gibi görünse de, bu hitler koridoru hala burada olma sebebim. Şu anda başka birinin meyve sıkacağı arıyor olabilirim. Ama bir gün *Kaliya Wilson* ismi, önünde *Üretildi yazan* bu posterlerden birinde yer alacak.

Ancak beklediğim gibi, her umut ışığı gerçeklik tarafından çabucak söndürülüyor - bu kez Muhasebedeki Sharon'ın sert ve sabırsız bakışları bana doğru hızla ilerlerken yıpranmış haliyle. Küt, kırmızı saçlarındaki hareketsizlik kısa süreliğine dikkatimi dağıtıyor. Kendimi görünmez kılmak için yaptığım birkaç başarısız denemeden sonra, çenemin altından bir USB itişiyse hızla köşeye sıkışıyorum.

"Kaliya, fotokopi makinesi yine bozuldu." Sharon'ın ses tonundan suçlama damlıyor, sanki yazıcı ve ben ona karşı komplo kurmuşuz gibi. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye karşı koyuyorum çünkü onun "arızalı" dediği genellikle ya fişinin çekildiği ya da kağıt sıkışması yaşadığı anlamına geliyor.

Fransız uçlu parmakları USB'yi burnumun dibinde kokulu tuz gibi sallıyor. "Bu bütçelerin yirmi kopyasını basmanı, zımbalamanı ve harmanlamayı istiyorum," diyor. "Ve on beş dakika içinde masamda olmalarını istiyorum."

"Ben ilgileniyorum!" Anons ediyorum. Sonra isteksizce belleği kabul edip cebime atıyorum. Sahte bir gülümsemeyle ona bakarken, hâlâ yolumu kestiğini fark ediyorum. Bir süre gözlerini kısarak bana baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek koridora geri dönene kadar aslında bir açmazın içindeyiz.

Posta odasına girdiğimde doğruca Amazon kutuları ve AmEx faturalarıyla ağzına kadar dolu olan tasnif kutularına yöneliyorum. Ana hattan bir telefon geldiğinde dirseğime kadar çamurun içindeydim. Patronum Gary, ki kendisine sevimsiz bir şekilde Kâğıt Klipler Başkan Yardımcısı adını takmışım, beni uzun menzilli bir kulaklığa terfi ettirdi -Allah korusun, ben uzaklaştığım için resepsiyon hattı birden fazla kez çaldı.

Paketi düşürmeden kulaklığımı takmak için uğraşıyorum ama aramayı yakaladığımda çoktan ikinci *zil* sesindeydi.

"Kaliya..." Şeytandan bahset. Gary'nin ağzından çıkan ismim en sevmediğim ses olabilir.

"Evet Gary," diye cevap veriyorum, kızgınlığımı bastırarak.

"Az önce Tom-in-Business-Affairs'ten bir e-posta aldım ve görünüşe göre karıncalar on ikinci kattaki konferans odasına geri dönmüş," diyor kırpılmış bir tonda. "Bunu geçen hafta hallettiğinizi sanıyordum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben de öyle," diyorum. "Ama merak etme Gary, ben ilgileniyorum."

"Umarım öyledir," diye soğukkanlılıkla karşılık veriyor ve hattı kapatıyor. Sakinleştirici birkaç nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve meyve sıkacağına görüyorum.

ÖĞLE YEMEĞİ ZAMANI, SICAK BİR GÜNDE SOĞUK BİR BARDAK SU GİBİ GELİYOR. Etrafta telefonlara bakacak stajyer olmadığı için masamda bir smoothie içmek zorunda kalsam da, şu anki sesli kitap takıntıma geri dönme fırsatını değerlendiriyorum.

Normalde bu tür materyalleri iş bilgisayarımda dinlemeye cesaret edemezdim. Ancak bu durumda, WAP romanı satın aldı ve yakında uzun metrajlı bir uyarlama için ön prodüksiyona geçilmesine yeşil ışık yaktı. Çalışanlar stüdyonun en yeni projelerine aşına olmaya teşvik edildiğinden, *teknik olarak* ben sadece işimi yapıyorum.

Genç milyarder ve onun kolay etkilenen yeni kız arkadaşını en son bıraktığım yerden devam ediyorum. Dinlemeye başladığım dakikalarda, adam kızın tamponunu çekip çıkarmış ve ben *de* şok içinde bacak bacak üstüne atmıştım. Bir nefes sesi duydum, sesin benden geldiğini fark ettim ve ağzımı o kadar hızlı kapattım ki neredeyse bir dişimi kırıyordum. *Bu sahnenin MPA'dan geçmesine imkan yok.*

Ping!

Asansörün sesi ayıltıcı bir sarsıntı yarattığında hala meşhur incilerimi tutuyordum. Çabucak uzanıp kulaklığımı kapatmak için kulaklığımdaki düğmeye basıyorum. Sonra, akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Caleb dişlerini sıkarak, "Bana bu kaya gibi sert yarağı ne kadar çok istediğini söyle," diye inledi, elleri kızın kıcını sıkıca kavramıştı.

"Evet! Evet! Ver onu bana, Caleb. Lütfen beni bekletme," diye bağırdı Ashley, aynı zamanda onun şişmiş yarığına doğru itti.

İş yerimdeki masaüstümden gelen müstehcen sesler karşısında hareketsiz kalmış, far ışıkları altındaki bir geyik gibiyim. Asansörden gelen sesler de giderek yükseliyor. Ayak sesleri yaklaşıyor. Panik içinde, hızla tırmanan sahneye son verecek X işaretini bulmak için fareyi kurcalıyorum.

"Benim için gel, Ashley!"

*"Yaklaştım, Caleb! Çok
yakınım!"*

Ve Shaggy'nin komşu kızıyla yaptığı gibi suçüstü yakalanmaya çok yakınım.

Ama bugün değil, Şeytan.

Ekranımı dolduran elli sekmenin arasında bir yerlerde gizlenmiş olan zor bulunan suçlu pencereyi bulmak için masaüstümü çılgınca tarıyorum. Zaman tükenirken, son bir Hail Mary olarak, hoparlörlerimin fişini kapıyorum ve bir kement gibi çekiyorum. Kutsal olan her şey adına, her şey sessizliğe gömülüyor. Kalbim hızla çarpıyor ve göğsüm kabarıyor, iki figür çevreme girdiğinde hala hoparlör fişini tutuyorum. Sertçe, geleneksel karşılamamı sunmak için döndüm. Ama gözlerim ona takıldığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Danny Prescott.

Ben granitten bir levhayım. Yedi yıl boyunca hem korktum hem de yeniden bir araya gelmemizi bekledim, hatta zihnimde bunun provasını yaptım. Güney Fransa'da sıcak bir öğleden sonra Cannes Film Festivali'nde onunla karşılaşacaktım. Bir elimde bir flüt şampanya, diğer elimde Idris Elba'nın pazusu olurdu. Cuma günü öğleden sonra resepsiyon masasındaki hain bilgisayarımda erotik müzik dinlediğimi kesinlikle saklamaya çalışmazdım.

Saygınlığının kırıntılarını kurtarmak için en iyi şansımın bu lanetli karşılaşmayı tanınmadan atlatmak olduğuna karar verdim. Böylece, her şeye rağmen ve boğazımdaki yumruyu geçerek, ikisi de yaklaşırken zorla bir selamlama yapıyorum. "Wide Angle Pictures'a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesimi duyan Danny'nin bilge yeşili gözleri yukarı doğru taranıyor ve benimkilere kilitleniyor. Donup kalıyor ve göz alıcı arkadaşının omzuna çarpmasına neden oluyor, bu da onun dengesini hafifçe bozuyor.

"Merhaba," diyor kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi başını yana eğerek. "Ben... Danny-" Kısa bir süre durdu ve o ses - sığ bir ses

hatırladığının bir parçası. Bir iki an duraksıyor, yakasıyla oynuyor, sonra aniden ellerini kot pantolonunun ceplerine gömüyor ve devam ediyor. "-Prescott. Jim Evans'la görüşmek için geldim."

Beni dehşete düşüren bir şekilde, kim olduğumu biliyor gibi görünüyor. Yine de umutsuzca rolüme sarılıyorum, neredeyse cıvıdayarak, "Elbette, Jim'e burada olduğunu haber vereceğim!" diyorum.

Ellerimi sabit tutuyorum ve Jim'in ofisini arayıp asistanına saat birdeki randevularının geldiğini bildiriyorum. Telefonu kapattıktan sonra boğazımı temizliyor ve sağımdaki pelüş kanepelere doğru bir işaret yapıyorum.

"İsterseniz," diyorum Danny ve arkadaşına, bir uçuş görevlisi edasıyla, "beklerken oturabilirsiniz. Ama size kahve, çay ya da su getirmemi isterseniz haber verin."

Sürekli yoldaşım olan telefon çaldığında bana cevap vermekten kurtuldu. Kulaklığımın şarjı bittiği için el cihazını elime alıyorum ve Danny'nin şaşkın bakışlarından kaçıyorum.

"Merhaba Gary, senin için ne yapabilirim?" Sanki her şey olağanmış ve üniversitedeki eski sevgilim karşımda durup her hareketimi izlemiyormuş gibi sakın görünmeye çalışıyorum. Gary, Danny'nin birkaç metre öteden duyabileceği kadar yüksek bir sesle telefona korna çalıyor. Hafifçe dönüyorum, işitsel bir kalkan oluşturmak için bir elimi ahizenin üzerine koyuyorum.

"Kaliya, Rose-in-Marketing ofisindeki aşk koltuğundan gelen kötü bir kokudan şikayet ediyor. Yine bir kemirgen sorunumuz olduğundan endişeleniyorum.

-" Gary fare kapanlarını kontrol etmekten ve fare zehiri tedarik etmekten bahsedip duruyor ve ben yüzümü buruşturuyorum, gözlerim sımsıkı kapalı, onları açtığımda bir mucize eseri Danny'nin artık burada durup aşağılanmama tanıklık etmeyeceğini umuyorum.

Hepsinin canı cehenneme Gary.

Keskin bir nefes alıyorum ve bir plan yapıyorum: "En kısa zamanda Peter'ı haşere kontrol için çağıracağım ve sonra Rose'a konferans salonunda geçici bir çalışma alanı ayarlayacağım."

Bu son derece ıssız an için söylenebilecek başka bir şey varsa o da işimde çok iyi olduğumdur. İnsanlar sorunlarını benim önüme atıyor ve ben de onları çözüyorum. Telefonu ahizesine geri koyuyorum ve teslim olmuş bir şekilde ona bakıyorum - Danny'nin yüzündeki sürekli şaşkınlığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sonra arkadaşı dergisinden başını kaldırdı. "Umm... merhaba," diye cıvıldıyor, dikkatimi çekmek için el sallıyor. "Yeşil çay alacağım, şekersiz, poşet dışarı."

Onu şimdi izlediğimi itiraf etmekten utandığım bir gece dizisinin başrol oyuncusu Celine Michèle olarak tanıyorum. Otuzuna merdiven dayamış ama iki vampir kardeşe aşk üçgeninin zirvesindeki bir lise öğrencisini canlandırıyor. Uzun boylu, salkım söğüt gibi, soluk tenli ve ipeksi kahverengi saçları var. Çok çekici. En kötüsü, Danny'nin yaratıcı ortağı ve kız arkadaşı - bir zamanlar olmak istediğim şeyler.

Kendimi toparlayıp çayı hazırlamak için ayağa kalktım. Ama resepsiyon adabını hatırlayarak durup Danny'ye dönüyorum. "Sizin için bir şey var mı efendim?" *Efendim* kelimesi dilimden tüy yumağı gibi dökülüyor ve görünüşe bakılırsa o da bundan pek hoşlanmıyor.

Danny boğazını temizlemeden önce küçük bir yüz buruşturması yapar. "Hayır teşekkürler, Kaliya-um, yani ben iyiyim." Dudaklarının kenarları küçük, pişman bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve gözleri hafifçe yumuşuyor.

Danny Prescott adımı söylediğinde, yönetici fonksiyonlarımda garip şeyler oluyor. Artık her şeyi algılayamaz hale gelince, titrek bacaklarımda üzerinde mutfağa doğru kaçıyorum. Mutfağın daracık odasına girdiğimde, nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Ama bu sadece tüm *duyguları* çağrıştırıyor.

Kaliya, Keurig'in üzerinde ağlamayacaksın.

Hayır, bunu daha sonra arabama bindiğimde yapacağım, sık sık yaptığım gibi. Los Angeles trafiğinin üzerimde böyle bir etkisi var.

Titreyen ellerimle Celine için sıcak bir kupa hazırlayarak resepsiyona geri dönüyorum, ancak Jim'in asistanıyla birlikte koridordan asansöre doğru süzülen Danny ve onun sırtlarını görüyorum.

Danny'nin geri çekilen formuna odaklanıyorum. Sıkı kızıl bukleleri, geniş omuzlarına ve güçlü kollarına mükemmel bir şekilde oturtulmuş beyaz gömleğinin yakasını fırçalayan dar bir fönün içinde yavaş yavaş kayboluyor. Koyu renk kot pantolon ince kalçalarına yapışıyor ve iki uzun bacağından aşağı doğru inceliyor. İmzası niteliğindeki, kusursuz bir şekilde temiz ve buruşmamış Jordan'ları görünümü tamamlıyor. Ne diyebilirim ki? Adamın hala havası var.

Asansöre adım attığında, göğsümün bir yerinde garip bir kayıp duygusunun altında bir rahatlama dalgası var. Yenilgiye uğradım, geriye yığıldım.

ve Celine'in ayından uzun bir yudum alıyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, antamdan *Jaws*'ın uğursuz müziği çalıyor. Ekranımı kaydırarak açtığımda, masasından uzakta olması gereken Gary'den gelen bir mesaj buluyorum.

Başkan Yardımcısı, Paper Clips: Kaliya, Sharon aciliyet hissinin olmadığını düşündüğünü söylemek için e-posta gönderdi. Pazartesi günü bu rolde nasıl daha iyi görünebileceğin hakkında konuşalım.

Ve kısa bir an için şirket çapında bir e-posta göndermeyi hayal ediyorum. İki kelime. Büyük harflerle. İSTİFA EDİYORUM. Bir gün. Sadece bugün değil.

Fotoğraf: Dawan M. Brown

Myah Ariel'in filmlere olan erken aşkı onu Arkansas'tan New York'a götürdü ve burada New York Üniversitesi Tisch School of the Arts'ta sinema eğitimi aldı. Daha sonra Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde sanat için özel gazetecilik alanında yüksek lisans yaptı. Tıbbi bir anne ve umutsuz bir romantik olan Myah, kapsayıcı aşk hikayeleri konusunda tutkulu. Ailesiyle birlikte Los Angeles'ta yaşıyor ve akademide çalışıyor.

MYAH ARIEL'İ ONLINE ZİYARET EDİN

MyahAriel.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

